

**VYSOKÁ ŠKOLA KREATIVNÍ
KOMUNIKACE**

Katedra literární tvorby

DIPLOMOVÁ PRÁCE

Dlouhá noc

2024

BcA. Martin Slabý

Katedra literární tvorby
Literární tvorba a mediální komunikace

Dlouhá noc
Praktická část: Dlouhá noc

Autor: BcA. Martin Slabý

Vedoucí práce: doc. Mgr. Radek Malý, Ph.D.

2024

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem diplomovou práci zpracoval samostatně. Stvrzuji, že všechny odevzdané výtisky mé diplomové práce se shodují s elektronickou verzí v informačním systému VŠKK a souhlasím s tím, aby práce byla zpřístupněna veřejnosti pro účely studia a výzkumu.

V Praze dne.....

Podpis autora:

Poděkování

Tímto bych chtěl poděkovat panu doc. Mgr. Radkovi Malému, Ph.D., za vedení práce a za veškerou pomoc. Také bych rád poděkoval panu tajemníku MgA. Danielu Kubecovi za jeho velkou pomoc nejen s touto prací. Také bych rád poděkoval své rodině a všem svým blízkým, protože bez nich by tato práce nevznikla.

Abstrakt/Klíčová slova

Tato práce má pouze praktickou část. Je to fantasy, steampunk, hororová novela s trochou humoru a nadsázky. Novela má dvě části. Odehrává se ve fiktivním světě. Název *Dlouhá noc* je odvozen od jistého jevu, ke kterému v tomto světě jednou za čas dochází, tedy k noci, kdy tma zabíjí a je potřeba se před ní skrýt za ochrannými světelnými kruhy. První část se odehrává během takové noci, kdy je skupina postav nečekaně uvězněna v sídle významného šlechtice. Později zjistí, že nebezpečí není pouze venku, ale také uvnitř. Jeden z nich je totiž přestrojené monstrum. Ve druhé části se poté hlavní postava vypořádá s následky, jaké Dlouhá noc měla.

Klíčová slova: Fantasy, troll, inženýrka, steampunk, horor, přežití

Abstract/Keywords

This work consists solely of a practical part. It is a fantasy, steampunk, horror novella with a touch of humor and exaggeration. The novella is divided into two parts and is set in a fictional world. The title "Long Night" is derived from a certain phenomenon that occurs occasionally in this world – a night when darkness kills, and one must hide behind protective circles of light. The first part takes place during such a night when a group of characters is unexpectedly trapped in the mansion of a prominent nobleman. They later discover that the danger is not only outside but also inside, as one of them is a disguised monster. In the second part, the main character deals with the aftermath of the Long Night.

Keywords: Fantasy, troll, engineer, steampunk, horror, survival

Obsah

První část.....	8
Kapitola 1	8
Kapitola 2	13
Kapitola 3	19
Kapitola 4	21
Kapitola 5	25
Kapitola 6	31
Kapitola 7	35
Kapitola 8	38
Kapitola 9	41
Kapitola 10	42
Kapitola 11	45
Druhá část.....	52
Kapitola 1	52
Kapitola 2	56
Kapitola 3	62
Kapitola 4	64
Kapitola 5	71
Kapitola 6	74
Kapitola 7	77
Epilog	84

První část

Kapitola 1

Slunce se pomalu, ale jistě blížilo k obzoru. Bylo jasné, že slunečního světla zbývají maximálně dvě hodiny. Jenna se zadívala na slunce, potom na své kapesní hodinky, pak zase na slunce a zase na hodinky. Uznale kývla a usmála se.

„Jak jsem říkala,“ řekla mladá inženýrka. „Máme skvělý čas, vlak stihneme i s rezervou. Vaše obavy, pánové, byly zbytečné.“

„Jen aby ty vaše hodinky byly přesné,“ odpověděl jí Dyran, trpasličí obchodník, který seděl naproti ní. „Pořád si myslím, že jet kočárem takhle pozdě večer, před Dlouhou nocí, je nerozum. A kdyby to nebylo mimořádně nutné, tak tu nesedím.“

„Nerozum?“ Jenna na to slovo povytáhla obočí a zatvářila se překvapeně a znechuceně zároveň. „Naopak, pane obchodníku, já na rozdíl od vás, jak je vidět, dokážu použít svůj rozum, vyhodnotit situaci, a vše přesně spočítat. Nic neodhaduji, vše je přesné.“

Trpaslík na to něco nesrozumitelně zamumlal. Starý muž, sedící vedle Jenny, se k ní naklonil. Byl to vážený profesor, často se potkávali na akademii. Měl dlouhé šedé vlasy a bílý plnovous.

„Já vašim propočtům věřím, mladá kolegyně. Mohla byste však udělat starému učenci malou laskavost.“

„Jakou?“ zeptala se.

„Schovejte ty hodinky, prosím,“ řekl. „To tikání mi nedělá dobře. Mám velmi citlivé uši.“

„Jistě,“ řekla a schovala hodinky zpět do kapsy svého kabátu. Nějakou dobu všichni mlčeli. Pak promluvil čtvrtý, poslední pasažér kočáru, rytíř, který seděl vedle trpaslíka, nejdále od Jenny.

„Zapomínáte na náhodu, slečno Erichová,“ řekl klidným hlasem. Byla v něm slyšet jistá dávka nadřazenosti, kterou zkušený poučuje mladšího. „Problém s náhodou je ten, že ji nemůžete zanást do svých výpočtů, drahá inženýrko, ale vždy je dobré počítat s tím, že vás nějaká může potkat. Co byste, například, řekla na to, kdyby náš kočár najel na nerovnost na silnici a upadlo mu jedno kolo?“

„Přesně to říkám,“ vykřikl trpaslík a rozhodil rukama. „Kdyby se kočáru něco stalo, jsme všichni mrtví.“

Vypadal, že chtěl pokračovat, ale rytíř na něj vrhl takový pohled, že se opět rychle uklidnil. Místo toho si už asi posté pokusil upravit svůj opasek, který jen tak tak držel jeho výrazné břicho.

Jenna se zadívala rytíři přímo do očí. Byl to vysoký muž, odhadovala mu něco přes padesát, nicméně mnoho mladíků by mu mohlo jen závidět. Byl vysoký a silný, měl krátké šedivějící vlasy a tmavé oči. Byl oblečený celý v černém. Měl takový ten pohled, který většina lidí dlouho nevydrží a začnou se dívat do země. Jenna ho nikdy neslyšela zvýšit hlas. Nemusel. Šla z něj přirozená autorita, která hraničila se strachem. Bylo to něco, co nešlo vysvětlit zcela racionálně, a to jí štválo. Přesto při odpovědi zachovala klid.

„Jistě, máte naprostou pravdu,“ řekla. „Pokud by se našemu kočáru zlomilo kolo, asi bychom tu dnes všichni zemřeli.“ Při tech slovech sebou trpaslík trhl, starý učenec se usmál, jen rytíř nehnul ani brvou. „Nicméně,“ pokračovala Jenna, „je nesmysl nad tím takto uvažovat. Pokud se zeptáte, co by se stalo, kdyby došlo k události X, musíte si nejprve položit otázku, jak je daná událost X pravděpodobná. Tedy je-li událost X nepravděpodobná, tak se dá říct, že přemýšlení o jejích důsledcích je plýtvání myšlenkovou kapacitou, kterou lze využít mnohem efektivněji.“

Na chvíli se odmlčela a poklepala na dřevěnou stěnu kočáru. „Máme jeden z nejdražších a nejspolehlivějších kočárů, když nepočítáme ty, ve kterých jezdí královská rodina, máme zkušeného kočího, který zná místní cesty. Máme také spolehlivé koně, i když živí koně nikdy nebudou tak spolehliví jako koně mechaničtí, na jejichž konstrukci se podílel můj bratr, ovšem samozřejmě nasazení mechanických koní pro běžnou dopravu je zatím moc drahé, ale to jsem odbočila, omlouvám se...“ Mluvila velice rychle a většina lidí měla často problém rozumět tomu, co říká, mnohem méně lidí pak rozumělo obsahu.

„Každopádně známe kvalitu cest, kočáru, kočího i koní, živelná pohroma jako bouřka je nepravděpodobná, stejně jako útok lupičů. Může se stát něco zcela mimořádného, může na nás spadnou třeba meteorit, ale pravděpodobnost něčeho takového je tak mizivá, že se tím odmítám zabývat. Kdybych měla do svých plánů totiž zahrnout i pád meteoritu, musela bych celý život strávit v bunkru, a takový život by, jak určitě souhlasíte pánové, za moc nestál.“

Jenna byla historicky nejmladší přednášející na akademii a byla na to hrdá. Mluvila jako někdo, kdo často poslouchal i dával univerzitní přednášky. Trpaslík nevypadl, že by ho to přesvědčilo,

vlastně vypadal, že nerozuměl polovině z toho, co řekla. Starý učenec se usmál a odměnil ji drobným potleskem. Rytíř na sobě nedal znát nic.

„Závidím vám, slečno,“ řekl a vytáhl z pod svého černého vojenského kabátu stříbrný kříž na řetízku. Bylo to vyznamenání, které se dává válečným hrdinům. Ten muž byl voják, nenarodil se jako šlechtic, naopak byl povýšen za zásluhy. Byl to někdo, s kým se těžko vedly spory. „Jste mladá, i když je vaše vzdělání jistě skvělé, moc času mimo akademii a domov jste nejspíš nestrávila.“

Jenna se zamračila. Měl pravdu.

„Já přes dvacet let strávil u speciálních jednotek, většinu z toho na frontě. A řeknu vám, že jsem zažil takové věci, které nejdou převést na X a Y, neuvěřitelné náhody, které napsal život, pokud mi odpustíte toto klišé.“

„A jistě dodáte, že já a mně podobní, inženýři, mechanici, alchymisté, dluží takovým, jako jste vy, že si můžeme bádát jen proto, že vy za nás nasazujete životy.“

„Ne, to jsem říct nechtěl, nepovyšuji se. Nemyslím, že jsem lepší než vy, jen mám zkušenosti a vaše malá přednáška byla nepřesvědčivá.“

„O té vaší jednotce jsem slyšela,“ řekla Jenna. „Jste od Černých pláštů, že ano?“

„Ano, jsem jejich velitel,“ odpověděl rytíř.

„Slyšela jsem o vás dost, vaše jednotka je prý dosti kontroverzní.“

„Jak kontroverzní?“ zeptal se trpaslík, který evidentně netušil, o čem mluví.

„Slyšela jsem, že Černé pláště jsou velmi efektivní komando,“ pokračoval Jenna. „Na druhou stranu jsou prý neuvěřitelně brutální, až barbarští. Když vás teď vidím, pane rytíři, nějak mi to neseď.“

„Nemůžete věřit všemu, co slyšíte,“ usmál se rytíř.

„Změňme téma,“ řekl starý mudrc. „Mě zajímá ten vlak, nikdy jsem v ničem podobném neseďel. Vážně dokáže projet skrz Dlouhou noc?“

„Jistě,“ řekla Jenna a usmála se. Trpaslík se zašklebil. Bylo mu jasné, že inženýrka bude opět ve svém živlu. „Je to nejnovější typ. Je mnohem lepší než staré vlaky, které jezdily jen ve dne, nebo za obyčejných nocí. Je obklopen speciálními lampami, které ho po celé délce osvětlují, vytváří dokonalou ochranu před temnotou.“

„A jste si jistá, že nemůžou prasknout?“ řekl opět nedůvěřivě trpaslík. „Já, kdybych nespěchal, nikdo by mě do něčeho takového nikdy nedostal. Přeci jen kruh lamp kolem domů a měst je něco jiného než kolem jedoucího vlaku. Když něco praskne, poruší se světelná ochrana a báb, všichni ve vlaku jsou mrtví.“

„U vlaku se samozřejmě počítá, že nějaká lampa prasknout může,“ odpověděla mu už podrážděně. „To se ostatně občas stává i u domů. Proto je jich tam víc. Když nějaká selže, je okamžitě nahrazena. Musela by jich selhat více než polovina, aby hrozilo reálné nebezpečí. A i kdyby, každý vagón má vlastní ochranný kruh, takže i kdyby došlo k tragédii a jeden pohltila temnota, není to konec pro celý vlak.“

„I tak se mi tam nechce.“

„Tak jste měl zůstat v Brydde, já vás nenutila.“

„Nemohl, musím se okamžitě vrátit domů, nebo přijdu o jedinečnou šanci na obchod, který se naskytne jednou za život, ale tomu byste nerozuměla zase vy.“

„Asi ne, obchod jsem na akademii nestudovala.“

„A co tedy přesně, smím-li se zeptat?“ zeptal se učenec. „Sám jsem tam párkrát přednášel, ale nemyslím, že jsme se potkali.“

„Určitě ne, vy jste přednášel historii, filozofii, etiku, rétoriku a jiné podobné vědy, už přesně nevím,“ řekla a zamyslela se. „Myslím, že jsem vás párkrát viděla, pamatuji si vás především díky vašemu proslovu, co jste měl při zahájení minulého roku. Já mám inženýrský diplom, jsem také certifikovaná královská mechanička. Mým oborem jsou zbraně, ale vyznám se ve všech strojích. Mám také dva semestry alchymie. V tomto oboru mé studium ještě neskončilo.“

„Kolik vám je let, slečno?“ divil se starý muž.

„Dvacet jedna.“

„A to jste stihla? Znáám velice inteligentní inženýry i mechaniky, co nezískají diplom do třiceti, a vy máte obojí.“

„Zapomínáte, z jaké je rodiny,“ dodal rytíř. „Nicolas a Karl Erichovi jsou dva nejslavnější inženýři, mechanici a alchymisté v zemi, a také slečnini starší bratři.“

„Takže měla protekci,“ zašklebil se trpaslík.

„Pochybuji,“ řekl rytíř. „Byl jsem jednou u zkoušky královského mechanika, tam protekce být nemůže, podmínky jsou dost šílené,“ řekl a na chvíli se odmlčel. „Řekl bych, že musela pracovat desetkrát usilovněji než ostatní, aby si ve vlastní rodině nepřipadala méněcenná.“

„Nemluvte o mně, jako bych tu nebyla!“ řekla Jenna a samotnou ji překvapilo, jak moc zvýšila hlas. Nejvíc ji zaskočilo, jak přesně rytíř situaci pojmenoval. Vyznal se v lidech, znal ji pár hodin a viděl do ní víc než vlastní příbuzní, a to ji znepokojovalo.

„Omlouvám se,“ kývl na ni, ale v jeho tváři nebyl pořád žádný náznak emoce.

Chtěla něco říct, ale kočár nečekaně zastavil.

„To už tam jsme?“ zeptal se trpaslík.

„To není možné,“ řekla Jenna a vykoukla ven z kočáru. „Ne, jsme pořád na silnici, do města zbývá ještě asi hodina.“

Byl slyšet zvuk, jak kočí seskočil. Hned na to uslyšeli jeho hlas.

„Máme problém, pojd'te se podívat.“

„Já tam nejdu,“ řekl trpaslík. „Jděte tam někdo, nemusíme snad vylézat všichni.“

„Já tam půjdu,“ řekl rytíř a nasadil si svůj široký černý klobouk. „Nenechám přece jít starce ani dámu.“

Otevřel dveře a vyšel ven. V kočáru bylo ticho, všichni napjatě čekali, co se děje. Nejvíc nervózní byla Jenna. Pokud se skutečně stala nějaká nehoda, která by jim zabránila jet, věděla, že bude vypadat hloupě. Ne však na dlouho. Pokud se nedostanou do města před setměním, budou mrtví.

„Myslím, že bychom měli být někde u řeky, měl by tu být most,“ řekla Jenna.

„Doufám, že pod tím mostem není troll nebo tak něco,“ řekl trpaslík.

„Troll pod mostem, to je jen pověra,“ řekl učenec. „Trollové se přesunuli do hor. Ale i když žili tady, tak se nikdy neschovávali pod mosty. To je nesmysl.“

Pak uslyšeli zaťukání na dveře kočáru. Ty se vzápětí otevřely.

„Opravdu máme problém, a obávám se, že značně velký,“ řekl rytíř a vypadl zaskočeně, což bylo zrovna u něj o to víc šokující. „Teď jsme měli přejet řeku přes most, jenže ten most tam jaksi není.“

Jenna si nasadila na hlavu svůj vlastní cylindr, zavrtala se do sedačky a snažila se předstírat, že je neviditelná. Učenec se díval sklesle. Trpaslík s křikem vyrazilo ven z kočáru. Bylo slyšet, jak venku křičí něco o tom, že to říkal a že jsou všichni mrtví.

„Klid,“ vykřikl rytíř. Pak se otočil na kočího. „Dokážete tady ten kočár otočit?“

„To by neměl bejt problém pane,“ odpověděl mu kočí, malý podsaditý chlapík s dlouhým knírem. „Ale zpátky do Brydde se už vrátit nestihneme.“

„A někam jinam, kamkoli jinam? Podle zákonů musí každý poskytnout během Dlouhé noci útočiště i naprostým cizincům. Vy to tu znáte, takže se ptám, bydlí tu někde někdo?“

„Vlastně jo,“ odpověděl kočí, „kousek odtud je panství, je to jedno ze sídel jednoho významného pána, nějakýho lorda, je to dost na samotě, jezdí tam prý, když chce být sám, je to divnej chlap. Měli bysme to tam zvládnout, a když tam nebude on, tak tam musí být nějaký sluha, aby mu to nezchátralo.“

„Tak jedeme.“

Kapitola 2

Lord Marcus Gerin seděl ve svém oblíbeném křesle a skrz západní okno pozoroval stále slábnoucí slunce. Když si všiml přijíždějícího kočáru, úplně mu to zkazilo náladu. Uvědomil si tři věci, zaprvé bude muset, ať už je v kočáře kdokoli, neznámé pustit dovnitř. Nikdo, ani on by si nedovolil odmítnout pohostinství před Dlouhou nocí. Za druhé, jeho, na dlouhou dobu poslední, Dlouhá noc, při které si bude užívat, bude pravděpodobně narušena. Za třetí, a to ho štvalo asi nejvíc, bude se muset obléct. Celkem rád trávil volné chvíle úplně nahý, a to i v zimě. Pro většinu lidí byla Dlouhá noc spíše nepříjemná záležitost, Marcus si je však velice užíval. Měl velké ambice, a proto byl neustále v jednom kole. Během Dlouhých nocí měl jedinečnou příležitost se věnovat tomu, co ho bavilo, a protože uvnitř se nedalo moc dobře střílet, užíval si to druhé, svou krásnou elfí otrokyni.

Vstal, napil se svého vína, otočil se na postel, na které ležela úplně nahá mladá elfka, a zaklel.

„Proč se tohle musí stát zrovna teď,“ mumlal si pro sebe, když se oblékal.

„Co se stalo, pane?“ zeptala se elfka. Gerin se na ni otočil. Zarazil se pokaždé, když ji viděl. Dokonalé drobné štíhlé tělo, dlouhé havraní vlasy a pronikavé fialové oči. Opravdu nerad od ní teď odešel.

„Přijíždí kočár,“ řekl. „Netuším, kdo to je, ale budeme je muset pustit dovnitř. Nechci ráno řešit kočár plný mrtvol.“

„Mám se tedy také obléct?“ zeptala se dívka, kterou v tu chvíli zakrývala jen přikrývka. Měla ale zakázáno zakrývat se úplně.

„Já se bojím, že asi ano,“ řekl smutně lord. „Pochybují, že v takovém kočáře je někdo, koho si můžu dovolit nevpustit dovnitř do domu.“

Lord byl vysoký statný muž s delšími hnědými vlasy a světlými očima. Bylo mu jen něco přes třicet, ale brzy se měl stát jedním z nejdůležitějších mužů v zemi, Lordem protektorem. Elfka z něj měla strach. Byla jeho otrokyně, jeho hračka. Nedala to na sobě znát, ale nová správa ji velmi potěšila. S trochou štěstí nebude své povinnosti muset plnit tak často.

Lord si oblékl dlouhé tmavé kalhoty, bílou košili a teplý hnědý kabát. Pro jistotu si za opasek vzal masivní dlouhou pistoli.

„Kde je tvůj bratr?“

„Pravděpodobně ve svém pokoji pane.“

Lord ani neodpověděl a vyrazil. Sídlo bylo velmi rozlehlé, ale většina z něj nebyla obydlená. Svého strážce si držel blízko sebe, ale ne zas tak blízko, aby ho jakkoli rušil. Prošel chodbou a bez zaklepání otevřel dveře. Vysoký silný elf seděl na posteli a meditoval.

„Vezmi pušku a pojd,“ řekl. Pak se bez dalšího vysvětlení otočil a vyrazil ke vchodu. Nemusel se starat, jak zareaguje. Měl jeho smlouvu, musel ho poslechnout. Než vyšel ze sídla, už byl elf za ním. Oblečen byl v černém, stříbrem zdobeném kabátě, ozbrojený dlouhou, také postříbřenou puškou a za pasem měl šavli. I když byl lord celkem vysoký, elf byl o hlavu vyšší, zároveň měl stejné dlouhé vlasy a oči jako jeho sestra.

Vyšli ven a došli k bráně. Kočár už stál před branou.

„Až vylezou ven, tak miř na největší hrozbu. Když dám povel, střílej. Jestli bude cokoli hrozit, střílej taky, rozumíš?“

„Rozumím.“

Lord přešel až přímo k bráně. Kočí, když ho viděl, seskočil ze svého místa a zaklepal na dveře kočáru. Lordu Gerinovi se naskytl pohled na zajímavou sestavu. První vyšel ven malý kulatý trpaslík s dlouhým plnovousem, trpasličí obchodník, Dyran Thrán. Po něm vyšel starý shrbený muž s dlouhými vlasy a vousy v prostém kabátu, profesor Zibal. Trochu se třásl. Vypadalo to, že blížící se zimu nenesl úplně nejlíp. Z dalšího pasažéra měl lord větší radost, doufal, že bude v kočáru alespoň jedna žena, a byla. Vysoká blondýna s dlouhými vlnitými vlasy. Na sobě měla dlouhý kabát, na hlavě cylindr a v ruce vycházkovou hůl. Nebyla to žádná krasavice, ale rozhodně nebyla ošklivá. I když nebyla přímo jeho typ, tak doufal, že by mu mohla trochu zpříjemnit tuto komplikaci. Byla to Jenna Erich, královská mechanička.

Lord doufal, že nikdo další už nevyleze. K jeho smůle uviděl muže ve vojenském kabátě, a nebyl to jen tak nějaký kabát. Věděl, komu patří. Zrovna tohle se opravdu nehodilo.

„Sir Harrison Kurtz, rytíř jeho veličenstva a velitel komanda Černých pláštíků vás zdraví pane,“ řekl rytíř a vojensky zasalutoval.

„Jste už všichni?“ zeptal se lord.

„Jsme, pane,“ odpověděl mu rytíř, který se ujal role vůdce skupiny. Elf stál sice za ním, ale lord se nemusel otočit, aby věděl, na koho míří. „Žádáme o vstup na váš pozemek a ochranu před Dlouhou nocí.“

„Jsem lord Marcus Gerin, tohle je mé sídlo. Podle zákona o pohostinství tu buďte po celou Dlouhou noc jako doma,“ řekl lord a ukázal k sídlu. „Mám však právo na pár podmínek.“

„Poslouchám.“

„Všechny zbraně, pokud nějaké máte, zůstanou v kočáře, a ten zamkneme ve stáji. Váš kočí bude ubytován se služebnictvem, vy v pokojích pro hosty, máme jich dost. Budete se ale zdržovat jen tam, nebo v jídelně, budete respektovat mé soukromí.“

„Naprostě přijatelné podmínky,“ řekl rytíř a kývl na kočího. Ten k němu přistoupil a on mu podal svou šestirannou pistoli.

„Počkat,“ zarazila ho Jenna, když chtěl dát zbraň do kočáru. Z pod kabátu vytáhla silnou dvourannou pistoli, speciálně upravenou pro její ruku. „Ještě tohle.“

Lord se usmál. Měl rád zbraně, a ještě raději měl ženy. Většinou tyhle dvě věci nerad kombinoval, ale říkal si, že toto je výjimka potvrzující pravidlo. Měl v plánu jí ukázat svou sbírku hlavní. Když byly zbraně uloženy v kočáře, zatáhl za páku a brána se otevřela.

Všichni krom kočího vyrazili k sídlu. Ten vedl koně s kočárem do stáje.

„Počkejte tam,“ řekl mu lord. „Můj majordomus s mým sluhou dokončují kontrolu ochranného kruhu. Právě teď by měli být na druhé straně pozemku, jeden z nich vám stáj odemkne a pak ji zase zamkne. Ukáže vám, kde budete spát.“

„Kolik lidí tu vlastně je?“ zeptal se rytíř.

„Kromě mě a mého strážce je zde majordomus, sluha, má společnice a mladá služtička,“ odpověděl lord.

V tu samou dobu na druhé straně panství dva muži dokončovali kontrolu ochranného kruhu.

„Vypadá to dobře,“ pochvaloval si menší, dobře oblečený, šedivý muž, s šedým knírem a bradkou. „Je to dobré, dobré to je, odvedl jsi dobrou práci. Nikdy nepochopím, jak dokážeš odvádět tak dobrou práci, když jsi pořád pod parou. Měl bys toho pít nechat, Kurte.“

Druhý muž, vysoký mladík v otrhaných, špinavých šatech, s mastnými vlasy a neupraveným strništěm, si provokativně lóknul ze své lahve páchnoucí po levném alkoholu.

„A co jako uděláš, vyhodíš mě?“ řekl a znovu si lokl. „Udělám práci, udělám. Nikdo jinej to jen za bydlení a stravu dělat nebude. Někdo jinej možná nechlastá, ale musel bys ho platit, Ede.“

„Edwarde,“ opravil ho starší muž, „chovej se slušně, když mluvíš s nadřízeným. Nechlastej alespoň přímo přede mnou.“

„Dobře,“ řekl mladík a znovu si lokl. Nevypadalo to, ale že má v úmyslu provokovat, spíš že moc nevnímá, co dělá. Své povinnosti však plnil překvapivě dobře.

„Proč to vlastně děláme?“ zeptal se mladík.

„Co konkrétně máš na mysli?“

„Tohle,“ řekl Kurt a rozhodil rukama, „je vážně nutné to pokaždé kontrolovat?“

„No já nevím, třeba proto, abychom všichni nezemřeli? To mi zní jako rozumný důvod.“

„Já vim, já vim, ale proč? Co je to vlastně za tmou? Vždycky mě to zajímalo, proč to nikdo neví?“

„Nikdo to nikdy nezjistil, protože to nikdy nikdo nepřežil,“ řekl starší muž. „Viděl jsem těla těch, co to zkoušeli. Žádné stopy po násilí, byli bílí jak křída, i jejich vlasy a vousy zběleli, oči otevřené. Velice znepokojivý pohled. To se stane tomu, kdo je během dlouhé noci venku ve tmě. Není známo proč, ani na tom nezáleží, jen je potřeba se chránit.“

„Když jsem byl děcko, jednou jsem, skrz plot s lampami, strčil do té tmy ruku,“ řekl Kurt. „Nic se mi s ní nestalo, ale bylo to divný, neviděl jsem ji, i když byla jen malej kousek vode mě. Je to moc divná tma, jiná než ve sklepě nebo ve studni, je děšivá.“

„No máme štěstí, ten ochranný kruh je v pořádku a zbývá jen ho zapojit. Slunce ubývá, uděláme to hned a půjdeme dovnitř.“

Lord a jeho hosté vešli dovnitř do sídla.

„Jdi pro svou sestru,“ řekl elfovi. „Ať přijde pozdravit hosty. Pak řekni Edwardovi, že bude muset připravit večeři pro čtyři nečekané hosty navíc, a ať ubytuje toho kočího, nejspíš někam ke Kurtovi, to nech na něm.“

Elf se uklonil a zmizel. Lord se otočil ke svým hostům.

„Máte se na co těšit, můj majordomus je, mimo jiné, vynikající kuchař.“

„Vám vaří váš majordomus,“ podivil se trpaslík, „vy tu nemáte kuchaře?“

„Čím míň lidí tu musí být, tím líp,“ řekl lord.

„Máte zajímavého strážce,“ řekl rytíř. „A tu společníci.“

„Elfí otroci,“ řekl klidně. „Jejich smlouvu jsem získal velmi výhodně a stačila jedna na ně na oba, jsou to dvojčata. Počkejte, až uvidíte Kayu.“

Lord dovedl své hosty do společenské místnosti. Tam našli mladou služku, jak utírá prach. Překvapeně se na ně podívala a pak se uklonila.

„Odveď hosty do jejich pokojů, pak běž pomoci Edwardovi do kuchyně, musí připravit víc porcí, než bylo v plánu.“

Služka jen bezeslová kývla. Odvedla je do čtyř pokojů v jedné chodbě v prvním patře. Jako poslední ubytovala Jennu.

„Řeknu Kurtovi, aby vám s vašim kočím přinesli věci z kočáru, než půjdete na večeři, předpokládám, že se chcete převléct,“ řekla služka.

„Ani nemusím,“ řekla Jenna. Odložila cylindr a kabát. Byla v kalhotách košili a ve vestě. „Nevadí, když půjdu takhle?“

„No úplně se to asi nehodí, paní, já...“ zakoktala se služka překvapena otázkou.

„Jak se jmenuješ?“

„Rita, paní.“

„Ahoj Rito, klidně mi říkej Jenno. Víš, já bych se převlékla, ale nemám žádné šaty nebo tak. Jsme královská mechanická a inženýrka, trávím čas v dílně, nechodím na plesy. Celý život jsem strávila oblečená jako muž, tak proto.“

„Dobře, paní Jenno,“ zakoktala se Rita. Jenně se moc líbila, byla to maličká zrzka se zelenýma očima. „Můžu něco říct?“

„Proč bys nemohla?“

„Jen mi slibte, že to na mě neřeknete.“

„Slibuji.“

„Dejte si velký pozor, Jenno, dejte si pozor na mého pána. Určitě se vás pokusí dostat.“

„Jak dostat?“

„Přidat si vás do sbírky, další zářez,“ řekl mladá služka. Když ale viděla Jennin výraz, tak sklopila oči. „Dostat vás do postele. Má tady tu elfici, mě ohne kdykoli má chuť, bude chtít i vás.“

„A to ti nevadí?“

„Nemám z toho radost, ale je to dobrá práce, chci si vydělat. Už mám dost našetřeno, za pár měsíců končím a vdávám se. Snad se to můj snoubenec nikdy nedozví.“

„Jak myslíš, každopádně u mě nemá šanci,“ usmála se Jenna.

„Tím bych si nebyla tak jistá,“ řekla Rita pořád klopila oči.

Jenna přistoupila ke skoro o hlavu menší zrzce, vzala ji za bradu, zvedla jí a podívala se jí do očí. Pak ji krátce políbila.

„Už chápeš, proč nemá šanci? Je mi jedno, co je zač, dřív by mě musel zabít, než bych byla v jeho posteli.“

Služka o dva kroky ustoupila.

„Co je?“ pak se Jenna zarazila. Vždy byla společensky neobratná, ale tohle se jí opravdu nepovedlo. „Promiň, neboj už se tě nedotknu, jen jsem si nemohla pomoci. Jsem hrozná, tys mě přišla varovat před lordem a já se zachovám stejně jako on.“

„Po tom, co jsem tu zažila, už je mi to skoro jedno, jen jsem zvědavá, co řeknete na Kayu.“

Kapitola 3

Když Jenna uviděla Kayu, jak stojí na schodech, málem se jí podlomila kolena. Elfka byla drobná, jen o trochu vyšší než Rita, její postava ale připomínala sochy bohyň. Na sobě měla průsvitné černo-červené šaty a pod nimi jen kalhotky. Lord zřejmě chtěl udělat dojem na své hosty, ale asi by ho nikdy nenapadlo, že to nejvíc zapůsobí právě na Jennu. Jenna trávila většinu času na přednáškách a v dílně. Holky se jí vždy líbily, ale nikdy po nich moc nekoukala. Nic nesmělo stát v cestě jejímu studiu. Byla ochotná obětovat skoro vše, aby se vyrovnala bratrům. Ale za noc s touhle by si zopakoval klidně celý rok.

„Tak co na ni říkáte?“ zeptal se Lord Gerin. Nikdo mu přímo neodpověděl, ale stařec se začervenal, trpaslíkovi málem vypadly oči z důlků. Jenna na tom byla podobně, i když v jejím případě si toho nikdo nevšiml. I starý majordomus, jenž Kayu pravidelně vídal, se na ni musel každou chvíli otočit. Jediný, kdo ji ignoroval, byl rytíř Harrison Kurtz.

Přesunuli se do jídelny. Skrz velké okno bylo vidět, že venku je již smrtelná tma. Kruh okolo panství svítil a poskytoval ochranu. Aby bylo možné usnout, měl každý pokoj silné okenice, přes které světlo neproniklo.

Lord se posadil od čela stolu. Jeho elfí strážce stál za ním. Kaya seděla po jeho pravé straně. Jennu usadil majordomus naproti ní, a ona měla co dělat, aby se jí nedívala do výstřihu. Dívala se tedy raději na lorda, k jeho velké radosti. Vedle Jenny seděl učenec a naproti němu rytíř. Trpaslík byl od lorda nejdál, vedle učence.

Majordomus spolu s Ritou naservírovali nejprve polévku. Pak přišla na řadu paštika, pečená kachna, pár smažených ryb, a nakonec zvláštní pudink, který Jenna odmítla, neměla ráda sladké. To Kaya zase ano, a tak jí mladá inženýrka ráda dala svůj.

„Dej si pozor, ať mi nepřibereš,“ napomenul ji Gerin.

„Jen ji nechte, je překrásná,“ řekla Jenna a začervenal se. Lord si to nesprávně vyložil jako projev mírné žárlivosti. Nakonec, která dívka by nežárlila na jeho hračku.

„Rád bych něco řekl,“ rytíř se postavil a uklonil se.

„Poslouchám,“ řekl lord a pokynul mu.

„Rád bych tímto poděkoval lordu Marcusi Gerinovi za jeho pohostinnost,“ na chvíli se odmlčel a všichni zatleskali. „Bohužel situace je komplikovanější, například, drahý lorde, vím, že máte být brzy jmenován Lordem protektorem.“

„Jistě,“ odpověděl lord a kývl hlavou. „Jste dobře informován. V tom případě jistě také víte, že mám v úmyslu podpořit rozhodnutí rozpustit Černé pláště. Nic proti vám osobně, ale vaše jednotka je brutální a v moderní společnosti je to jen přežitek.“

„Já s tím souhlasím,“ řekla Jenna a lord se usmál. „Chci říct, vaše jednotka je surová, prý nikdy nenechala nikoho naživu, a prý sami likvidujete mrtvá těla nepřátel. To je podezřelé, ne?“

„Já si zase myslím, že je to potřeba,“ řekl trpaslík. „Chci říct, na všechno mají být odborníci, na obchod, na vědu, na politiku, no i na zabíjení. A lepší odborníky než Černé pláště najdete jen těžko.“

„Díváte se na to příliš prakticky, pane trpaslíku,“ promluvil starý profesor. „Nejde přece jen o výsledky, ale i o morálku, etiku.“

„Pomocí etiky nikdo nikdy ničeho nedosáhl, ne bez násilí,“ řekl rytíř. „Děláme za vás špinavou práci.“

„To je ten problém,“ odpověděl mu lord. „Vaše jednotka je ta nejšpinavější ze všech. Neříkám, někdo tu práci dělat musí, ale vy už ne. Vaše jednotka je pro moderní společnost špinavá až moc, přišel čas na nové metody.“

„Mohl bych říct něco ve smyslu, jako že nebýt naší jednotky, moderní společnost neexistuje. Ale pravda je jednodušší. Když rozpustíte černé pláště, skončí spousta zabijáků bez práce. To vám nedovolím.“ Napětí v místnosti by se dalo krájet. Všichni čekali, jak bude rytíř pokračovat. „Řeknu to přímo, vím, že bych se sem nikdy nedostal, nebýt zákona o pohostinnosti během Dlouhé noci. Proto moji muži sabotovali ten most.“ V místnosti zavládlo nevěřičně ticho. Lord sáhl po zbrani. Elf už ji vytáhl. K Jennině překvapení měl majordomus také pistoli.

„To myslíte vážně?“ řekl trpaslík.

„Ano, a zvládli to jen ve třech.“

„Tři muži by to nikdy nezvládli, ne bez výbušnin,“ řekl lord nevěřičně.

„No víte, mí muži vlastně nejsou muži. Říkáte, že jsme brutální,“ usmál se rytíř. Rozepl si svou vestu, na které měl připnutý svůj stříbrný kříž a odhodil ji stranou. „Ukážu vám, jak brutální umíme

být. Pravá hostina právě začíná. Víte, ten černý plášť je moje druhá uniforma, ale pod ní nosím ještě jeden stejnokroj, lidskou kůži.“

Jak to řekl, jeho tělo se začalo měnit. Kůže na tváři se začala trhat, neobjevila se však ani kapka krve. I jeho oblečení se napnulo a na mnoha místech roztrhlo, když se začal zvětšovat. Hned na to ho přímo do hrudi zasáhla kulka vystřelená lordem, pak další dvě vystřelené elfem i majordomem. Síla střel ho donutila udělat dva kroky dozadu. Narazil do okna. Nevypadalo to ale, že by byl jakkoli zraněn.

„Co to sakra je?“ divil se Lord.

„Né,“ vykřikl učenec. „Já vím, kdo to je, zapalte ho, to na něj platí.“

„Cože to je?“ zeptala se Kaya.

„Je to netvor. Nechápu, že se zvládl tak dokonale přetvařovat, je to...“ Učenec to nedořekl přerušilo ho trpaslíkovo hlasité: „Do prdele.“

Tvor, který stál před nimi, byl ohromný, na výšku měl skoro dva a půl metru. Měl neuvěřitelně široká ramena, díky kterým vypadal ještě ohromnější. Nepřirozeně dlouhé ruce zakončené ostrými drápy měl skoro až na zem. Lidská kůže se z něj sloupala, spolu s veškerým oděvem. Jeho skutečná kůže byla šedá, tvrdá a šupinatá, vypadala téměř jako kámen nebo kůra stromu, na několika místech byl dokonce porostlý zeleným mechem. Jeho hlava vzdáleně připomínala lidskou, měl dlouhé zelené vlasy a vousy, obrovský nos a z úst plných ostrých zubů vyčnívaly dva dlouhé kly připomínající kančí. Oči měl černé jako noc. A tak začala nejdelší Dlouhá noc.

Kapitola 4

„Já vím, kdo to je,“ řekla Jenna. V hlase měla mírně nadšený tón někoho, kdo právě rozluštil hádanku. „Ty jsi troll, že jo?“

„Správně, mladá dámo,“ řekl troll a zachechtal se. „Komu to ještě nedošlo, všechny vás zabiju. Dělán to hlavně kvůli tomu, abych ochránil ostatní, co se ukrývají v Černých pláštích. Řekl bych, že všech krom lorda je mi líto, ale nejsem lhář.“

„Nejsi lhář?“ vykřikl lord. „Ukrýval ses v lidské kůži. To jsou všichni Černí pláště trollové?“

„Technicky jsem nikdy nelhal,“ řekl troll a jednou ohromnou rukou odhodil stůl, který stál mezi ním a ostatními, kteří se postavili do hloučku. „Nikdo se mě nikdy neptal, jestli jsem člověk. A ano, v Černých pláštích jsou všichni trollové. To proto je naše jednotka tak účinná.“

„A tak brutální,“ dodal lord.

„Zastřelte ho!“ vykřikl trpaslík, ukázal na pomalu se blížícího trolla prstem a začal hystericky křičet.

Všichni, kdo měli pistole, začali střílet. Troll zvedl ruce před obličej. Střelba zpomalila jeho postup a pak ho i trochu zatlačila zpět k oknu. Nevypadal ale nijak vážně poškozený, střely se od něj odrážely a drobné ranky se rychle zacelovaly. Starý učenec si zacpal uši, elfka odvrátila zrak, trpaslík se schoval pod stůl. Brzy všem došly náboje.

„Na tohle nemáme munici,“ řekl elf. V jeho hlase však nebyl náznak emoce. „Moudřejší by bylo utéct.“

„Není kam,“ řekla Jenna. „Dobře jste si to naplánoval, mistře trolle, jsme tu s vámi v pasti, vydání na milost. Ale udělal jste dvě chyby.“

„Můžu se zeptat jaké?“ zeptal se pobaveně troll, který dal opět ruce dolů.

„Za prvé, nepočítal jste se mnou,“ řekla Jenna která měla opět v ruce svou vycházkovou hůl, kterou si před večeří odložila. Pak se zamračila. „Za druhé stojíš u okna, šmejde.“

Když to dořekla, stiskla tajné tlačítko a konec hole se rozevřel. Pak ji chytla oběma rukama, opět něco stiskla a hůl vystřelila. Byla to taková rána, že Jennu odhodila dozadu. Narazila do majordoma a oba skončili na zemi. Silná rána všechny na okamžik ochromila. Troll byl zasažen speciální průraznou střelou. Ta prošla skrz jeho kamennou kůži, těsně minula srdce, a zády vyšla zase ven. Pak proletěla oknem, které roztříštila na tisíce střepů, proletěla nad lampami a zmizela ve tmě. Zásah to byl tak silný, že se troll zapotácel udělal krok vzad a vypadl z okna. Jídlna byla v prvním patře. Dopadl na zem, do kupy shrabaného listí.

„Co to sakra bylo?“ zeptal se trpaslík, když se všichni vzpamatovali.

„Zbraň mojí osobní výroby, střílí černé střely obohacené prachem z vílích dráček.“ Jenna se postavila na nohy. Chtěla pomoci i majordomovi, ten ji ale odmítl a byl sám hned na nohou. „Omlouvám se, že jsem nedodržela to odzbrojení. Ale cítím se bez ní nesvá.“

„Za to se neomlouvejte,“ řekl lord a šel pomalu k oknu.

„Vděčíme vám všichni za život,“ řekla Kaya.

„Vskutku,“ dodal učenec. „Trollové jsou mimořádně nebezpeční.“

„Roztrhal by nás?“ zeptala se Rita.

„Spíš by z nás udělal takou krvavou koláž,“ řekl trpaslík. „Trollové jsou odvěkými nepřáteli trpaslíků, párkrát jsem viděl, co nám udělili. Není to hezký pohled.“

„Co mám říkat já,“ řekla elfka. „Elfi oni jedí.“

„Lidi jedí taky,“ namítl učenec, ale elfka se nedala.

„Elfy mají raději, prý existuje trollí kuchařka: Elf na tisíc způsobů.“

„Neřešte blbosti,“ okřikl je lord Gerin. „Máme problém, nezabilo ho to.“

„Jste si jistý?“

„Jo, tam dole už není, je tam rozházené listí a v něm dlouhá stopa, zregeneroval se a někam zmizel.“

„Co že se?“ zeptala se služka.

„Trollové se regenerují. Skoro každé zranění se jim zhojí skoro okamžitě,“ řekl starý učenec.

„Dají se spálit,“ řekl elf. „Oheň na ně platí.“

„Asi tu nemáte plamenomet?“ zeptala se Jenna.

„Samozřejmě,“ řekl lord a ušklíbl se. „Také mám dalekonosný obléhací kanón, ne počkat to mám ve svém druhém sídle, kam jezdím odpočívat.“

„Já bych něco měla,“ řekla Jenna. „Jen je to zamčené v mém kufru, ten je zamčený v kočáře a ten je zamčený ve stodole. Sakra stodola, musíme varovat kočího než...“

Než co už říct nestačila. V ten moment byl majordomus, který se šel podívat ven z okna, zasažen do hlavy, a to hlavou. Hlavou kočího. Ozvalo se křupnutí. Majordomus upadl na zem a nehýbal se. Utržená hlava kočího byla hozena takou silou, že se po zásahu nebohého Edwarda roztočila a dopadla do středu místnosti. Zadní část byla rozdrčena, ale tvář byla netknuta. Kočí měl vyděšený výraz, oči a ústa měl otevřena. Stařec odvrátil zrak, Kaya i Rita začali křičet. Lord okamžitě ustoupil od rozbitého okna, kdyby chtěl troll házet něco dalšího.

„Tak jeho už řešit nemusíme,“ pokrčil rameny a poklekl ke svému majordomovi. Byl na místě mrtvý a ve tváři měl překvapený výraz, ne nepodobný kočímu. „Kde teď budu shánět nového sluhu? Takového jen tak nenajdu. Jeho jehněčí kotletky mi budou moc chybět.“

„No já myslím, že máme vážnější problém, než kde seženete komorníka,“ zakřičel trpaslík. Když ale uviděl lordův naštvaný výraz, zmlkl.

„Já mám pořád ve stáji tu zbraň,“ zopakovala Jenna. „Je to zbraň dost silná na to, aby ho zabila, vezu ji do hlavního města, aby získala oficiální certifikát.“

„Počkat,“ zarazil ji lord. „Vy ji nemáte certifikovanou, není to nějaký pokus?“

„Certifikát nemá, ale testovala jsem ji, mám i dokumentaci, jestli chcete. Je to nový typ, je extrémně silná, jestli ho nezabije, tak už nic. Kde jsou klíče od stáje, a od kočáru?“

„No předpokládám, že klíče od kočáru měl on,“ ukázal Gerin na utrženou hlavu. „A kde jsou tady klíče od čehokoli, krom mých věcí, věděl Edward.“

„Pan Edward měl u sebe univerzální klíč ke všemu tady,“ řekl Rita. „Teda krom vašeho pokoje, pane.“

„No tak do stáje se dostaneme, co ten kočár?“

„To vyřeším já,“ řekl elf. „Toho trola asi neprostřelím, ale zámek snad ano.“

„Moment,“ řekl Lord a překvapeně se podíval na Jennu. „Vy s sebou běžně vozíte zbraň dost silnou na zabití trola?“

„Zbraně jsou moje specialita,“ odpověděla mu inženýrka. „Vývoj nových zbraní je moje práce.“

„No jo, ale co Kurt, ten o tom vůbec neví,“ řekla vyděšeně Rita.

„Na Kurta kašlu,“ řekl Lord. „Nejspíš zase nasává. Proč, ty s ním něco máš?“

„To nikdy. Ale i tak, nemůžu se na něj přece vykašlat,“ namítla znovu služka.

„Asi je stejně už po něm.“

„Moment,“ řekl Jenna rázně. I když ji daná situace nevyhovovala, byla vždy ráda hlasem rozumu. „Předpokládám, že tu máte generátor, ten ochranný kruh přece musí něco pohánět. Pokud tu už nikdo další není, tak ten Kurt, ať je to kdokoli, to tam musí obsluhovat ne?“

„Jasně, je u generátoru, a co má být?“

„Předpokládejme, že to ten troll chce přežít,“ začala Jenna s přednáškou. „Možná se chová jako zvíře, ale je to myslící tvor, takže ho na rozdíl od zvířat tma zabije. Je překvapivě velice chytrý, když se dokázal vydávat za rytíře. Přetvařovat se tak dlouho, a tak dokonale. Takže se dá předpokládat, že to promyslel a taky má přehled.“

„Chápu, kam míříte,“ řekl elf a usmál se. Učenec evidentně také pochopil.

„Já si nejsem jistá?“ zeptala se zrzavá služka.

„No, pokud ten troll zabije Kurta teď a bude nás tu několik hodin nahánět, tak může generátor zkolabovat,“ řekl lord, který také pochopil. „Kurt vydrží dlouho nespát, sám uhlídá celou Dlouhou noc, což nechápu, protože se u toho vždycky opije. Když selže kruh, zemřeme tu všichni, včetně toho trolla.“

„Co se opevnit tam?“ zeptal se elf.

„Nerozumím.“

„No, když se opevníme u generátoru, budeme mít výhodu. Troll bude muset dávat pozor, aby generátor nezničil, já s tím problémem mít nebudu. Budeme mít větší šanci. A kdyby nás náhodou dostal, odpojíme to a sundáme ho taky.“

„Ta stáj je lepší nápad. Jestli se dostanu ke své zbrani, měla bych ho být schopná zabít.“

„Jestli, měla bych, to není dvakrát přesvědčivé,“ řekl lord.

„Jisté není nic,“ řekla Jenna. „Ale já mám jasný plán. Vy v té strojovně sice budete mít výhodu, ale nemáte ho tam jak zabít, leda odpojit energii a zabít nás všechny. Moje zbraň ho zabije.“

„Tak tedy půjdeme s vámi, slečno Erichová.“

Kapitola 5

Aby se dostali ke stáji, museli projít skrz sídlo, pak ven kolem ochranného kruhu přes zahradu. Lord nechtěl mít stáj blízko domu, neměl rád ten zápach. Teď toho litoval. Drželi se po hromadě, narazili však na další překvapení. Hlavní dveře byly zatarasené. I když se lord a jeho elfí strážce snažili, jak mohli, nepohnuli s nimi.

„Musel tam z venku něco zašprajcnout,“ řekl po chvíli lord.

„Musí tu být i jiný východ ne?“ zeptala se Jenna.

„Jasně, jsou tu vstupy pro služebnictvo,“ řekla Rita. „Pojďte za mnou.“

Museli projít přes kuchyň. Jenže v kuchyni se jim naskytl strašný pohled. Stál tam velký kotel, ve kterém bublala nahnědlá tekutina. Za kotlem stál troll. Jednou velkou prackou tam házel ne příliš dobře nakrájenou zeleninu, celé krabičky s kořením, natrhané maso a vše možné, co v kuchyni našel. Druhou rukou míchal. Protože mu vařečka byla moc malá, míchal koštětem.

„Co na mě tak koukáte?“ řekl, když se celá skupina zarazila. „Ta večere nebyla špatná, ale bylo toho málo, tak si vařím guláš, ale něco tomu chybí.“

„Tak víte co, my vás tu necháme a půjdeme si po svém ano?“ řekla Rita, která šla první a byla tak k němu nejbliž. Troll po ní chňapl, ale Jenna byla rychlejší a odtáhla ji z cesty.

„Chce to trochu člověčiny,“ řekl troll „Hlásí se někdo dobrovolně?“

„To myslíš vážně?“ řekla Jenna. „Vážně čekáš, že někdo... dělá si z nás srandu, že jo?“

Nikdo jí neodpověděl, všichni se hrnuli z kuchyně ven. Každý chtěl od netvora co nejrychleji pryč. Troll vyrazil za nimi. Lord popadl Kayu a vyrazil nahoru po schodech směrem se svým pokojům, jeho strážce ho následoval. Jenna, Rita a profesor vyrazili také po schodech, ale na druhou stranu. Dvě dívky a stařec se pohybovali pomaleji, přesto se zdálo, že unikli. Brzy se octli v dlouhé chodbě. Na jedné stěně bylo spousta zbraní na druhé plno loveckých trofejí.

„Má někdo poněti, kam jdeme?“ zeptala se Jenna.

„Pryč od trolla,“ řekla Rita udýchaně.

„Troll za námi není,“ řekla Jenna a ohlédla se. „Zastavte, musíme promyslet kam dál. Když budeme jen utíkat, pouze oddálíme nevyhnutelné. Musíme mít cíl.“

„Jako vždy má drahá mladá kolegyně pravdu,“ řekl starý učenec. „Navíc mi dochází síly.“ Jak to dořekl, opřel se o vitrínu se starými puškami a těžce dýchal.

„Asi honí lorda,“ řekla Rita. „To je dobře, nemám ho ráda, navíc máme větší šanci, tak se vrátíme a zkusíme se dostat do stáje?“

„To mi připadá jako nejlepší nápad,“ souhlasila Jenna, „ale musíme opatrně.“

„Počkejte, prosím, drahé dámy,“ řekl stařec. „Musím si chvíli odpočinout.“

„Nebojte se, nenecháme vás tu,“ řekla Jenna.

„To by nás ani nenapadlo,“ dodala Rita.

Profesor vytáhl z pod kabátu placatou láhev a všichni se napili.

Šli opět za mladou služkou. Byla jediná, kdo se ve velkém sídle vyznala. Dveře jednoho pokoje byly otevřené. Jenna si byla jistá, že když kolem předtím utíkaly, tak otevřené nebyly. Nahlédli dovnitř. Když viděli, co v pokoji je, tak Jenna s profesorem Zibalem odvrátili zrak, Rita se pozvracela.

Byl to celkem prázdný pokoj, který se normálně nepoužíval. Nábytku tam nebylo moc, nyní byl všechna nahrnut ke stěně. Uprostřed bylo cosi, co kdysi býval trpasličí obchodník Dyran Trán.

Nyní to však připomínalo groteskní krvavou sochu. Troll mu utrhl hlavu, ruce a nohy, vytrkal vnitřní orgány a pak to celé poskládal nazpátek ve stylu zvrhlého kubismu. Celé to držel stojan na šaty, ke kterému to bylo přivázáno pomocí střev. Nemohl na to mít moc času, ale evidentně si dal záležet.

„Do guláše se nehodil,“ ozval ose zpoza rohu. Troll se pomalu blížil. „Trpaslíky vůbec nemám rád, jednou jsem to ochutnal a fuj. Tak jsem z našeho malého přítele udělal takovou koláž. Nazval jsem to *Trpasličí aranžmá*.“

Utíkat zpět nemělo smysl. Jenna zvedla svou hůl. Jakmile troll vylezl z poza rohu opět vystřelila. Trolle výstřel opět odhodil, proletěl skrz zavřené dveře do dalšího pokoje. Jenna se podívala na starého profesora, pak na mladou zrzavou služku. Oba byli pořád v šoku.

„Omlouvám se,“ řekla, popadla Ritu za ruku a vyrazila kolem trolle směrem, kde doufala, že by mohl být východ. Stařec se probral ze šoku pozdě. Troll už byl zase na nohou a on neměl jinou možnost než vyrazit na druhou stranu.

„Tyhle střely vážně bolí, kolik jich tak může mít?“ řekl si troll sám pro sebe. „No nic, nikam nespěchám. Dědka můžu chytit kdykoli.“

Došel k oknu. Bylo moc malé, věděl, že jím neproleze, a tak ho vytrhl ze zdi. Pomocí dlouhých drápů vylezl až na střechu.

Jenna s Ritou mezitím doběhly zpět do kuchyně. Byl tam neuvěřitelný nepořádek, všechno rozhrabané, rozházené, na zemi byla rozsypaná mouka a koření. V hrnci pořád bublal ten základ na trollí guláš. Jenna se dokázala rychle uklidnit, ale Rita se třásla.

„Dostaň mě odtud, prosím,“ řekla a padla inženýrce kolem krku. Chytla se jí jako klíště. Jenna na tohle nebyla vůbec zvyklá. „Prosím, zachraň mě, ty máš zbraň, že jo, ty ho můžeš zabít, jsi chytrá, můžeš, zvládneš to. Určitě to zvládneš, zachrániš mě. Já nechci umřít, prosím, jsem mladá, nechci.“ Rita vzlykala, slova z ní vycházela ne příliš srozumitelně.

„Klid, prosím tě,“ Jenna se jí snažila uklidnit. „Zvládneme to, ale musíš být silná.“

„Já nejsem silná,“ řekla Rita. Její oči byly plné slz. Třásla se a mluvilo se jí těžko. „Nejsem silná, nejsem. Ty jsi, já nejsem jako, ty, zachrániš mě. Já chci domů.“

„Neboj, dostaneš se domů,“ řekla Jenna, nebyla si jistá, co říct. Pak jí něco napadlo. „Budeš se vdávat, ne? Tak myslí na svého snoubence.“

„Budu na něj myslet, a na svoji rodinu,“ řekla zrzka a vypadalo to, že se pomalu uklidňuje. „Chci je zas vidět, chci domů k rodině, jsem jen obyčejná holka, já tu nemám být.“

„Neboj, já tu nehodlám umřít,“ řekla Jenna. „A tebe tu nenechám, neboj.“

„Děkuji paní,“ řekla Rita a uklonila se.

„Co blázníš?“

„Nejsem nevděčná,“ řekla služka. „Když mě zachráníš, tak se ti odvděčím, moc toho nemám, ale udělám, co budeš chtít.“

„To nech být.“

„Ne,“ řekla Rita a nahnula se k Jenně a nežne ji políbila. „Svého snoubence miluju. Ale pokud se k němu kvůli tobě vrátím, tak ti dám... Všechno. Jestli o to stojíš.“

„Ne, že bych nestála, ale nejsem hyena,“ nesouhlasila Jenna. „Navíc zachraňuju i sebe.“

„Tak po tobě pojmenuju první dítě, nebo tak něco,“ usmála se Rita.

„Jsem ráda, že už jsi v pohodě, musíme do stáje.“

„Ale nemáme ji jak odemknout.“

„To nech na mě,“ usmála se Jenna. „Jsem snad inženýrka ne?“

„Dobře, ale...“ služka se zarazila. „Ještě něco.“

„Co?“

„Ke stáji se jde kolem strojovny, měly bychom zkontrolovat Kurta.“

„Ty a on, jste přátelé?“

„Ne vůbec ne,“ řekla Rita. „Vlastně ho ani nemám ráda.“

„To je podruhé, cos ho zmínila, záleží ti na něm.“

„Záleží mi na všech,“ zamračila se zrzka. „Nikoho bych tu přece nemohla nechat trollovi. Nezáleží na tom, jestli ho mám ráda. No možná toho lorda.“

Kurt seděl na židli a sledoval generátor. Byla to neuvěřitelně nudná činnost. Jediný důvod, proč to vydržel, bylo několik lahví v kýblu se studenou vodou. Nejrady by se šel natáhnout, ale netušil, kdy může přijít Edward a zkontrolovat ho. Bylo bezpečnější počkat, až usne. Jeho pokoj byl hned u strojovny. Spíš než pokoj to byl miniaturní prostor s postelí a se skříňkou. Mohl se odtamtud dostat kdykoli do strojovny do sklepa, do skladu a do dílny. Jinam prakticky nechodil. Ze všech svých povinností hlídání generátoru nesnášel nejvíc.

Dost ho překvapilo, když mu někdo bušil na dveře, a Edward to rozhodně nebyl. Když otevřel, uviděl neupravenou Ritu, a za ní vysokou blondýnu v mužských šatech s vycházkovou holí.

„Vo co de?“ zeptal se.

„Je tu troll?“ vykřikla Rita. A pak na něj začala všechno chrlit takovým tempem, že nerozuměl ani slovu.

„Nevím, cože?“ pokusil se i zastavit.

„Dost,“ zarazila oba Jenna. „Asi takhle, dorazili hosté, jeden byl převlečený troll, už zabil tři, jeden z nich byl Edward. Chce zabít všechny, musíme se dostat do stáje, velké nebezpečí. Chápeš?“

„Ne.“

„Pojď s námi, prosím,“ řekla Rita. Snažila se mu to znovu vysvětlit a přesvědčit ho. Jenna si mezitím se zájmem prohlédla celou strojovnu a nahlédla i do skladu, který byl vedle.

„Nemůžu, musím dávat pozor na generátor,“ nedal si říct Kurt. „Edward mě přijde zkontrolovat.“

„Edward je mrtvej do prdele už,“ došla Ritě trpělivost.

„To je dobře, byl na mě jak pes,“ řekl opilý sluha. „Ale i tak musím hlídat. Jestli se to podělá, zabije nás to všechny.“

„Nepodělá,“ řekla Jenna. „Netuším, co tu vlastně hlídáš. Tenhle generátor je jako nový, nemůže se nic stát, můžeš jít s námi.“

„To je výborný, ženská mi do toho kecat nebude.“

„Jsem inženýrka, tak tomu rozumím určitě víc než ty.“

„I kdybys byla třeba veleinženýrka, mě to nezajímá, tohle je moje strojovna, moje práce.“

„Tohle nemá cenu,“ rozčilila se Jenna. „Chtěla jsi ho varovat, stalo se. Co se mu teď stane je na něm, pojď.“ Vzala Ritu za ruku a vyvedla ji ven. Ne protestovala, věděla, že má Jenna pravdu.

Dostat se ke stáji bylo jednoduché, po trollovi nikdy ani stopy. První problém byl zámek od budovy s kočáry.

„Co s tím?“ zeptala se Rita.

„Už jsem ti to říkala, jsem inženýrka.“ Jenna zvedla svoji hůl a stiskla tlačítko, tentokrát jiné než při střelbě. Otevřela se malá přihrádka a vypadl z ní malý nástroj, který vypadal jako zvláštní kapesní nožik kombinovaný se šperhákem.

„Na co to je?“

„Na všechno možný,“ řekla Jenna. „A teď mi dej chvílku, odemknu to.“

Zatímco se Jenna vrtala v zámku, Rita šla ke koníčkům. Měla koně ráda. Lord měl velkou stáj, vedle jeho koní tu stáli ustájení vraníci z kočáru, kterým přijela Jenna a ostatní. Kočí je naštěstí stačil nakrmit, než ho troll dostal. Měli všeho dost, netušili nic o nebezpečí, které hrozilo. Vypadali spokojeně. Rita si jednoho z nich pohladila. Dodalo jí to tolik potřebný klid.

„Doufám, že vám ten troll nic neudělá, kluci.“

„Nebojte, slečno, neudělá. Troll jde po lidech, zvířatům neublíží, pokud vím.“

Rita sebou trhla, koník zafrkal a zastříhal ušima. Služka se ale hned zase uklidnila, když uviděla jen starého profesora.

„Vy jste to zvládl, to jsem moc ráda,“ usmála se. Pak ale zvažněla. „Moc se omlouvám, že jsme vás tam nechali, já byla v šoku, Jenna a já...“

„Neomlouvejte se,“ mávl rukou stařec. „Bylo to pochopitelné, já bych vás jen zdržoval.“

„Jak to, že jste to zvládl?“ zadivila se. „Teda jsem strašně ráda, ale je mi to divný, že vás neodhnil.“

„Nedohnil mě, protože mě ani nehnil, zmizel.“

„Jak to?“ divila se Rita.

„Pokud smím soudit,“ řekl učenec. „Tak si to chce užít. Zabil chudáka trpaslíka a nechtělo se mu zabít tak rychle znovu. Dlouhá noc je dlouhá a on má dost času.“

„To je strašný.“

„Ano, to je.“

„Snad to Jenna zvládne,“ řekla ona. „Půjdeme se podívat.“

Dveře od budovy s kočáry byly už otevřené. Stařec a dívka vešli dovnitř. Byla tam tma, ale Jenna rozsvítila jednu z lamp. Nejprve uviděli lordův luxusní kočár. Byl větší než ten, ve kterém přijeli, a byl velmi zdobený. Lord byl bohatý muž. Jejich kočár byl hned vedle. Jenna odemkla prostor s kufry, vytáhla svůj ven a otevřela ho. Na podlaze rozložila deku. Teď na ní seděla skládala něco, co Rita ani Profesor Zibal nikdy neviděli. Vypadalo to jako velká puška, kombinovaná s harpunou. V tlusté hlavni byla velká střela, která vypadala jako velký šíp. Hrot byl skleněný, tlustý jehlan naplněný jakousi tekutinou.

„A je to, mám dvě zprávy, dobrou a špatnou,“ řekla Jenna přimontovala na zbraň dalekohled. „Dobrá je, že jestli tím toho zmetka trefím, tohle nezregeneruje. Špatná je, že mám jen jednu střelu.“

„Tak to byste neměla minout slečno,“ řekl učenec.

„Další problém je,“ pokračovala Jenna, „že jsem z toho nikdy nestřílela. Není to dělané pro mě, je to experiment, a já jsem holka.“

„No a?“ řekla Rita. „Holky jako neumí střílet?“

„Ne, já umím střílet,“ odsekla Jenna. „Nejsem samozřejmě žádná elitní ostrostřelkyně, ale jsem přinejmenším nadprůměrná. Střílím od sedmi let. Ale tahle věc je hrozně těžká. Myslela jsem, že to půjde, ale sotva ji zvednu, zamířit s ní by byl problém.“

„Jako že je to k ničemu,“ vyděsila se Rita.

„Ne,“ řekla Jenna podrážděně a zamračila se na ni s výrazem, který naznačoval, jako by byla zrzka úplný hlupák. „Potřebujeme chlapa, vás profesore nemyslím, bez urážky, a tomu Kurtovi bych nespověřila ani pistoli bez nábojů. Musíme na to sehnat lorda, nebo toho elfa. Jak se ten elf vlastně jmenuje?“

„Keren,“ řekla Rita. „Co když je už zabil?“

„Tak to by nebylo dobré,“ řekla Jenna. Znovu zkusila zbraň zvednout, ale bylo jasné, že to nepůjde. „Tohle jsem nedomyslela. Musíme je dostat sem, tohle táhnout tam je blbost.“

„Vážně by to nešlo?“ zeptal se profesor. „Myslím třeba o něco opřít nebo tak?“

„Teoreticky asi ano,“ řekla Jenna. „Ale ten troll umí být překvapivě rychlý. Já mám problém odnést to ven před stáj, natož do sídla. I ve třech nás to hrozně zpomalí. Uvidíme trolle, spadne to na zem, omylem vystřelí a je po nás. Nic takového. Zůstane to tady. Troll o tom neví, schováme to do sena a jdeme je najít.“

Kapitola 6

Zatímco se Kaya převlékala do něčeho praktičtějšího, lord a Keren byli ve zbrojnici. Lord měl zbrojnici hned vedle ložnice.

„Co tohle?“ řekl lord a vytáhl těžkou brokovnici.

„Se speciálními střelami možná,“ řekl elf. „Ale musíte být hodně blízko. Já si vezmu tuhle pušku na dálku a průrazné střely.“

„Tak to ne,“ řekl lord našťvaně. „Já budu dál a ty si vezmi brokovnici.“

„A nemůžeme být dál oba?“ zeptal se elf.

„Ne, když budeme oba na stejnou vzdálenost, mohl by ten troll jít jako první po mě.“

Elf v duchu přísahal, že pokud dostane někdy šanci, tak toho člověka zabije, i když podobnou přísahu pronášel několikrát denně, když si bral jeho sestru. Smlouva ale byla smlouva, nešla porušit.

Kromě pušky a brokovnice měli oba každý několik pistolí a spoustu nábojů. Když vyšli ze zbrojnice, Kaya seděla na posteli oblečena v dlouhých kalhotách a košili.

„Chceš taky pistoli?“ zeptal se její bratr.

„Jestli to není nutné, tak ne,“ odpověděla.

„Já myslím, že bys ji mít měla,“ řekl elf.

„Blbost, budu pořád s ní,“ řekl lord. „Ale proč si oblečená?“

„Říkal jste, že si mám sundat ty šaty pane,“ podivila se elfka. „A vzít si něco praktického.“

„Ne, řekl jsme sundej ty šaty, na lov se nehodí, pak ti oblečeme něco praktického. Ale mezitím jsi měla snad být bez šatů ne? Chci se před lovem posilnit.“

Elfka neřekla nic, jen se velmi rychle svlékla. Její bratr chtěl odejít.

„Ne, jen tu zůstaň,“ řekl Lord. „Je to nebezpečné a já nebudu nějakou dobu ve střehu, buď tu a hlídej nás.“

Keren se beze slova postavil do rohu místnosti, odkud měl dokonalý přehled. To, co se mělo stát, ho dohánělo k šílenství, i když to na sobě nedal zdát a nehnul ani brvou. Často slyšel, jak si lord bral jeho malou sestřičku. Ale nikdy ho nenapadlo, že se na to bude muset dívat. Nenáviděl ho. Byli pro něj jen věci, ona hračka a on zbraň.

Když byl lord s Kayou v nejlepším, ozvalo se klepání.

„Ať je tam kdokoli, ať rychle vypadne,“ zařval Lord.

„To jsem já, Jenna,“ ozval se našťvaný hlas. „Otevřete.“

„Dobrá, vy se můžete přidat, jestli chcete,“ řekl lord. Elf otevřel dveře.

Jenna napochodovala dovnitř, elfa ignorovala. Měla na sobě opět svůj kabát i cylindr, v jedné ruce měla svou pistoli, kterou před tím nechala v kočáře, ve druhé svou hůl. Za opaskem měla

druhou pistoli, které před tím patřila rytíři trollovi. Rita a profesor zůstali za dveřmi. Jenna namířila pistolí na Lorda, elf brokovnicí na její hlavu. Všimla si toho, ale bylo jít to jedno.

„Děláte si srandu, všem nám jde o život a vy tohle,“ řekla našťvaně. „Ten váš strážce mě nezajímá, vězte, že mám namířeno na vaši prdel, bez prdele. Přinejlepším pro vás vystřelíme oba najednou.“

„Já před lovem vždy,“ řekl lord klidně a odkopl peřinu, čímž odhalil sebe i Kayu. Pohled na nahatou elfku měl na Jennu silný účinek. Lord si to opět špatně vyložil, což mu zalichotilo. „Odložte si a přidejte se, Rito ty pojď taky. Pak ho sejmem. Nebo jestli teda opravdu chcete, prohodíme pořadí.“

„Obléct, oba, ozbrojit, jdeme pro moji zbraň,“ řekla Jenna. „Jinak přísahám, že vás střelím přímo tam.“

„Tak dobře, přestaňte ne mě mířit, jdeme,“ řekl Lord. On a Kaya se rychle oblékli. Jenna neměla ponětí, jak jí jsou oba elfové vděční.

„Zbraně ale máme,“ pokračoval lord. „Vzali jsme ve zbrojnici spoustu průrazného střeliva, to by mohlo stačit.“

„Moje zbraň je lepší, jen na to potřebujeme někoho silnějšího, je zatraceně těžká.“

„V pohodě, mám sílu,“ řekl lord. „Vyzkouším tu vaši zbraň, když vám to udělá radost.“

„Kde je trpaslík?“ zeptala se Kaya.

„Troll ho zabil,“ řekla smutně Rita. „Strašný pohled.“

„Alespoň, že jeho,“ řekl lord. „A ne dalšího člověka.“

„Divné,“ řekl Keren. „Myslím, už je to dlouho, co na nikoho nezaútočil?“

„Měl možnost zabít mě, ale zmizel,“ řekl učelec.

„Ten něco chystá,“ řekl opět elf. „Musíme být opatrní.“

„Máme zbraně,“ řekl lord Marcus. „Mnohem lepší než před tím, budeme v pořádku, jen se musíme držet u sebe.“

Postupovali velmi pomalu. První šel elf s brokovnicí a dával pozor. Za ním šla Rita a profesor. Nakonec Jenna a Lord je kryli zezadu. Došli až ven bez sebemenší známky po trollovi.

„Někde tu je,“ řekl elf.

„Něco chystá,“ dodala Jenna.

„Máte pravdu,“ souhlasil lord. „Je to divný.“

Došli až ke stodole. Jenna počítala skoro se vším. Napadlo jí, že by je troll mohl přepadnout cestou a ke zbrani se nikdy nedostanou. Nebo že by ji třeba lord ani elf také neunesli. Musela by ji pak udělat lehčí. Dobrý studijní materiál, ale ne moc dobrá situace. Jennu napadly desítky další nepříznivých variant. To, co se ale stalo, by ji ve snu nenapadlo.

„Ta zbraň tu není,“ řekla Rita, která ji před tím schovala do sena.

„Musí tam být,“ řekla Jenna. „Neschovala jsi ji vedle?“

„Ne určitě tady, někdo ji vzal.“

„Kurt?“ zeptala se Kaya.

„Proč by ji Kurt bral, není důvod, aby vyšel ze strojovny navíc netuší, že tu je.“

„Nikdo netušil, že tu je,“ řekla Jenna. „Leda že by nás někdo sledoval. Neříkejte mi že...“

„Rychle zpátky do sídla,“ zavelel Lord.

Když byli mezi stájem a sídlem, uviděli trolla. Stál na střeše. Lampy ochranného kruhu svítily jasně, ale i tak byla vidět jen silueta. Bylo vidět, že něco drží.

„Hledáte tohle, saláti?“ řekl pobaveně.

Všichni viděli, že má něco jako pušku. Ne všem hned došlo, že je to Jennina zbraň. Ale jen Jenna, jako jediná, věděla, jak moc je to špatné.

Lord zamířil svoji pušku, ale než stihl vystřelit, vystřelil troll. Jejich jediné štěstí bylo to, že ta zbraň byla dělaná na člověka. Troll byl velice siný, ale jeho dlouhé ruce a prsty mu nedovolily držet ji normálně. Netrefil se tedy tak, jak chtěl. Místo Jenny, kterou chtěl odstřelit její vlastní zbraní, trefil chudáka profesora, který nestíhal, a tak stál na konci skupiny nejdál od ostatních. Hrot mu zajel do hrudníku jako nůž do másla. Zlomek okamžiku se nic nedělo. Pak vážený profesor Zibal explodoval na hromadu krvavé kaše, zůstaly po něm jen boty. Většina toho, co býval slavný učenec, teď pokrývalo lordovu zahradu, keře, samotného lorda a ostatní, nejvíc na Ritu. Lord nebyl od krve poprvé, i když tohle nezažil nikdy, dokázal zůstat v klidu. Rita dostala hysterický záchvat.

Elf vystřelil. Měl jen brokovnici a byl moc daleko. Lord by střílet mohl, ale měl krvavou kaši v očích, musel si ji vytírat. Jenna vystřelila, ale její pistole trolla moc nezranila. Troll nadskočil, pak znovu a znovu, až se propadl střechou a znovu jim zmizel. Bylo však slyšet, jak moc se chechtá.

Elf vzal ječící Ritu, chytil ji kolem pasu a hodil ji bez větších potíží do jezírka, které bylo uprostřed zahrady. Přestala ječet a voda se zbarvila do ruda. Pak ji elf zase vytáhl. Nalokala se

vody, tak byla ticho. Nebyla pak sice úplně čistá, ale byla na tom líp. Lord se musel také umýt. Nekráčel do jezírka v šatech, bylo mu to jedno.

Jenna se posadila mezi stromky.

„Moje zbraň, moje zbraň, on ji použil proti nám.“

„Berte to z té lepší stránky,“ řekl lord. „Budeme si tykat ne, jsme oba od stejných sraček. Ber to tak, že ta tvoje zbraň funguje dobře. Jen ti ji nikdo nesmí sebrat.“

„Mě to vůbec nenapadlo,“ řekla Jenna a úplně ignorovala fakt, že má na sobě taky něco z profesora. „Zvážila jsem všechno, ale tohle mě vůbec nenapadlo.“

„Jestli ti to pomůže, nenapadlo to nikoho,“ řekla Kaya, která se také umývala v jezírku. „Pojď se také umýt.“ Vůbec neřešila, jestli má tykat nebo vykat.

„Máte pravdu,“ řekla rezignovaně Jenna. „Jdu se umejt.“

A tak všichni skončili spolu v jezírku.

Kapitola 7

Rozhodli se nic neriskovat a zabarikádovali se ve zbrojnici. Objevil se totiž další problém. Bylo opravdu pozdě, a všichni byli unavení. Jenna se podívala na své hodinky a zjistila, že nespala skoro dvacet hodin.

Zbrojnice měla jen jedny dveře a stěny dost tlusté na to, aby je troll jen tak neprorazil. Nebyla příliš prostorná, ale stačila. Lord a elf naházeli ke stěně, nejdál ke vchodu pár dek. Poté co se všichni vykoukali v šatech, aby ze sebe smyli profesora, pověsili všechno mokré oblečení na háky, kde měl lord pušky. Ty vyrovnali podél stěny, nabitě a připravené. Jenna se na pušky chtěla podívat. Její vnitřní inženýrka přirozeně chtěla každou z nich prozkoumat a vylepšit, ale ten nápad rychle pustila z hlavy. Za prvé byla hrozně unavená, za druhé neměla nářadí a za třetí lord jí byl ochotný svoje pušky půjčit, ale ne, aby se v nich vrtala.

Elf měl přirozeně první hlídku. Lord se jen ve spodkách zabalil do největší deky a usnul v rohu. Ani ho nenapadlo přitulit se k jedné z dívek. Byl opravdu unavený. Rita se také zachumlala, byla jen v košilce, a i pod dekou se třásla zimou.

Kaya se převlékla do svých šatů které měla hned vedle v místnosti. Jenně nic z toho nebylo, a protože její věci byly daleko, seděla jen ve spodním prádle pod dekou a prohlížela si zbraně. Netrvalo to ale dlouho a usnula.

Vzbudila se, ani nevěděla jak, netušila, jak dlouho spala. Protože místnost neměla okna byla tam hrozná tma. Lord nechtěl svítit, i když bylo jasné že nemůže trvat dlouho, než je troll najde. Po chvíli se rozkoukala. Ze tmy se na ní dívali dvě fialové oči.

„Nespíš?“ Zeptala se elfky. „Jak dlouho jsem spala.“

„Netuším,“ odpověděla jí Kaya. „Já nemůžu usnout.“

„Myslíš na to, jestli se dožijeme svítání?“

„Přemyslím, jaká je šance, že se svítání dožiju já i bratr,“ pak se zhluboka nadechla. „Ale on ne.“

„Myslíš toho trolle?“ zeptala se Jenna zmateně.

„Myslím lorda,“ řekla a otočila se směrem k němu. On i Rita spaly tvrdě.

„Můžu se tě zeptat?“, Řekla Jenna a přisunula se k ní blíž. „Jak jsi se k němu dostala.“

„Koupil naši smlouvu,“ odpověděla jí elfka. „Já i můj bratr jsme jeho otroci.“

„Jakou smlouvu?“

„Co víš o elfí spravedlnosti?“ odpověděla jí elfka otázkou.

„Nic moc.“

„Elfí spravedlnost je neuvěřitelně prostá a neuvěřitelně krutá,“ řekla elfka, každou chvíli kontrolovala, jestli lord spí. Měla strach.

„Odsoudili vás do otroctví, co jste provedli?“

„To není tak jednoduché, elfové uznávají jen dva tresty. Smrt nebo otroctví. Odsouzený dostane vybrat.“

„A vy jste si vybrali otroctví.“

„My ne, naše matka.“

„Vy jste nic neprovedli?“

„Ne,“ řekla elfka. „Naše matka dostala tři sta let, zvolila otroctví, jenže nás zrovna čekala. Pár měsíců na to zemřela při porodu a těch tři sta let, minus osm měsíců jsme zdědily.“

„To se dědí?“

„Jo to se dědí, a můj pán mi časem plánuje udělat dítě, aby mohl mladou elfí otrokyňku prodat a vydělat na tom.“

„To je šílený.“

„Je to spravedlnost.“

„Je to špatně.“

„To nemá ani jedna z nás právo posoudit,“ řekla elfka. „A ne tak nahlas prosím, ať je nevzbudíme.“

„Řekni mi prosím ještě,“ pošeptala Jenna. „Co vaše matka provedla?“

„Vyspala se s naším otcem, nebyli manželé, on byl zasnoubený, ona z nižší kasty.“

„A váš otec?“

„Zvolil smrt.“

„Co kdybych vás koupila já, mohla bych vás osvobodit?“ řekla Jenna odhodlaně.

„Smlouvu nelze zrušit,“ řekla elfka smutně. „Ale kdybys naši smlouvu měla ty, sloužily bychom já a Keren tobě a naši potomci tvým potomkům a tak dál. Zbývá víc než dvě stě let. Tohle není náš první pán.“

„Kolik vám je?“

„Sedmdesát dva, jsme vlastně ještě hrozně mladí, na elfy.“

„Co se stane, když lord zemře?“

„Nemá dědice, takže naši smlouvu znovu prodá elfí klan, kterému patříme.“

„Co se na to vykašlat, myslím, proč nezkusíte utéct.“

„Otroctví nebo smrt, ta smlouva je očarována elfí magií. Nemůžeme lorda, zabít, nemůžeme mu lhát, a nemůžeme ho neposlechnout. Kouzlo by nás mučilo nebo i zabilo.“

„Já vás koupím,“ řekla Jenna.

„Lord nás neprodá.“

„Tak vás koupím od elfů.“ Mladí inženýrka sklopila zrak. „I kdybych musel o pomoc požádat bratry.“

„Máš bratry?“

„Ano dva, jsou úžasní, vlastně až moc.“

„To nechápu?“ podivila se elfka.

„Jsou tak úžasní, že si celý život připadám jako nula. Musela jsem pracovat desetkrát, stokrát usilovněji než ostatní, abych si nepřipadal jako nikdo.“

„Asi chápu, co myslíš.“

„Karl je hlava vývoje královských zbraní a Nicolas sedí v královské radě, ve stejné radě, do které by zasedl lord Gerin jako Lord protektor, ale nemyslím si, že by chtěl jít proti Nicolasovi. Je to králův oblíbenec.“

„Opravdu si myslíš, že bys nás mohla koupit.“

„Když to vyjde a opravdu ho poprosím udělá z vás dárek k narozeninám.“

„To by bylo skvělé,“ řekla elfka a zamrkala. „Neznám tě dlouho, ale líbíš se mi. No, horší, než tenhle lord být nemůžeš. Se mnou jedná jako s hračkou a s bratrem jako s puškou. Vlastně spíš hůř než se svými puškami.“

Co elfka netušila, bylo, jak moc velká oběť by toto od Jenny byla. Celý život se snažila být na svých bratrech nezávislá. Často si jí dobírali, a to že by od jednoho potřebovala pomoc by pro ně bylo svým způsobem vítězství. Nebyl by to konec světa nakonec byli rodina a měla je moc ráda. Přesto si připadala, jako kdyby se práce, na které roky pracovala najednou rozpadla na prach. Ta elfka jí za to stála. Nechtěla ale být otrokářkou. Vůbec jí nešlo o to, jak byla Kaya hezká. Šlo o princip a o tu velkou elfí nespravedlnost.

Bylo by ale mnohem lepší, kdyby Lorda nějak přesvědčila, aniž by potřebovala pomoc bratrů. Moc ji to vzrušilo. Chtěla vymyslet plán. A skoro zapomněla na trolla. Fialová očka se zavřela. Elfka konečně usnula a Jenna po chvíli taky.

Kapitola 8

Když se probudila podruhé byl už vzhůru i Lord. Seděl na zemi a čistil pušku. Kaya seděla vedle a česala se. Rita byla zabalená do deky. Elf pořád stál u dveří.

„To tam, hlídal celou dobu?“ zeptala se Jenna. „Neměl ho někdo vystřídat?“

„Není třeba,“ mávl rukou lord. „Má perfektní výcvik, dokáže být vzhůru tři dny a bojovat jako by byl odpočatý. Dlouhá noc trvá jen něco přes dva dny. Když jsme u toho má někdo ponětí, kolik zbývá do konce?“

„Asi dvacet hodin,“ řekla Jenna, když se podívala na své hodinky. Oblečení měla už suché, i když studené. Pořád byly ale cítit krví. Byly vlastně pořád dost odporné. Cestu ke svému kufru ale nechtěla riskovat. „Až bude vhodná příležitost, chci si o něčem mluvit.“

„O čem?“ podíval se na ní lord.

„Je to složitější,“ řekla inženýrka. „Nejdřív musíme vyřešit trolla.“

„Jak to vidím já máme dvě možnosti,“ řekl lord. „Vzít arzenál co máme, a jít ho rozstřílet. Nebo to tu přečkat těch dvacet hodin, pak se dostat ke koním, pokud je teda nepodřeže a dostat se na hlavní silnici a pak do města.“

„Jestli není hloupý tak ty koně zabil, nebo spíš zabije až mu bude docházet čas, muže taky celé sídlo zapálit a zabarikádovat nás.“

„To by ho zabila tma ne?“

„Když to dobře načasuje může nás ugrilovat za svítání,“ řekla Jenna. Lord se usmál a Kaya sebou trhla. „Tohle sídlo je dost z ruky a mě se do města pěšky nechce a s trollem v zádech je to sebevražda.“

„Takže se shodnem na tom, že bude lepší jít po něm.“

„Asi jo, můžu tohle?“ řekla Jenna a ukázala na jednu z pušek.

„Posluž si.“

Jenna vzala pušku a položila ji na malý stůl co tam byl. Pak vytáhla z pod svého kabátu, který pořád vysel na háku, municí do své vycházkové hole. Náboje byli speciálně upravené do vycházkové hole, byli o něco menší než ty do pušky. Ale Jenna byla zkušená inženýrka a vzala to jak o výzvu. Stačil jí k tomu nůž, který si půjčila od lorda a nástroje co tam měl na údržbu pušek. Po pár minutách se zaradovala, když viděla, že ty střely půjdou do té pušky.

„Tímhle ho můžeme zabít. Když ho to zranilo, může ho to zabít. Musím jít po hlavě.“

„Takovou municí bych od tebe rád koupil,“ řekl lord. „Nejen municí, až to skončí rád bych si objednal zbraň, ta tvoje hůl je velice zajímavá a ta zbraň co jsi vezla byla neuvěřitelná.“

„Myslím, že se dohodneme, usmála se Jenna.“

„Víš, co pojd' vedle, uděláme to hned. A vy dva neposlouchejte,“ řekl elfům, a i Jennou se přesunul do ložnice.

„O co jde?“ Jenně to bylo divné.

„Já vás v noci slyšel,“ řekl lord. „Svých dvou otroků se nevzdám ani za deset zbraní.“

„To by byla jen záloha,“ řekla opatrně Jenna. „Promluvila bych s bratry a určitě bych to nějak zaplatila.“

„Já mám lepší nápad,“ usmál se lord. „Vem si mě za manžela.“

„Co???“ To bylo už po několikáté, co byla Jenna dokonale zaskočena. Opravdu nesnášela, když byla tak moc zaskočena.

„Vím, že je to nečekané, ale přemýšlej. Tví bratři jsou mocní, možná mocnější než já. Tvoje rodina je vážená a bohatá. Vím, kdo jsi, od chvíle, co jsi vylezla z kočáru o tom přemýšlím. Věř mi, nebyl bych tam kde jsem teď kdyby mě řídilo jen moje péro“

„Já... no... tohle...“ Jenně se nedostávalo slov.

„Když řekneš ano, dám ti ty dva otroky jako zálohu. Nemusíš se mnou ani spát, najdi si milence, jen mi dej dítě. To je to, co chci, to a podpora tvých bratrů.“

„To asi...“ Jenna chtěla něco říct, ale on ji zadržel.

„Prosím, neodpovídej hned, až zabijeme trolla a dostaneme se do města. Ta puška je tvoje mimochodem, to není svatební dar, jen takový první malý dárek. Hádám, že to oceníš víc než kytici.“

„Vlastně ano, je to moc hezké, myslím ta puška,“ řekla Jenna která byla pořád rozhozená. Pravda byla, že nikdy nechápala, proč se dívkám a ženám líbí květiny. Na druhou stranu se jí z návrhu, který dostal dělalo špatně, zároveň však objektivní část jejího já musela uznat, že nebyl vůbec nesmyslný.

„Měl bys něco vědět,“ řekla. „Já jsme na ženy, muži mě nikdy nepřitahovali.“

„To není problém,“ usmál se on. „Stačí mi jedno dítě, pokud to bude syn samozřejmě. Opiješ se, vezmeme do postele Kayu, půjde to. Jinak si dělej, co chceš, já si najdu milenku. Když to udržíme v soukromí, proč ne, budeš moje žena jen před lidmi. V soukromí buď, čí chceš to je mi jedno.“

„No, pokud nezvládneme toho trolla, tak je to stejně jedno,“ řekla.

„Už mám plán,“ řekl on. „Přemýšlel jsem celou noc a vymyslel jsem to.“

„Cos vymyslel?“

„Použijeme tu malou zrzku jako návnadu.“

Kapitola 9

„To ani náhodou,“ rozčílila se Jenna. „To nemůžeš myslet vážně.“

„Moc by nám to ulehčilo,“ pokrčil rameny lord a začal čistit svou pušku. „Jsem lovec a vím co dělám, vždycky potřebuješ návnadu a nic lepšího tu nemáme.“

„Slíbila jsem Ritě, že ji zachráním, v žádném případě ji nehodlám obětovat.“ Jenně ten nápad přišel zvrácený. Přestože její racionální část musela uznat, že na tom něco je, tak její lidská část se tentokrát ozvala překvapivě hlasitě.

„Já jsem přece neřekl, že to určitě nepřežije,“ namítl Marcus. „Bez pořádného plánu nás zabije všechny. Říkám raději jen ona než všichni, ale pokud máš lepší nápad poslouchám.“

„Jsem inženýr ne voják.“

„No právě,“ řekl on a usmál se. „Já jsme voják, a zkušený lovec. Říkám, že to uděláme takhle.“

„A jak ji to chceš říct?“ namítl Jenna. „Ona nebude chtít, a i když ji pohroziš puškou, pořád je lepší nechat se zastřelit než rozrhat.“

„To jsem taky vymyslel,“ řekl lord. „Neřekneme jí to. Prostě ji pošleme dolů pro něco k jídlu s tím, že ji budeme krýt. Neřekneme jí, že doufáme, že po ní skočí, a koneckonců nosit mi jídlo je její práce.“

„A když nic neudělá?“

„Tak ji přinutíme.“

„Ne myslím, co když ten troll nic neudělá?“

„Dřív nebo později něco udělat musí,“ řekl lord. Podíval se vedle do zbrojnice. Rita se pomalu probouzela.

„Dobře, ale půjdu s ní,“ řekla Jenna. „Půjdem ve dvou a vy nás kryjte. Jo a nenechte tu Kayu samotnou.“

„Nejsem idiot,“ Zavrtěl hlavou lord.

Jenna přešla k Ritě, která už seděla a dívala se na Kayu. Obě mlčeli.

„Jdu pro něco k jídlu, pomůžes mi?“ řekla Jenna klidně a obě dívky sebou trhly, Rita úplně zbledla.

„Jako tam... ne já nechci,“ řekla váhavě. „Do rána snad vydržíme.“

„Neboj mám pušku,“ řekla Jenna. „Máme plán, pojd' a věř mi.“

Rita velice neochotně vstala, vyšla z pokoje, Jenna hned za ní s puškou v ruce. Šly pomalu, vždy si dávaly pozor před každým rohem. Nemluvily. Rita se bála vydat zvuk a Jenna zase nevěděla co by jí řekla, nechtěla jí říct, že jsou návnada, to by se asi mladá služka na místě rozsypala. V sídle byla celkem tma, osvětlení na chodbách bylo slabé. Najednou před sebou uslyšeli kroky. Obě se zastavili. Jenna zvedla pušku. Oběma se ulevilo, když se zpoza rohu objevil Kurt.

„Nestřílejte, to jsme jen já!“ zavolal na ně mladý sluha.

„Kurte, jsi živý!“ zaradovala se Rita. „Jsme ráda, že jsi v pořádku.“

„Co se tu sakra děje, je to něco šíleného,“ řekl on. „V jednom pokoji jsem našel roztrhaného trpaslíka. Chtěl jsem...“

Nedořekl, co chtěl, z poza rohu na druhém konci chodby vyskočil lord Marcus a vystřelil po něm, třikrát ho zasáhl do hrudi. Rita začala ječet.

„Co děláš!“ křikla po něm Jenna.

„Doraz ho!“ křičel lord. „Kurt nikdy nevylézá z místnosti ze svojí místnosti a jak asi věděl že to byl trpaslík, nikdo ho neviděl a z toho co z něj zbylo to nejde poznat.“

Kapitola 10

Jmenoval se Thorburgr, narodil se v klanu trollů žijící ve Galdorských horách. O nomádech obývajících rozsáhlé stepi se říká, že jejich děti umí jezdit na koni dřív než chodit, tak o trollech by se dalo říct, že jejich děti umí zabíjet dřív než chodit. To je jeden z důvodů, proč je ostatní rasy nikdy nepřijali. I hrdí okrové, jejichž kultura je založena na boji a násilí, kteří bývají lidmi a elfy často považováni za primitivy, nejsou tak nenáviděni jako trollové.

Trollové si libují v brutálním násilí, které je pro ostatní rasy často nepochopitelné. Lidi i elfy s chutí jedí, velice často je vaří zaživa, nebo je zaživa stahují z kůže. Z jejich kůže a vlasů si dělají šaty, z jejich kostí předměty denní potřeby. Často kusy těl svých obětí narážejí na kůly nebo na stromy a vytvářejí tak své umění.

Důvodem pro tuto krutost byla trolí víra. Ta byla velice jednoduchá, trollové věřili v sílu. U trollů vždy platilo právo silnějšího. Trollové věřili že kdokoli silnější může udělat cokoli slabšímu a nemusí to nijak obhajovat, protože síla, jakožto nejvyšší instance ve vesmíru je hlavním a jediným zdrojem práva. Jejich heslo znělo: „všichni se zpovídají síle, nejsilnější nikomu.“ A protože trollové díky svým tělům považovali sami sebe za nejsilnější rasu viděli v ostatních rasám jen potravu a zdroj pobavení. Žádný troll by nikdy nepovažoval za sobě rovného někoho, koho dokáže snadno zabít, ani nepocítil sebemenší lítost, když někomu slabšímu ublížil. Naopak, čím víc obětí, tím víc důkazů o síle a tím větší respekt u jiných trollů.

Kdysi, v době, kterou už nikdo nepamatoval, trollové vládli světu. Díky jejich v podstatě nezničitelným tělům byli uctíváni jako bohové. S ostatními rasami zacházeli jako s otroky, nebo dobytkem. Z této doby neexistují prakticky žádné záznamy. Ví se však, že díky lepší technologii a vynálezu účinnějších zbraní se lidé, elfové a trpaslíci začali účinněji bránit. Došlo k velké revoluci, trollové byli vyhnáni do hor a jejich rasa od té doby upadala.

Mladý Thorburgr se narodil v době, kdy, již byli trollové na pokraji vymření. Kdysi je, díky jejich silným tělům a regeneraci, lidé trpaslíci, ani elfové neměli prakticky čím zabít, a trollové si mohli dělat téměř co chtěli. Ale jak se zdokonalovala technika a přišli lepší zbraně začali být systematicky likvidováni. Trollové nikdy neměli složité technologie, nepotřebovali je, byli vrcholoví predátoři. Nyní se však také museli adaptovat. A povedlo se jim to. Přestože je mnozí považovali za nemyslicí primitivy, nebyli vůbec hloupí a vytvořili si speciální magii. Dokázali se obléct do lidských kůží a vmísit se mezi lidi. Schovat se tam kde by je nikdo nehledal. Stali se z nich řezníci, kati, mučitelé nebo vojáci. Dostali se tam kde mohli zabíjet a nikdo si toho nevšiml. Dokonce za to byli oceněni.

Thorburgr si vytvořil několik lidských životů, ale jeho poslední, rytíř Harrison Kurtz, bylo jeho veledílo. Vždycky byl chytřejší než ostatní trollové. Dokázal vytvořit perfektní prostředí pro své bratry. Mohli vraždit a plenit, to, co měli v životě nejraději, a místo toho, aby za to byli loveni, dostávali plat. Našli se i takoví trollové, kteří toto považovali za příliš pohodlné a raději by s lidmi

vedli válku, než aby se mezi ně infiltrovali. Ale Thorburgr byl nejsilnější, a tak byl vůdce a jeho slovo bylo zákon.

Když se dozvěděli, že by se jejich jednotka měla rozpustit museli zakročit. Rozpuštění jednotky Černých pláštěů by znamenalo konec krytí, místo uznání by reálně hrozilo že by byli opět označeni za zločince a vrahy.

Rozhodl se, že to vyřeší sám. Nečekal, že v kočáře budou další cestující, byl to vítaný bonus. Ale nejlepší byli ti dva elfové. Elfy měl opravdu rád. Těšil se zejména na tu mladou elfku, až bude pištět, jak ji bude porcovat.

Dlouhá noc byla opravdu dlouhá, a on si ji chtěl užít. Mohl to vyřídit rychle, počkat až půjdou všichni spát, a rychle všechny zlikvidovat. Ale to by pro něj nebyla zábava. Chtěl si užít každou minutu kdy na sobě nemusí mít lidskou kůži. Řekl si, že to musí trvat co nejdéle.

Poté co se mu povedlo sebrat Jenně zbraň, a odstřelit s ní profesora, se opět stáhl a přemýšlel jak dál. Už nechtěl dostat další zásah z její hole. Dostal nápad. Najít místnost s generátorem nebylo těžké. Kurt, který ignoroval varování a stále seděl a popíjel to měl za sebou velice rychle. Troll ho tentokrát nesměl zabít brutálně nesměl ho poškodit. Prostě ho chytil a zlomil mu vaz, pak si došel do kuchyně pro ostrý nůž a začal ho opatrně svlékat z kůže.

Musel být velice opatrný měl jen jeden pokus. Kůži položil na stůl a zbytek těla hodil do kotle, kam Kurt přikládal. Naložil tam dost, aby to do konci Dlouhé noci už nemusel řešit. Pak začal s trollím rituálem, musel použít vlastní krev, kterou kvůli jeho silné kůži nebylo vůbec lehké získat. Zlomil tři nože, než se mu to povedlo, nakonec si musel pomoci kladivem. Pak přišlo zaříkávání, celé to zabralo několik hodin. Ale nakonec se dostal do kůže Kurta. Jediný problém byl, že o něm, nevěděl skoro nic. Vzal jednu láhev piva a vypil jí, pak druhou. Pak už byl dost cítit a vydal se hledat přeživší. Nebyl si jistý, co přesně řekne ale alespoň se k nim bude moci přiblížit, aniž by po něm hned vystřelili.

Narazil na mladou služku a tu inženýrku, nejdřív to šlo dobře, pak se ale objevil Lord a vystřelil do něj tři kulky.

„Takový dobrý nápad to byl,“ řekl si sám pro sebe.

Když se začal měnit zpátky do své podoby Jenna už stála nad ním s puškou. Byla ale moc daleko, nedosáhl by na ni tak udělal to jediné, co ho napadlo, vší silou udeřil do podlahy. Inženýrka vystřelila. Jeho tělem projela silná bolest. Její zbraň měla však naštěstí pro něj silný zpětný ráz a

nemohla vystřeli hned znovu. Udeřil vší silou podruhé a podlaha se propadla. Troll, Jenna i Rita se propadly o patro níž.

Kapitola 11

Jenna dopadla tvrdě, vyrazila si dech. V uších jí pořád zvonilo od toho výstřelu a netušila kde je. Rita ležela kousek od ní. Natáhla po ní ruku, ale troll byl tentokrát rychlejší. Popadl mladou služku, chytil ji za nohu. Ta se rychle vzpamatoval a začala křičet. Troll ji zvedl do výšky, chvíli ji nechal ve vzduchu, vypadalo to, že se mu líbí, jak mladá dívka křičí. Jenna se pokusila postavit, ale upadla. Než však stihla cokoli udělat, troll mladou dívkou praštil o zem, hlavou napřed. Ozvalo se prasknutí. Udeřil s ní takto ještě několikrát, dokud jí úplně nerozdrtil lebku.

„Né,“ vykřikla Jenna. „Co ti ta holka udělala, jen chtěla domů.“

„Troll nepotřebuje důvod,“ odpověděl. „Trollové jsou nejsilnější, naše těla jsou nejsilnější, podle zákona silnějšího na to mám právo.“

„Právo?“

„Přesně tak, stejně jako vy zabíjíte zvířata pro jídlo a pro zábavu, my tak zabíjíme vás, vy si jen arogantně myslíte že jste lepší.“

„To je hovadina,“ vykřikla inženýrka. Čekala, že ji každou chvíli zabije taky, věděla, že nemá šanci utéct. „Člověk přece není zvíře.“

„Kdo to rozhodl?“ zeptal se troll a nabídl jí nehezky úsměv. „Já jsem ten, kdo tady rozhoduje.“

„Žádný zvíře nikdy neřeklo, že nechce zemřít, neuvědomuje si svoji smrtelnost a nemůže prosit o milost. To, že my vysvětluješ že mě máš právo zabít a čekáš že to pochopím dokazuje, že nemáš. Je to zvrácené.“

„Nepřišel jsem sem diskutovat,“ ušklíbl se. „Hnusíš se mi, vyrábíš zbraně, díky kterým se může slabý postavit silnému, to je proti přírodě, je to odporné. Tebe zabiju až nakonec.“

„Máme velmi odlišný názor na to, co je odporné,“ řekla.

„Venku před sídlem bude hostina, za hodinu tam začnu porcovat maso, jste zvaní,“ řekl, zvedl ze země Jenninu pušku a zmizel.

Janna se doplazila k Ritě, chvíli váhala, pak se odhodlala a otočila ji na záda. Mladá služebná měla pořád otevřené oči, obličej měla překvapivě netknutý, zbytek hlavy měla rozdrcený. Ležela v louži krve a prachu. Jenna ji zatlačila oči.

„Promiň, nezvládla jsem to.“

Pak se ale vzchopila. Znovu ji ovládlo její racionální já. Šlo to těžko, ale po chvíli se postavila. Chvíli jí trvalo, než se rozkoukala, kde to vlastně je. V místnosti se špatně dýchalo kvůli silnému nánosu prachu, ale na to byla mladá inženýrka zvyklá. Všude byli regály a police s lampami, náhradními lampami k ochrannému kruhu. Jenna se rozhlédla, prošla místností dál a našla dílu. Dostala nápad. Pak vyrazila směrem, kde doufala, že nejde schody nahoru.

Když se dívky s trollem propadli vyrazil Lord zpět do svého pokoje, elf mu byl v patách. Plán nevyšel. Jenna i Rita byli nejspíš po smrti, ale ten Troll nespíš ne. Netušil, co by měl udělat, jednal instinktivně. Poprvé po dlouhé době začal mít lord opravdu strach.

Kaya seděla na posteli a vypadala vystrašeně.

„Slyšela jsme velkou ránu, co se stalo?“

„Buď ticho ženská, přemýšlím.“

Kaya sklopila oči, chtěl vědět kde je Jenna. Nemohla se zeptat, a doufat se bála.

„Tady bych nezůstával,“ řekl po chvíli Marcus. „Musíme...“

Už to nedořekl, protože v ten moment se rozletěla stěna a troll se proboural dovnitř. Elf zvedl pušku, ale nestihl vystřelit, byl odhozen obrovskou rukou a narazil do stěny. Puška mu vypadla z ruky. Lord jednou vystřelit stihl, nemělo to však účinek. Troll chytil jeho pušku a ohnul jí. Než stihl něco udělat, dostal ránu do obličeje. Na chvíli se mu zatmělo před očima. Když po pár okamžicích opět otevřel oči uviděl trolle, který chytil Kayu kolem pasu a hodil si jí přes rameno.

„No tak, víc se snažte, Saláti,“ řekl troll. „Tohle je moc jednoduché. Zvu vás za hodinu na hostinu za sídlem. Ta elfka bude hlavní chod.“

Lord seděl na posteli, z nosu mu tekla krev, v ruce držel něco, co kdysi asi bývala puška, ale teď to byl pokroucený konec něčeho kovového. Elf stál kousek dál a mlátil hlavou do stěny.

„Co se stalo?“

„Má Kayu,“ řekl našťvaně. „Myslel jsem, že dostal i tebe.“

„Tak tohle tím myslel,“ řekla Jenna. „Prý bude za hodinu porcovat maso před sídlem. Vybral si Kayu, mohl si vzít mě, ale mě prý chce nakonec. Ale to se přepočítal.“

„Jo nám to řekl taky,“ řekl lord poraženě. „Dal nám na prdel. Sebral Kayu, a ni nás neoddělal, prý ji bude porcovat zaživa, tak aby nikde v sídle nebylo místo kde by nebyl slyšet její křik.“

„Mám špatnou správu, už nemáme municí, kterou ho můžu zabít. Vaše nebude stačit. Mám ale i dobrou správu,“ řekla Jenna. „Přišla jsem na to, jak toho bastarda sejmout, ale budete mi muset pomoci chlapi.“

O tři čtvrtě hodiny později se lord a Keren plížili zahradou. Kaya byla přivázána ke stromku. Byla úplně nahá, špinavá a zbědovaná, ale vypadala nezraněně. Kousek dál si Troll brousil svoje nože. Rozdělal velký oheň, vytahal ze sídla spoustu nábytku a udělal velkou hranici. Taky vyrval ze země malý stromek ořezal je do špičky.

„Tady na tom tě budu rožnit,“ před tím tě stáhnou z kůže, a naporcuju.“

„A nemůžeš mě ještě před tím alespoň zabít?“ křikla na něj elfka.

„Můžu, ale nechce se mi. Chci tě slyšet pořádně křičet.“

Elfka sklopila zrak, začala se tiše modlit. Troll si jí nevšímal a dál si brousil nože.

„Tak jak to uděláme?“ zeptal se elf. Oba se schovávali v houští tak blízko trolla jek jen si byli jistí, že si jich nevšimne.

„Úplně jednoduše,“ odpověděl lord. „Ty odvedeš jeho pozornost a já osvobodím tvoji sestru, budu s ní utíkat a ty ho zdržíš, jak to půjde. Zdrž ho co nejdéle. Doufám, že to té inženýrce vyjde a přežijeme všichni.“

„Rozumím pane.“

„Bude tě škoda. Jen doufám, že to ta inženýrka zvládne včas a my tři to přežijem. Jo a řekni mu to, chci at' ten parchant pozná, co to je strach, před tím, než chcípne.“

Keren vyrazil z úkrytu a zasypal Trolla palbou z pušky. Troll se na něj tentokrát hned vrhl, střely na něj měly pramalý účinek. Elf byl ale velmi rychlý, dokázal uskakovat před větším nepřítelem a tančil kolem něj a kdykoliv měl příležitost znovu vystřelil. Troll řval, snažil se elfa polapit co to šlo. Elf ho dostával dál a dál od zajatkyňě. Lord se mezitím připlížil přímo k ní a nožem ji rychle přeřezal pouta. Troll byl plně zaměstnán elfem, tak si ho hned nevšiml, ale byla

to jen otázka času. Kaya ani nepípla. Marcus ji vzala do náruče a utíkal s ní co mu síly stačili. Neohlížel se zpět.

Kerenovi došli náboje. Vytáhl tedy šestirannou pistoli, i když na něj troll pořád dorážel dokázal ho trefit do oka. To mělo jistý efekt a troll se zapotácel bolestí. Vystřílel do něj zbytek zásobníku a vytáhl svou šavli.

„Konečně,“ řekl Troll. „Teď to bude jednodušší.“

„Jsem připraven zemřít,“ řekl elf. „A ty?“

„Co já?“ zachechtal se netvor. „Myslíš, že mě zabiješ?“

„Já ne, ale tma ano. Jenna je inženýrka idiote, vypne ochranný kruh.“

„To neudělá, zabila by i sebe. Ten blb lord ji to nedovolí, proč si myslíte, že vás zabím tak pomalu dávám vám iluzi, že máte šanci přežít.“

„Jsi větší idiot, než jsem si myslel,“ zasmál se elf. „Lord by to samozřejmě udělal, tak aby to byla remíza, ale tohle nebude. Jenna udělala na druhé straně malý kruh luceren kam se ukryjí, budou mít málo prostoru ale přežijí tam. Říkám ti to proto, abys před smrtí taky poznal strach, už s tím nic neuděláš.“ Na to elf kývl směrem ke stromu, kde před tím byla přivázaná jeho sestra.

Když troll uviděl jen prázdný strom zařval. Vrhł se na elfa, ten byl ale rychlejší, tančil kolem něj a sekal do něj, i když údery jeho šavli neměli téměř žádný účinek. Troll byl čím dál tím zuřivější, agresivnější i rychlejší. Elf měl co dělat a přes veškerou snahu byl tlačěn pořád blíž ke stěně. Bylo jen otázkou času kdy se mu nepodaří vyhnout.

Jenna to stihla jen tak tak. Potom co vysvětlila svůj plán ji lord s elfem pomohli vynosit několik lamp. Dali je do kruhu a ona je zapojila, připojila je ke generátoru. Jediné místo, kde to šlo udělat bylo venku před místností s generátorem, kvůli délce drátů. Muselo to být mezi sídlem a kruhem. Pak přišla ta těžká část. Musela celý obvod přeměřovat tak by zhasli všechny lampy kolem celého sídla to se ponořilo do tmy, a to trolla bezpečně zabilo, ale jejich kruh zůstal svítit. Říkala si, že jestli to uděláš špatně tak to vlastně ani nezjistí, tma zabíjela okamžitě.

Dokončila přípravy skoro přesně ve chvíli, kdy se určitý lord s Kayou v náručí vyřítit z poza sídla. Doběhl k ní, nedával si pozor a málem přerušil kruh, za což by jo Jenna asi na místě zastřelila.

„Zapni to,“ zakřičel lord. „Dělej rychle, může tu být každou chvíli.“

„Počkat,“ vykřikla elfka. „Co můj bratr.“

„Na toho seru,“ křičel dál lord. „Zapni to.“

„Můžeme chvíli počkat, řekla Jenna klidně. „Jsmetady venku, uvidíme ho z dálky, přepnu tu za vteřinu, můžem chvílku počkat...“

„Dal jsme mu rozkaz, nepřijde, zapoj to.“

„Jaký rozkaz?“ zeptala se Jenna.

„Neřeš,“ Marcus vytáhl pistoli a namířil ji Jenně mezi oči. Dokázala udržet kanenný výraz, elfka se vyděsila. „Dělej.“

Jenna na sekundu uvažovala, jestli má namítnout, že když ji zastřelí nebude to mít kdo zapojit, a i on sám zemře. Ale nechtěla ho už raději provokovat. I jí došlo, že mu došly nervy a nemá smysl argumentovat. Sehnula se ke změti drátů. Zkušenýma rukama dva dráty spojila, pak zasunula do nejbližší lampy. Stalo se to, že kruh kolem nic se rozsvítil, ale ostatní lampy svítily dál.

„To se nemělo stát,“ řekla Jenna.

„Tak to oprav,“ zařval na ni lord.

„Minutku,“ řekla inženýrka. „Jsem přes zbraně, ne lampy, tohle fakt není můj obor. Ale neboj, už asi vím, čím to je.“

Jenna musela ven z malého kruhu, rychlými kroky se přesunula k místu, kde byl jejich kruh napojen na ten velký. Vytáhla všechny dráty a začala je pomalu zapojovat zpátky.

„Snad mě to nezabije,“ řekla. „Ať nedostanu ránu.“ Nedostala.

Když to dodělala a otočila se zpět k lordovi a elfce, tak v ten moment se Troll vyřítit z poza rohu sídla a běžel k nim. Jenna vyrazila tak rychle, jak si sama nikdy nemyslela že může běžet. Troll byl už skoro u ní, když skočila do kruhu a přehodila drát.

Thorburgr, byl rozzuřený, ale velice zkušený, nebylo to poprvé co bojoval s elfem. I když mu to dalo hodně zabrat, nakonec ho dostal. Zatlačil ho úplně ke stěně. Zachytil jeho šavli, přitlačil ho na stěnu a rozdrtil mu lebku. Zabil ho rychle. Neměl čas. Odhodil mrtvolu elfa stranou. Musel rychle něco udělat. Tohle by ho nikdy nenapadlo.

Vyrazil tak rychle jak jen to šlo. Když ten malý kruh viděl bylo mu jasné, že nemá moc času. Poprvé za dlouho domu měl opravdu strach. Tmy se bál každý. Když uviděl lorda s elfkou uprostřed kruhu lamp a mladou inženýrku co se vrtala v drátech. Uvědomil si svoji chybu. Jennu

měl zabít hned, a ne si ji nechávat na konec. Chtěl si ji vychutnat, protože symbolizovala to, co nesnášel. Díky inženýrům se slabí mohli postavit silným.

Vyrazil tak rychle jak jen mohl. Běžel o život, o svůj i o jejich. Jenna vyrazila taky. Byla ale mnohem blíž. Zbývalo jen málo. Měl ji už skoro na dosah.

Najednou se octl ve tmě, nic neviděl, nic necítil, ani své vlastní tělo. Netušil, že jeho skutečně tělo, leží bez života ve tmě, kousek od malého světelného kruhu.

Pak ho uviděl, v lidském, elfském trollsém ani jiném jazyce nebyla slova, jak ho popsat. Neměl tvar, ani jasný obrys, byla to změť chapadel, končetin a hlav. Byl úplně všude, široko, daleko, hluboko i vysoko. Byl celý vesmír. Nešlo ho popsat, ani správně pojmenovat. Říkalo se mu Dlouhá noc, ale to ho zdaleka nevystihovalo. Byl to démon, bůh, vesmír, entita. A právě si vzal další duši.

V jediný okamžik celé okolí pohltila tma. Jejich svět teď bylo pár metrů čtverečních osvětlený deseti kulatými lampami, které těsně udrželi kruh. Podle zákona by jich mělo být třikrát tolik. Ale fungovalo to. Asi po minutě lampy zablikaly. Lord, Jenna i elfka se vyděsily. Kaya pevně chytla Jennu za ruku. Pak ale lampy začali znovu svítit naplno.

„Tak a je po něm,“ řekla vítězoslavně Jenna zatímco se vydýchávala. „Teď to tu jen vydržet až do svítání.“

Pak chvíli nikdo nemluvil. Všichni zpracovávali události posledních několika hodin. Seděli na trávě a nemohli se dočkat svítání. Kaye tekly slzy, ztráta bratra na ni dolehla až teď, když bylo po všem. Třásla se žalem a zimou. Jenna si k ní přisedla a zabalila ji do svého kabátu.

„Nezahaluj ji,“ řekl Lord. Jennu tím dopálil. Definitivně o něm ztratila poslední zbytky iluzí.

„Neříkej mi, že si ji teď chceš vzít?“

„Chci si vás teď vzít obě,“ řekl. „Málem jsem zemřel, zažil jsem jednu z nejhorších nocí v životě. Chci si spravit náladu.“

„Myslíš, že my ne?“ okřikla ho. „Jsi chudák, znám hodně lidí, co myslí jen na sebe. Ale tohle už je moc.“

„Mě je jedno co si myslíš,“ řekl. „Je mi už jedno, jestli si mě vezmeš nebo ne, potřebuju nutně upustit páru a teď to nejde nijak jinak. Buď se svlíkni, nebo tě svlíknu sám. Kaya mi tě podrží, musí mě poslechnout.“

„Jsi horší než ten troll, víš to,“ řekla Jenna. Lehla si naznak do trávy oči obrátila k černotě nad sebou. „Kayu z toho vynech, ale varuju tě sáhni na mě a nebude se ti líbit co se stane.“

Marcus jejího varování nedbal. Sehnul se nad ní a začal jí pomalu rozepínat košili.

„Nedělej to,“ řekla tiše.

On ji ale ignoroval a svlékal ji dál. Byl si jistý, že má navrch byl o moc silnější než ona a její hůl zůstala v domě. Nechala tam i pistole, aby ji nic nepřekáželo, až bude zapojovat ten kruh.

„Tak jak chceš, já tě varovala,“ řekla. Rychle švihla pravou rukou a objevila se v ní jedna malá pistole s jediným nábojem, celou dobu ukrytá v rukávu. Jeden hlasitý výstřel. Zasáhla ho do spánku, netušil, co se stalo. Padl mrtvý na zem. Kaya vypískla.

„Jsi svědek, že to byla sebeobrana,“ řekla klidně Jenna. Elfka se nezmohla na jediné slovo.

Jenna chytlá mrtvolu za nohu, odtáhla ji ke kruhu a prostrčila ven do tmy mezi dvěma lampami. Pak si sedla k elfce a objala ji. Neříkala nic. Elka se rozplakala. Její drobné tělo se třásl. Jenna se jí pokoušela utěšit.

„Zařídíš to,“ řekla Kaya tiše.

„Co?“

„Aby moje smlouva přešla na tebe.“

„Zařídím, to se neboj,“ řekla inženýrka a usmála se na ni. „Moc mě to mrzí, to s tvým bratrem.“

„Jsi hodná,“ řekla elfka. „Jsi na mě tak hodná.“

„Mám tě ráda.“

„Neznáš mě.“

„To snad nevadí,“ řekla Jenna a zadívala se elfce přímo do očí. Byli nádherné.

„Taky tě mám ráda,“ řekl elfka a jemně Jennu políbila.

„Jsi si jistá,“ zeptala se Jenna.

„Jsem,“ pošeptala jí Kaya a přitulila se jí. „Ukrátíme si čas do rána.“

Jenna už na nic nečekala, začala elfku vášnivě líbat, položila ji do trávy. Kaya se jí úplně poddala.

Konec první části.

Druhá část

Kapitola 1

Slunce vyšlo a celou zahradu zalilo světlo. Jenna se posadila, zapnula si košili a podívala se na svou společnici. Elfka ještě spala zachumlaná do jejího kabátu. Kousek dál ležela mrtvola Lorda, pořád měl vytřeštěné oči a překvapený výraz. Ještě kousek dál ležel mrtvý troll.

„Vstávej, je ráno,“ sehnula se k elfce a pohladila ji po vlasech.

„Dobré ráno. co budem dělat?“

„Nejdřív seženeme něco k jídlu, pak pro tebe něco na sebe, vezmeme moje a tvoje věci dáme je do kočáru a jedem pryč.“

„Tak jsem to nemyslela,“ zavrtěla hlavou elfka. „Lord byl majitel mojí smlouvy, teď je mrtvý a neměl dědice, smlouva se k mému klanu, musím se vrátit do týdne jinak mě zabijí.“

„Neboj, říkala jsem, že to zařídím. Kam se potřebuješ dostat?“

„Do hlavního města,“ řekla Kaya.

„To je ideální,“ zaradovala se Jenna zatímco se dívky vydali zpět do sídla. „Já tam mám taky namířeno, pojedem spolu, rovnou tu smlouvu koupím.“

„Hádám, že to by šlo,“ řekla elfka. „Jsme moc ráda. Ty roky, co budu patřit tobě jsou první na které se těším.“

„Já nechci, abys mi patřila,“ řekla Inženýrka. „Chtěla bych tě za partnerku, ale když musíš být otrokyně co se dá dělat.“

„Nic,“ řekla elfka smutně.

Kuchyň byla po řádění trolla v dezolátním stavu, přesto našly chleba, sýr, trochu ovoce a slaninu. K tomu si udělali čaj. Kaya se pak šla nahoru vykoupat a obléct. Jenna si šla do svého pokoje také převléct, posbírat svoje věci a připravit se na odjezd.

Když si balila kufr uslyšela něco, co nečekala. Zvuk přijíždějících kopit. Pokoj byl přímo nad hlavním vchodem. Když se podívala z okna vyděsila se. Uviděla tři koně. Na nich seděli tři jezdcí. Bylo to vysokí muži, jeden s tmavou pletí, dlouhými černými vlasy a plnovousem, druhý byl zrzavý s kudrnatými vlasy a výrazným knírem a třetí potetovaný holohlavec. Všichni v dlouhých černých

kabátech, za pasem pistole a v sedlové pouzdře měli dlouhé pušky. Černé pláště. Vypadali, že na někoho čekají.

„Hej veliteli, jste tady?“ uslyšela jednoho z nich. Rychle vyrazila. Musela jednat co nejrychleji. Brala schody po dvou. Vrazila do koupelny, kde si Kaya hověla ve vaně.

„Máme problém,“ řekla Jenna udýchaně. „Jsou tu Černé kabáty.“

„Asi jo, Lord měl hodně kabátů... myslím že...“

„Ne já se neptala,“ řekla vyděšeně inženýrka. „Já ti to říkám jsou tu zabijáci Černých plášťů. Ti tři, co troll zmiňoval, co zničili most přijeli pro něj.“

„Jestli nás najdou je po nás,“ vykřikla elfka.

„No právě,“ řekla inženýrka popadla ručník a hodila ho elfce. „Vylez a pojd“

Co nejrychleji se přesunuly do pokoje. Kaya se oblékala a Jenna hlídkovala u dveří. Uslyšela kroky, vysoké boty, velké muže. Nebyla šance. Otočila se na elfku, už si stihal obléct kalhoty a zrovna si zapínala halenku. Jenna zvažila možnosti. Vyrazila. Do jedné ruky popadla Kayu, do druhé její kabátek a rychle obojí zatáhla pod postel.

„Tohle je nejstarší trik na světě,“ zašeptala elfka.

„Buď ticho,“ okřikla ji inženýrka. „Prosím.“

Chvíli se nic nedělo. Elfka se vrtěla, Jenna si ji přitáhla blíž k sobě, dala ji ruku na ústa. Pak vešli dva muži. Viděly z nich jen boty.

„Tady to vypadá, dlouho jsem neviděl takový bordel,“ řekl jeden. „Co se tu asi dělo?“

„Velitel si to tu asi užil, ale kde je sakra?“

Už nejspíš chtěli odejít, když tam vrazil ten třetí.

„Máme problém chlapi,“ řekl nově příchozí. „Našel jsem velitele Thorburgra, je mrtvej, leží tam v zahradě.“

„Cože? Jako ho mohli sakra zabít.“

„Podle toho, jak vypadá bych řekl, že ho zabila tma. Jo a vedle je nějaký kruh z lamp nebo co“

„Moment, znamená to, že to tu někdo přežil?“

„Lord Marcus Bren je mrtvej, to je dobrá správa, jeho tělo leží kus od něj, střelenej do hlavy, našel jsem i mrtvýho elfa, ale těžko říct co se přesně stalo.“

„Musíme to tu prohledat.“

„Jasně, ale jeden z nás musí hlídat u stáje, jestli někdo přežil nesmí zdrhnout.“

„Jdi tam ty, když sis to vymyslel.“

Na to všichni tři vyrazili pryč.

„Co budem dělat?“ zeptala se elfka.

„Musíme se proplížit pryč,“ řekla inženýrka. „Musíme ke koním.“

„Ale tam bude jeden z nich!“

„Jo slyšela jsem,“ řekla Jenna. „Ale jinou možnost nemáme, něco zkusím.“

Dívky se pomalu vyplížily z pokoje. Kaya se cestou ještě dooblékla. Všechny věci tam nechaly. Dostaly se bez problémů do zahrady. Stáj už měli na dohled. Zabijáka ale nikde neviděly.

„Třeba už jsou pryč,“ řekla Kaya.

„Blbost,“ řekla tiše Jenna. „Koukni támhle, do toho okénka nahoře ve stáji.“

Elfka se tam podívala, nejprve vůbec nic neviděla. Po chvíli se něco zablesklo.

„Co to je?“

„Hledí pušky,“ řekla inženýrka. „Když nás uvidí tak nás odstřelí.“

„Co chceš dělat?“

„Odlákat ho, počkej tu, pak běž co nejrychleji ke stáji. Věř mi.“

Jenna se kousek vrátila, tak aby ji nemohl vidět. Přesunula se k ochrannému kruhu. Byla na druhé straně stáje. Tudy se tam dostat nešlo. Vrata byla na druhé straně, kterou hlídal ten střelec. Jennu ale zajímaly lampy. Jednu z nich částečně vyšrouboval. Vytrhla jedné dráty, ty pak překřížila a vrátila nazpátek obráceně. Zašroubovala ji zpět. Věděla, že má jen chvilku. Pomalu vyrazila ke stěně stáje. Lampa vybuchla. Ostatní začali jedna po druhé praskat. Jenna se modlila ať to vyjde. Vyšlo. Střelec seskočil dolů a vyrazil směrem ke kruhu. Oběhla stáj druhou stranou, hrozně se jí ulevilo, když uviděla elfku. Kaya to pochopila. Rychle si každá vybrala koně. Nasedli na něj a vyrazily pryč.

Uslyšely výstřel. Jenna se otočila, uviděla tři jezdce, jak je pronásledují. Byli naštěstí dost daleko, aby je v té rychlosti mohli trefit.

Obě dívky hnaly koně tak rychle jak jen to šlo. Ujížděli co nejrychleji. Jezdci byli pořád za nimi. Koně byli odpočatí, tak pronásledování trvalo dlouho. Pronásledovatelé byli ale čím dál blíže, evidentně měli lepší koně.

Jenna netušila co dělat. Neměla zbraň, jen svoji malou pistoli, ve které ani neměla náboj. I kdyby ho měla byl by ji proti těm třem k ničemu i kdyby to nebyli trollové.

Z myšlenek ji vytrhl kočár, který se vyřítil proti nim. Byl to kovový kočár tažený čtyřspřežím mechanických koní. Mechaničtí koně byly o něco větší, než živí, byli celí z kovu, převážně z oceli, pobití bronzem. Každý z nich byl poháněný malým generátorem, který měl na zádech, vedli od nich dráty směrem ke kočímu. Jenna věděla že ten kočár může patřit jen jednomu člověku na světě. Kočí byl starší šedivý muž, oblečený v černém kabátu. Podívali se Jennou jeden druhému do očí a oba byli velice překvapení, že toho druhého vidí.

„Zastav,“ vykřikla Jenna. Sama zastavila koně. Stejně tak elfka. Zastavil se také kočár. Seskočila z koně a zabušila na dveře kočáru.

Dveře se otevřely, a ven vyšel vysoký muž. Byl velký a silný, s tmavými hnědými vlasy a krátkými vousy. Byl oblečený v dlouhém rudém kabátě z velmi drahého materiálu.

„Jenno?“ řekl se překvapeně. „Co tu sakra děláš, sestřičko?“

„Chtějí nás zabít,“ vyhrkla Jenna. „Jsou to trollové, budou tu každou chvíli, pusť nás dovnitř prosím.“

„Uvidíme,“ řekl muž. Nevypadal, že by ho situace jakkoli vzrušovala. Otočil se směrem k pronásledovatelům, kteří byli už blízko, avšak nyní zpomalili. Klidným krokem vyrazil k nim. Jenna a Kaya se schovali za něj.

„Hej,“ zavolal na něj jeden z mužů na koních byl to ten tetovaný. „Jsme ze speciální jednotky Černých plášťů. Ty dvě jsou uprchlice, hledané pro vraždu lorda Marcuse Brena, máte štěstí pane, že tu jsme, půjdou s námi.“

„To asi těžko,“ řekl muž v rudém kabátě. „Ta dívka je moje sestra, asi budu věřit jí. Netuším, o co přesně jde, ale nevydám vám je.“

„To nebyla otázka,“ řekl další přestrojený troll. „My odtud rozhodně neodjedem s prázdnýma rukama.“

„Jestli budete ohrožovat moji sestru nemusíte odejít vůbec, klidně vás zabiju.“

„Jak myslíš,“ řekl muž na koni a všichni tři namířili pušky na něj. On zvedl ruku, a namířil na ně prstem, jako by měl pistoli. Ani jeden z těch tří si nevšiml, že v tu chvíli kočí stiskl tajné tlačítko. Z přední části kočáru se otevřel kulatý otvor a vyletěl z něj malý ale účinný granát. Vybuchla ve vzduchu přímo před nimi. Dva z nich spadly na zem i s koňmi, ten, co byl nejdál bych z koně

schozen a vyděšené zvíře uteklo pryč. Zbylí dva koně se těžkopádně zvedli ze země a také vyděšeně odcválali. Tři muži leželi na zemi.

„Jsou to trollové,“ řekla Jenna. „Měl bys...“

„Nemusíš mi radit,“ řekl její bratr. Vytáhl z pouzdra schovaného pod kabátem zvláštní velkou pistoli. Měla zásobník na šest ran, ale místo kulek tam byly skleněné nádoby se zeleným práškem. „Je to nečekaná situace, ale naprosto zvladatelná.“

Trollové se pomalu začali zvedat, servávali ze sebe lidskou kůži. Tři výstřely byli rychlé přesné a překvapivě smrtící. Sklo bylo tak pevné, že drželo tvar i po výstřelu, roztříštilo se až, když trolly zasáhlo do hlavy. Zelený prášek se změnil v oblak dýmu tak toxického, že ani regenerace trollům nepomohla dopadli na zem mrví s tvářemi zkřivenými ve smrtelných křečích.

Muž schoval pistoli. Otočil se a v ten okamžik byl poprvé ten den vyveden z míry. Jeho sestra se mu vrhla do náruče.

„Tak moc ráda tě vidím,“ řekla Jenna a po tvářích ji stékali slzy. „Myslela jsem, že je po nás.“

„Taky tě rád vidím maličká,“ řekl jí bratr. „I když netuším, co se stalo, očekávám vysvětlení, ale nejdřív kdo je tak půvabná elfka?“

„To je Kaya, ona je... no to je složitější,“ řekla Jenna. „Kayo to je můj starší bratr Karl.“

„Ráda vás poznávám,“ uklonila se efka.

„Já vás taky krásná slečno,“ řekl a pokynul dívkám ať jdou do kočáru. „A teď už mi konečně řekněte, co se tu děje.“

Kapitola 2

Byl to dlouhý rozhovor. Jenna mu vyprávěla vše od sabotovaného mostu, až po jejich setkání. Řekla mu, že zabila lorda Marcuse Brena, taky o trollech a o všech co tam zemřeli. Taky o Kaye která celou dobu mlčela. Karl celou dobu pozorně poslouchal.

„Vedla sis dobře, malá sestřičko,“ řekl jí. „Udělala jsi pár chyb, ale jsem opravdu rád, že jsi v pořádku.“

„Taky jsme ráda,“ řekla Jenna a uvelebila se na sedačce kočáru. Byla hrozně měkká a pohodlná, její bratří si potrpěli na luxus.

„Takže jestli to dobře chápu musíme vyřešit tři problémy,“ řekl její bratr. „Za prvé jsi zabila dost významného šlechtice, bylo to v sebeobraně, ale i tak jeho spojenci budou dělat problémy. Měla by ses očistit před nejvyšším soudem, ale myslím, že to nebude problém.“

„Klidně to před soudem obhájím,“ řekla Jenna. „Chtěl mě znásilnit.“

„Za druhé,“ pokračoval její bratr. „Tahle elfka je otrokyně a ty chceš její smlouvu, to nebude problém, pošlu vzkaz Nicolasovi a zařídíme to, ber to jako dárek od bratrů, kteří jsou rádi, že jsi v pořádku. Mimochodem, opravdu sis uměla vybrat.“

„Tebe to nepřekvapuje?“ podivila se Jenna. „Tys věděl že jsem...?“

„Co na holky? Prosím tě sestřičko to věděl každý, jen to nikdo neřešil, protože to je tvoje věc,“ řekl Karl a usmál se. Jenna zrudla.

„Jak dlouho ještě pojedeme?“ zeptala se Kaya, která netušila, co jiného říct, ale nechtěla pořád mlčet.

„Asi dvě hodiny,“ řekl Karl. „A nakonec tedy za třetí ten nejvýznamnější problém, trollové. Já bych čekal že se zapleteš do hodně průšvihů, ale trollové? Tos tomu nasadila korunu.“

„Trollové jsou mrtví ne?“ zeptala se Jenna.

„Ti čtyři ano, ale víš, kolik členů má jednotka Černých plášťů?“

„Ne,“ vyděsila se Jenna které teprve teď došla vážnost situace, kterou ještě před chvílí nevnímala, když ji šlo o život.

„Já taky ne, ale můžou jich být desítky,“ řekl její bratr. „Desítky krvežíznivých trollů, kteří žijí mezi lidmi v lidských kůžích. Promiň mi ten výraz, ale to je průser.“

„Jsem blbá,“ řekla ona. „Tak moc jsme se zaměřila na trolla, co mě ohrožoval, že mi nedošlo, kolik trollů se skrývá. Co asi udělají?“

„Musíme dát vědět Nicolasovi,“ řekl Karl. „On je nejstarší, on to rozhodne, navíc má z nás největší dosah, bude vědět co dál.“

„Jasně,“ řekla zklamaně Jenna. „Já sama na to nestačím, jako vždy to musí být Nicolas.“

„Sestřičko, my si tě vážíme, víc, než si myslíš. Ale Nicolas je nejstarší, je hlava rodiny, to rozhodnutí bude na něm.“

„Já vím,“ řekla smutně. „Jen mám někdy pocit, že všechno děláte a rozhodujete za mě.“

„Jenno, máme tě moc rádi. Jsi naše malá sestřička a vždy budeš, nezáleží na tom, že nemáme stejnou matku. Nicolas byl o rok starší než ty teď, než ses narodila. Starali jsme se o tebe od mala, to nezměníš. To ale neznamená, že tě nebereme vážně.“

„Já to vím.“

„Jsem na tebe moc hrdý, vedla sis opravdu dobře. To cos vymyslela s tím kruhem bylo skvělé. Nicolas bude určitě taky. Ale ty trolly nemůžeme řešit bez něj, to by bylo hloupé.“

„Já vím, jen bych si prostě přála být víc nezávislá.“

„Samozřejmě, ale pokud bych ti přeci je mohl dát radu tak si odpočiň. Podívej Kaya usnula.“

Jenna pohlédla vedle sebe a uviděla spící elfku, opřenou do pohodlné sedačky. Položila svoji hlavu vedle ní a také usnula. Přeci jen během Dlouhé noci s se moc nevyspali.

Probrala se až druhý den. Ležela v posteli, na sobě měla jen noční košilku. Rozhlédla se. Místnost byla zařízena prostě, ale velice kvalitně. Nábytek z nejkvalitnějšího dřeva, drahé lampy, vytápěná podlaha. Místnost nebyla velká byla tam jen postel, stolek židle a skříň. Na malém stolku měla připravené šaty. Podívala se z okna. Ulice hlavního města by poznala kdekoli. Musela spát opravdu dlouho. Dvoje dveře jedny otevřené vedly do koupelny, kde byla velice drahá vana, umyvadlo a zrcadlo. Jenna vstala, rychle se umyla a oblékla. Když otevřela druhé dveře ocitla se na dlouhé chodbě. První, koho potkala byl starý sluha. Stejný muž, který řídil kočár jejího bratra. Byl oblečený so slušivého zeleného fraku.

„Dobré ráno slečno,“ řekl a uklonil se. „Váš bratr říkal že až se probudíte mám vás k němu hned zavést.“

„Zdravím Duvale,“ řekla a usmála se. „Můžu se zeptat, kde je ta elfka, co byla se mnou?“

„Obě jste usnuly, velice tvrdě slečno,“ řekl starý muž. „Váš bratr řekl nebudit, vás osobně odnesl z kočáru do postele, a uložil vás. Spala jste opravdu dlouho, už je opět ráno. Co se týče té elfky, nechal ji v kočáře a někam s ní odjel, kočár řídil sám, neřekl mi kam.“

„Dobře, zaveď mě za ním.“

Dovedl ji do prostorné místnosti, která sloužila k odpočinku. Karl seděl na pohodlné pohovce a četl si několik dopisů, které odkládal na malý stolek, kde měl zároveň položený sendvič se salátem a kuřetem a sklenici ledového čaje s ledem.

„Dobře jsi vzhůru,“ řekl a odložil dopisy. „Pojď musíme jet.“

„Kam, jedeme? Kde je Kaya? Nedal jsi mi něco bych spala déle, že ne?“

„Jedeme za Nicolasem, dostal můj vzkaz a čeká na nás. Kaya na tebe bude čekat doma, myslím, že právě teď vyjednává náš bratr s elfy. A ne nic jsem ti nedal, vím že bys mi neodpustila. Byla jsi po té Dlouhé noci tak unavená, že jsem opravdu nemusel.“

Jenna už neřekla nic, jen svého bratra následoval do jeho kočáru. Duval, se opět chopil řízení. Při jízdě městem nemluvila, místo toho se díval z okna. Mechaničtí koně budily pozornost, i v hlavním městě nebylo něco takového úplně obvyklé. Většina lidí na ně hleděla s úžasem. Město bylo rozlehlé, budovy vysoké postavené z černého kamene, cesty byly široké a čisté. Věděla, kam jedou.

Brzy se před nimi objevila vysoká budova s ohromnou prosklenou kupolovitou střechou podepřenou silnými ocelovými trámy. Z pravé i levé strany vedli do budovy silné kovové trubky, Zepředu měla ohromné ocelové dveře. Na d nimi nápis „ÚŘAD PRO VÝZKUM A VÝVOJ“, jeho hlavou byl Nicolas Erich, nejstarší ze sourozenců, hlava rodiny a majitel všech jejich továren.

Jenna své bratry milovala ale z Nicolase byla občas nervózní, byl její bratr, ale mohl by být její otec. A často se tak i choval. Jenna si sice uvědomovala, že se tak nemohl úplně nechovat, ale i přesto jí to někdy štválo.

Nicolasova kancelář byla v nejvyšším patře, měla prosklenou střechu i podlahu. Hlava ústavu tak měla dobrý výhled na ústav i na město. Prosklená podlaha, Jennu už jako malou hrozně fascinovala. Většina lidí se bála, že se propadne. Skoro nikdo si na to úplně nezvykl. Do kanceláře se dalo dostat jen speciálním výtahem. Málokdo se tam dostal bez pozvání. V místnosti byl ohromný stůl, který by sám o sobě větší než spousta jiných celých kancelářů. Na stole bylo spousta papírů a různých modelů, na prosklený podlaze vypadal jako by se vznášel. Kromě stolu tam bylo pár židlí a skříní s knihami, různými papíry, nákresy, seznamy a správami.

Nicolas byl o něco menší než jeho bratr, měl krátký, upravený černý plnovous dlouhé černé vlasy. Začínal už mírně šedivět. Nejvíce se podobal otci. Měl výrazný orlí nos a modré oči. Až na výjimky nosil vždy tmavě modrý oblek, s černou vestou a zlatými kapesními hodinkami. Když jeho mladší bratr a sestra vešli usmál se na ně a než cokoli řekl zmáčkl tlačítko co měl pod stolem. Nahoře, dole, vlevo i vpravo se v tu chvíli zatahli rolety, nebylo vidět do kanceláře ani ven, dělal to velmi zřídka.

„Rád vás vidím, posad'te se prosím,“ řekl výrazným, ale přátelským hlasem. „Dáte si něco k pití nebo tak?“

„Ne děkuji,“ řekl Karl, Jenna zavrtěla hlavou. „Dostal jsi moji správu?“

„Jistě,“ bylo toho hodně najednou ale většinu sem zařídil. „Jenno, jsem opravu rád, že jsi v pořádku, jsem na tebe pyšný, tohle je pro tebe,“ řekl Nicolas a podal jí dlouhou bílou obálku.

„To je...“ řekla Jenna váhavě. „To, co si myslím.“

„Je to smlouva, která říká, že elfka Kaya ti bude sloužit jako otrokyně. Nic za to nechci prosím tě, zasloužila sis to.“

„To je sice moc hezké, ale co ta záležitost se soudem,“ řekl prostřední bratr. Jenna zabila vysokého šlechtice, sice v sebeobraně ale i tak, měla by to mít co nejrychleji za sebou.“

„Žádné slyšení u soudu nebude, musíme to utajit,“ řekl Nicolas, jeho sourozenci se zatvářili překvapeně.

„Jak to jako myslíš bratře,“ skoro vykřikla Jenna. „Já se za nic z toho, co jsem udělala nestydím.“

„Ale o to přece vůbec nejde. Jde o to, že jsem nedokázal zjistit ani přesný počet Černých plášťů, ani jejich jména a kontakty. Znal je jen jejich velitel, a to byl bohužel troll. Záznamy prakticky neexistují.“

„A jak to souvisí,“ divila se Jenna.

„Tak přemýšlej, v našem státě je teď něco mezi deseti a třiceti trolly, v lidských kůžích, teoreticky jich může být daleko víc. Nevíme, kdo přesně to je, nevíme, kde je hledat. Netušíme, co udělají. Nevíme, jak přesně funguje ta trolí magie a do kolika lidí se můžou převtělit. Nevíme, jestli jsou to jen muž nebo i ženy, zda to jsou jen lidé nebo i elfové nebo trpaslíci. A i kdybychom to věděli, zabít trolla je zatraceně problém, pokud nemáš speciální zbraně. I kdybych měl přesný seznam, tak akce, která by spolehlivě zlikvidovala všechny najednou je prakticky neproveditelná, a i jeden z nich dokáže způsobit značné škody.“

„Vím kam tím míříš,“ řekl Karl.

„Jde o to,“ pokračoval Nicolas. „Že když bude slyšení o zabití lorda Marcuse Brena, tak se to nedá utajit, každý bude vědět že jsi tam byla trollům dojde, že jsi jim zabila velitele. Půjdou po tobě i po nás, já mám ženu a děti a nehodlám je takhle ohrozit.“

„Myslíš, že to utajíš?“ zeptala se Jenna.

„Musíme, nikdy jsi se lordem Brenem neviděla, nikdy jsi nebyla v jeho sídle. Dlouhou noc si strávila se svým bratrem Karlem. Ta elfka se nebude ukazovat na veřejnosti, dokud se to nevyřeší. Moji lidé uklízí v sídle všechny stopy po tobě, tvoje věci, tvoji braň i tvoji kulku z jeho hlavy. Prostě všechno.“

„A co teda budeme dělat?“ zeptala se ona.

„Musíme to prozatím utajit, kdyby se to o trollech dozvěděla veřejnost mohla by nastat panika. Je svoláno mimořádné zasedání královské rady. Těm všechno řekneme, ale jen jim. Musíme přijít ne způsob, jak ty trolly bezpečně poznat a zneškodnit, aby došlo k co nejmenším ztrátám.“

„Je nějaká šance, že bych se mohla zúčastnit,“ zeptala se Jenna.

„Ne šance, jistota, chci vás tam oba.“

„Počítej se mnou,“ řekl Karl.

„Se mnou taky,“ dodala Jenna.

„Zasedání bude zítra večer. Jenno ty se vrať do svého domu, Kaya tam na tebe bude čekat. Jen, nikdy by mě nenapadlo, že se moje sestra stane otrokářkou.“

„Nejsem otrokářka, Kaya musí být otrokyně nedá se s tím nic dělat, ale já ji vnímám jako partnerku.“

„To nebude fungovat,“ řekl smutně Nicolas. „Podívej sestřičko, já ti to přeju, ale jsem ženatý dvacet let a něco o tom vím. Kaya je vázaná smlouvou nemůže tě neposlechnout. Nikdy nebude tvoje partnerka, ten vztah není rovnocenný.“

„Mám ji ráda, je to lepší, než aby byla otrokyně někoho jako byl Marcus.“

„Chápu, každopádně, nikomu kromě členů rady ani slovo o tom co se stalo v tom síle, vůbec nic o trollech.“

„A jsme si úplně jistí, že se jednání rady nedostane k trollům?“ zeptal se Karl. „Přeci jen může to být kdokoli.“

„Na to jsem také myslel, každý, kdo půjde na radu bude muset zodpovědět sérii otázek, včetně krále.“

„To je chytré,“ řekla Jenna. „Ale bude to stačit?“

„Ano, ale bohužel se to dá použít jen při malém počtu lidí,“ řekl nejstarší bratr. „To je další důvod proč to utajit, nesmí dojít na paniku kdy se budou lidi na ulici vzájemně podezírat, nebo hůř rovnou vraždit, nedovede si představit co může v lidech vzbudit panika.“

Jenna smutně kývla, celá situace jí byla neuvěřitelně nepříjemná. Samotná představa trollů ukrytých kdekoli, kteří mohou být kdokoli byla děsivá. Štvalo ji ale i to že to byli opět její bratři, kteří všechno řídili. V sídle to bylo jen na ní, i když jí šlo o život tak si tu situaci užívala. Teď však musela dělat to co jí řeknou a její racionální část neměla argument na to proč udělat cokoli jinak. Její méně racionální část to ale ničilo.

„Jdi napřed,“ řekl Nicolas. „Chci si s bratrem ještě promluvit.“

Když opustila místnost Nicolas chvíli počkal, aby měl jistotu a pak se obrátil na bratra.

„Cos ji to dal?“

„Nevím, o čem mluvíš,“ řekl podivně Karl.

„O tom, jak jsi jí uspal, znám tě.“

„Zatím to nemá jméno, je to experimentální, ale neboj je to neškodné, nemá tušení že...“

„To jsi neměl,“ přerušil ho Nicolas. „Vím, že jsi chtěl, aby se prospala, ale nemůžeme ji pořád kontrolovat.“

„A to říkáš ty mě?“ zasmál se nahlas Karl. „Ty ses vždycky choval jako její otec, přísný otec. Já ji spíš rozmazloval. Vždycky jsme na ni oba dávali pozor.“

„Tentokrát ne, tentokrát tam byla sama. Zvládla to dobře, i když tam nasekala dost chyb. Nebýt těch trollů řekl bych si, že už na ni nemusíme dávat pozor, ale bojím se.“

„Čeho se bojíš Nicolasi?“

„Jestli se to provalí tak po ni zbylí trollové možná půjdou. Zrovna po ní, je hrozně chytrá, ale víš, jaká je.“

„Jo to vím, společensky ne moc použitelná, abych tak řekl. Doufal jsem, že si někoho co nejdřív najde, ale v tomhle mě teda sestřička dostala. Co říkáš na tu elfici?“

„Že to dopadne špatně.“

Kapitola 3

Jmenoval se Gorb. Byl jedním z posledních trollů, které Thorburgr naverboval do Černých plášťů. Nikdy se mu ten nápad příliš nezamlouval. Černé pláště nabízeli podle Gorbova názoru až příliš velkou ochranu. Kdyby bylo po jeho trollové by se pohybovali mezi lidmi v lidských kůžích

takovým způsobem, aby o tom každý věděl, ale zároveň nikdo netušil, kdo je troll. Lidé by se tak podezírali navzájem, a nakonec se mezi sebou pozabíjeli. Ovšem, aby bylo po jeho musel by být vůdce, a aby mohl být vůdce musel by dokázat, že je nejsilnější, a aby toto dokázal musel by porazit Thorburgra. Připravoval se na to. Roky tvrdě trénoval a čekal na vhodnou příležitost. Když pak velitel oznámil, že lord Marcus Bren hodlá rozpustit černé pláště, a svůj vlastní plán na jeho likvidaci, věděl Gorb že přišel jeho čas. Počká si na konec dlouhé moci a vyzve ho na souboj, nebude moci odmítnout, zabije Thorburgra v momentu jeho největšího triumfu. Tedy takový byl plán.

Dlouhou noc strávil v opuštěném vojenském bunkru, nedaleko sídla. Ráno se vyplížil ven. Našel skrýš, ve které se schovávali tři trollové v přestrojení, kteří měli vyzvednou velitele. Sledoval je. Čekal před sídlem až se velitel ukáže. Dlouho nic. Pak najednou ze sídla vyrazil kůň, který nesl dvě dívky. Černé pláště ho následovali. Velitel pořád nikde. Vyrazil dovnitř. Thorburgr byl mrtvý, nebyla pochyb, že ho zabila Dlouhá noc. Tím se to vše usnadnilo. Vzal koně a vyrazil po cestě za nimi. Našel už ale jen tři trollí mrtvoly. Tím se to usnadnilo ještě víc.

Do hlavního města dorazil ve spěchu. Použil svoje kontakty a svolal většinu zbylých trollů. Z patnácti jich pozval dvanáct. Dvanáct statných, silných mužů, tentokrát ne v uniformách ale v civilním oblečení se shromáždilo v bytě jednoho z nich.

„Vo co de?“ zeptal se vysoký zrzek. „Měl tu být velitel a ostatní, o co ti jde, Gorbe.“

„Velitel je mrtvý, a ti tři jeho pitomci taky,“ řekl klidně Gorb a usmál se. Ostatní trollové na něj nevěřičně zírali.

„Thorburgra dostala Dlouhá noc. Jeho nejlepší muže sejmul někdo na cestě, zbraní, jakou jsem v životě neviděl.“

„Jaká zbraň zabije tři trolly?“ Vykřikl šedivý muž s dlouhým plnovousem.

„Netuším, myslím, že je v tom rodina Erich.“

„Na tos přišel jak?“

„Za prvé, když jsem tam sledoval to sídlo, ano chtěl jsem velitele sejmout a nahradit ho, to je teď jedno. Každopádně, jsem viděl ujíždět koně se dvěma holčínama. Myslím, že jedna byla Jenna Erichová, sestra vedoucího pro výzkum a vývoj. Nevím, co tam dělala, nebo co tam dělal on, jestli tam teda byl, ale kdo jiný by měl zbraň na sejmutí tří trollů?“

„To dává smysl,“ řekl jeden z trollů.

„Co Marcus Bren?“

„Mrtvý. Ale velitel to nebyl, zabila ho kulka do hlavy. Ale je to jedno, s černými plášti je i tak konec?“

„Jako proč?“ ozval se znovu zrzek.

„Protože novým vůdcem jsme já, jestli to někomu vadí, moc rád mu utrhnu hlavu. Důvod, proč jsem nepozval Horga, Jugra a Orveho je ten že byli Thorburgrovi moc blízko, moje první rozhodnutí jako nového velitele bude že se jich zbavíme. Dva z vás půjdou semnou ať je to fér.“

Mezi trolly se rozprostřelo ticho. Gorb čekal, jestli někoho nenapadne jeho vůdcovství zpochybnit. Byl na to připraven. Nakonec se k jeho překvapení nikdo neozval.

„Takže je rozhodnuto.“

„Kde to chcete udělat veliteli?“ zeptal se muž s dlouhým plnovousem.

„Na veřejnosti, ale ještě před tím si každý pořídíme jednu nebo dvě kůže navíc.“

„Myslíte to vážně?“

„Smrtelně vážně,“ usmál se zlověstně Gorb. „Ať všichni vědí že je město plné trollů, ale ať nikdo neví, kdo je kdo, ani kolik nás je. Ponoříme tohle město do chaosu a pak další a další.“

„A co Erichovi?“ zeptal se menší podsaditý muž s hustým knírem.

„Těch se pak zbavíme,“ řekl Gorb. „Ne za minulého velitele, o pomstu nejde, může si za to sám. Ale proto, že mají zbraně, které nás můžou ohrozit.“

„Takže půjdeme do války.“

„Ano, a užijeme si to.“

Ještě ten večer byli zabiti čtyři trollové, tři, o které Gorb nestál a jeden z jeho skupiny. Nový vůdce ale věděl, že dvanáct trollů včetně něho je víc než dost, aby rozebral království zevnitř.

„Torburgr, byl zbabělec a slaboch. Já nechci klid, já chci krev.“

Kapitola 4

Když Jenna vešla do svého pokoje, málem se jí zastavilo srdce. Kaya stála a židli a na lustr se zrovna snažila přivázat oprátku ze šnůry na prádlo.

„Co to děláš? Slez prosím tě,“ vykřikla inženýrka. Elfka slezla za židle, sklopila zrak a uklonila se.

„Ano paní,“ řekla Kaya a do očí se jí na hrnuli slzy. „Omlouvám se já...“ začala vzlykat, nemohla mluvit.

Jenna se pořád vzpamatovával ze šoku. Přišla k elfce, vzala ji z ruky oprátku a odhodila ji stranou. Pak ji objala.

„Co tě to prosím tě napadlo? Myslel jsem, že budeš konečně šťastná?“

„Omlouvám se paní, Jenno, já... chtěl jsem sama o sobě rozhodnout.“

„Ale proč ses chtěla zabít?“

„Protože jsem ztratila bratra má paní?“

„Říkej mi Jenno prosím,“ řekla ji inženýrka a objala ji ještě silněji. „Mám tvoji smlouvu, ale nechci s tebou jednat jako s otrokyní. Tvého bratra je mi moc líto.“

„Byl jediný, koho jsme na světě měla.“

„Teď máš přece mě.“

„Ano, ale nemiluju tě tak jako ty mě Jenno, budu upřímná jsi fajn a jako paní jsi výhra, ale nic víc. Ale hlavně do osmdesáti let umřeš, málokterý člověk žije déle než sto let. Já zdědila i roky svého bratra, bojím se, co bude potom.“

„Ale přece neumřu zítra, dokud budu žít budu se o tebe starat.“

„Já vím, ale pořád budu otrokyně, i když nechceš nejde to jinak. Prostě jsem chtěla o svém životě sama rozhodnou a tohle byl jediný způsob, jak to udělat.“

„Promiň, ale tohle ti zakazují.“

„Nemusíš se omlouvat Jenno.“

Jenna odvedla elfku do ložnice. Položila ji na postel a lehla si vedle ní. Pevně ji objala. V tom obětí ležely obě dívky přes hodinu. Ani jedna už nepromluvila, jen obě tiše plakaly.

Jenna bydlela v domě v bohatší čtvrti. Dům měl čtyři patra, většinu domu tvořilo několik dílen a laboratoří. Žila v domě sama jen s jednou služkou, měla také několik asistentů a pomocníků kteří, však dojížděli jen podle potřeby. Její pokoj byl zařízen prakticky a jednoduše, kromě pokoje ložnice

a koupelny byl zbytek domu jen dílny. Kromě malého pokojíku služebné a kuchyně, ale tam Jenna za dva roky, co tu bydlela nevkročila ani jednou. Jenna přemýšlela, jak ubytuje Kayu, jestli ji nechá u sebe, nebo zda jí připraví vlastní pokoj. Rozhodla se obětovat jednu malou dílnu, aby měla elfka pokoj sama pro sebe. Z myšlenek ji vyrušila její služebná Anna. Která zaklepala na dveře.

„Můžeš dál,“ řekla Jenna.

„Omlouvám se paní,“ řekla mladá služka, když vešla, Byla to vysoká černovláska v praktických, ale hezkých šatech. „Nerada vás ruším, ale máte návštěvu.“

„Je to...?“

„Vaše matka paní,“ řekla a uklonila se.

„Ať jde dál,“ řekl inženýrka. „Něco nám přines, něco k pití.“

„Ano paní.“

Na toto setkání se Jenna příliš netěšila. Zvadla se z postele. Elfka se chtěla zvednou taky ale Jenna ji zadržela.

„Zůstaň tady, dokud tě nezavolám. Víš moje matka, je... je to složitější,“ řekla jí a zavřela dveře. O pár okamžiků později vešla její matka.

Everalda Erichová byla vysoká žena s dlouhými blond vlasy. Jenna jí byla dost podobná, i když to nerada slyšela. Na rozdíl od své dcery, která se oblékala prakticky a často jako muž si potrpěla na drahé zdobené šaty. Ve svých třiačtyřiceti letech byla o dva roky mladší než Nicolas, její nevlastní syn. Otec rodiny Waldemar Erich zemřel, když byl Jenně rok, Nicolas měl v té době stejně starého syna a pak o dva roky později dceru. Když se rodina někam vydala Everalda a Nicolas byli považováni za Jenniny rodiče. Byla to vždy trapná situace vzhledem k faktu, že původně si měla Everalda vzít právě Nicolase. Ale proto že ten se rozhodl pro jinou, rozhodl se jeho otec usmířit rodové spory a podruhé se oženit s ženou mladší než jeho syn. Jenna si s matkou nikdy moc nerozuměla, i když neměla ráda jejich stín, s bratry jí vždy bylo daleko lépe. Kdyby bylo po její matce byla by Jenna dávno manželkou nějakého boháče.

„Zdravím matko,“ řekla odměřeně. „Co tě ke mně přivádí?“

„Chci vědět co se sakra dělo během Dlouhé noci?“ řekla matka bez pozdravu. „Nicolas mi odmítl cokoli říct, ale zaslechla jsem jeho rozhovor s Karlem, prý ti hrozilo nebezpečí.“

„Nicolas ti nic neřekl? To se divím,“ řekla Jenna. Její matka a vlastně ani Jenna samotná si nebyla jistá, jestli je v jejím hlase ironie. „Tak to já ti taky nic neřeknu.“

„Jsem tvoje matka.“

„A to má být argument?“

„No ano,“ řekla Everalda zmateně a dopáleně.

„Pro mě není, nemáš něco racionálního?“

„Ty jsi nemožná jako vždycky.“

Služebná vešla a přinesla oběma čaj. Matka se usadila do pohodlného křesla. Jenna zůstala stát, čaje si ani nevšimla. Přemýšlela, jak jí má říct o Kaye, matce, která se jí pořád snažila dohodit nějakého muže. Kaya ji nevědomky trochu pomohla. Když se chtěla podívat na jednu knihu a omylem převrhla těžítka ležící na Jenině stole v ložnici.

„Co to bylo?“ řekla překvapeně Everalda. „Ty tam někoho máš?“

„No nebudu lhát, a vymýšlet si blbiny jako že je to kočka.“

„A mě nic neřekneš, kdo to je? Znáš ho?“

„No to opravdu neznáš,“ řekla Jenna smutně. „A bohužel neznáš ani mě.“

„Jak to myslíš?“

„Kdybys mě znala, tak jak by měla matka znát dceru, zeptala by ses mě, jestli znáš ji.“

„Dcero já tě nechápu?“

„Jsem na holky mamí, vždycky jsem byla?“

„A to mi říkáš teď, to je nějaký vtip ne?“

„Ne mamí není to vtip, a teď se to dozvídáš pro to, že tě vždycky zajímalo jen to, co bych podle tebe měla chtít, a ne to co chci doopravdy.“

„A co je to teda zač? To tam?“ řekla podrážděně Everalda a ukázala směrem k ložnici.

„Tak dobře, během Dlouhé noci jsme poznala jednoho chlápka, co měl dva elfí otroky, ten chlápek a jeden z těch otroků během noci zemřel, a protože se mi ta elfka moc líbila poprosila jsem Nicolase, aby zařídil, že její otrocká smlouva přejde na mě. Bohužel nejde zrušit. Takže jsme šťastná majitelka, elfí otrokyně, kterou mám v úmyslu pravidelně šukat.“

„Víš co?“ řekl její matka a vyskočila z křesla. „Tohle nemá cenu. Dej mi vědět až budeš mít lepší náladu a nebudeš si vymýšlet tyhle pitomosti.“

Na to se otočila na podpatku a odpochovala pryč. Jenna se usadila do křesla. Z jednoho oka jí ukápala jedna malá slza. Setřela ji a zavrtěla hlavou. Vzala si čas a tiše pila.

„Můžeš sem, už je pryč,“ řekla asi deset minut potom co její matka odešla.

Kaya otevřela dveře, pomalu došla k Jenně a sedal si do křesla naproti ní.

„Slyšelas?“

„Neposlouchala jsem.“

„Na to jsme se neptala, moje matka nejde přeslechnout.“

„Slyšela.“

„To nevím, co udělá až tě uvidí,“ řekla inženýrka smutně. „Nejhorší na tom je, že celá ta situace zní opravdu absurdně. Nikdy jsme si s ní nerozuměla, ale nemůžu jí vlastně vyčítat, že to považovala za vtip.“

„Můžu něco říct, paní... Jenno?“

„Samozřejmě.“

„Nechci být tvoje partnerka, ber mě prosím jako otrokyni.“

„Chápu,“ řekla Jenna. „Kdo by stál o holku jako já. Jsem nemožná a vím to.“

„Tím to vůbec není,“ řekla elfka. „Přemýšlela jsem. Partnerka být prostě nemůžu, a když mě tak budeš brát dopadne to špatně. Tak mě ber jen jako otrokyni a věř mi, že budu šťastná, tak jak to jen půjde.“

„Fajn,“ řekla Jenna. Pohodlně se usadila v křesle. Po návštěvě matky ji obvykle nebylo moc dobře. Přemýšlela, že si trochu zlepší náladu, ale váhala.

„Kdybych ti teď řekla, aby ses mi tu svlíkla asi bych nebyla lepší než tvůj předchozí pán, kterého jsem za to nesnášela. Problém je, že se mi tak líbíš, že na to pořád myslím. Nechápu, co to se mnou je.“

„Jsi lepší,“ řekla elfa. „Jsi lepší jen tím, že o tom přemýšlíš, jeho by to nikdy nenapadlo.“

„Ale potřebuju vědět co si o tom myslíš? Ano vím, že jsi otrokynině, a že jsi s tím smířená ale až jednou budeš volná, jak na mě budeš vzpomínat? Jako na praštěnou nadržanou ženskou, která nebyla o moc lepší než ti chlapi, kterým jsi taky patřila?“

„To nevím, to je těžké,“ řekla váhavě elfka.

„Odpověz mi,“ řekla Jenna. Až okamžitě potom si uvědomila že dala elfce příkaz, který nemohla neuposlechnout.

„Nikdy na tebe nezapomenu, to už nejde,“ řekla elfka. „A budu na tebe vzpomínat v dobrém, věřím tomu. I když mě občas zatáhneš do postele. A klidně ti tu budu chodit nahá, vím že to chceš. A nemusí v tom být láska, stačí respekt. Spokojená.“

„Víceméně,“ řekla Jenna. Vstala, přitáhla si Kayu k sobě a začala ji pomalu rozepínat šaty.
„Dejme tomu, že nejsem nespokojená.“

Tu noc služebná Jennu opět vyrušila. Podařilo se jí vzbudit jen ji a ne elfku. Jenna měla slabý spánek a vzbudilo ji i slabší klepání.

„Co se děje,“ zeptala se rozespale.

„Váš bratr je dole,“ máte se okamžitě obléct.

„Řekni mu, že jdu.“

Jenna se oblékala rychle. Netušila, co se dělo, ale bylo to zřejmě vážné. Oblékla se do košile kalhot a dlouhého kabátu, nasadila si na hlavu cylindr. Vzala si svou hůl a pro jistotu i pistoli s novými experimentálními náboji.

Karl čekal ve svém kočáře.

„Dala sis na čas sestřičko,“ pozdravil ji. Byl dost podrážděný, nejspíš ho také někdo vytáhl z postele.

„Říká se, že holkám to vždy trvá o něco déle,“ usmála se Jenna. „Co se stalo?“

Kočár se dal do pohybu a Karl se zamračil.

„Něco se stalo, zasedání královské rady bylo přesunuto.“

„Na kdy?“

„Na teď, Nicolas tam už je.“

„My tam jedeme taky?“

„Ano, ale nejdřív musíme jinam, je to v centru, neslyšela jsi ten hluk?“

„Myslím, že jsme s Kyou něco zaslechli, když jsme...“

„Nemusím znát details, připrav se budeš koukat.“

Jenna opravdu koukala. Co co kdysi bývala velice oblíbená kavárna v centru nyní připomínala scénu z hororu kombinovanou se zemětřesením. Celá budova byla roztrhaná na kusy, z nichž některé leželi až o tři ulice dál, trosky byli skoro celé pokryté krví. Leželi tam desítky mrtvol. Většinou lidé, ale i pár trpaslíků, jeden elf dva skřeti. A také čtyři trollové. Mrví trollové měli utržené hlavy, způsob, jakým trolla zabije jen jiný troll. Kolem místa činu stálo několik desítek strážů, kteří zaháněli zvědavce, inženýry však projít nechali.

„Jsou svědci,“ zeptala se Jenna.

„Bohužel, zítra to bude vědět celý město.“

„A co se stalo?“

„Podle všeho,“ začal vysvětlovat Karl. „Tu seděli tři muži a normálně popíjeli, pak se objevili další tři nebo čtyři kteří se proměnili přede všemi v trolly a zaútočili, ti tři se bránili, ale zabili jen jednoho. Ti první tři jsou mrtví všichni. Ti zbylí trollové pak zmizeli někde v kanále.“

„Alespoň je o čtyři trolly míň,“ řekla Jenna.

„Ale nevíme, kolik jich zbylo, jestli tu byli všichni, a hlavně celé město teď ví o trollech, bojíme se paniky.“

„Tušíme proč to udělali?“

„Netušíme,“ řekl Karl a povzdechl si. „Ale tuším, proč to udělali veřejně, zřejmě jim právě o paniku jde, nejsou vůbec hloupí.“

„Ano,“ souhlasila jeho sestra. „Podle mé osobní zkušenosti, jsou trollové velmi zlomyslní, škodolibí a krutí.“

„Moment,“ řekl on. „To mě něco napadlo, máš zbraň?“

„Mám.“

„Čím nabitou?“

„Experimentální municí, proč?“

„Zastavila by trolla?“

„Asi jo, je experimentální, proč?“

„Něco mě napadlo,“ řekl. „Buď připravena střílet.“

Karl vyšel ven z rozbořené kavárny. Stráže měli pořád větší problémy držet dál čím dál víc zvětšující se dav.

„Prosím o pozornost,“ řekl Karl velice nahlas. V davu to zašumělo ale dost se zklidnil. „Je jasné, že vás zajímá, co se stalo, bohužel nemám dobré zprávy. Zaútočili tu trollové.“

Davem projela vlna strachu, Karl ho pečlivě pozoroval. To, co chtěl udělat by většina lidí označila za šílenost, zvláště pak jeho sourozenci. On však vždy byl akční a impulsivní.

„Mám rozkaz to nikomu neříkat, ten však pozbyl smysl, protože to stejně bude brzo každý vědět. Trollové se skrývají mezi námi, jsou v lidských kůžích,“ řekl a vyvolal tím vystrašené pohledy a povzdechy. „Bojím se, že by tu mohl být troll mezi námi. Něco zkusíme. Všichni ruce nahoru i stráže, krok dozadu a obě ruce nahoru.“

Všichni ho poslechli, i když se většina lidí tvářila zmateně, zvláště pak městská stráž.

„Asi si všichni říkáte, co to ten idiot vymýšlí,“ řekl a usmál se. „Kdo je troll okamžitě ruce dolů.“

Poslední větu zařval velice nečekaně. Všichni si začali šeptat. On však brzy našel, co hledal. Jeden vysoký mladík, s krátkými vlasy a zelenýma očima.

„Ty,“ řekl Karel a ukázal na mladíka. „Kdo jsi?“

„Já...“ řekl mladý muž překvapeně. „Já jsem jen Tom, dělník z továrny vašeho bratra pane. Nejsem troll mám ruce nahoře.“

„Tak proč ses nerozhlížel, kdo dal ruce dolů jako všichni ostatní?“ Zeptal se Karl. „Naletěl jsi na jeden z nejstarších triků.“

Všichni kolem mladíka o krok ustoupili, všechny oči se upnuly na něj. Karl doufal, že jestli je to troll nevydrží to. Nevydržel. Vyrázil proti Karlovi, jak se blížil trhala se mu lidská kůže, nebylo pochyb. Strážce začali střílet, ale nezastavili ho. Jenna vystřelila ve stejnou chvíli jako její bratr, měl stejnou zbraň, kterou zabil tři trolly předtím. Experimentální střelivo zafungovalo troll jim padl mrtvý k nohám. Davem, se začala šířit panika. Lidé se hnali pryč. Nebylo slyšet vlastního slova. Karl popadl sestru za ruku a táhl ji pryč.

Kapitola 5

„No to se ti opravdu povedlo,“ řekl bratrovi Nicolas, když mu s Jennou vylíčili, co se stalo. „Víš, co jsi mohl způsobit?“

„Trolla jsem zabil, to je snad hlavní,“ bránil se Karl. Jenna si nebyla jistá na čí stranu se přidat. Na jednu stranu souhlasila s Nicolasem, že to, co udělal Karl bylo hloupé, nepromyšlené a ohrozil dost lidí. Na druhou stranu zabil dalšího trolla.

Stáli před královskou radou. Také před samotným králem Maximem VIII, který seděl v čele stolu, oblečený ve vojenské uniformě. Král byl muž menší postavy ale přesto z něj vyřazovala jistá aura autority, kterou člověk nezíská, ale musí se s ní narodit. Měl krátký hnědý plnovous a velmi bystré oči. Po jeho pravici seděl Nicolas. Vedle něj pak lady Navalová. Její rodina vlastnila největší banku v království, byl to jeden z nejstarších a nejváženějších rodů a měli už dlouho místo v radě.

Byla jen o pár let starší než Jenna, nemohli být však víc odlišné. Lady Navalová byla drobná rusovláska boubelatější postavy v dlouhých zelených šatech. Po králově levé straně seděl generál Thoros, bylo mu již hodně přes sedmdesát. Proto měl být ve funkci lorda protektora nahrazen, a to právě lordem Marcusem Brenem. Kvůli Jenně však tuto funkci zastával i nadále. Poslední šlechtic byl lord Ryzo, vysoký muž s černým knírem vrhal na Jennu nepříjemný pohled. Jeho titul byl nejvyšší soudce. V královské radě sedělo celkem dvanáct šlechticů, ovšem na toto mimořádné zasedání se ostatní nestihli dostavit. Většina z nich sídlila mimo město.

„Máš pravdu,“ řekl král. „O trolla miň je vždy dobrá správa. Dokud se nezbavíme všech, nebojte se riskovat.“

„Děkuji pane,“ řekl Karl a uklonil se.

„Teď mi však pánové a dámy řekněte,“ pokračoval král. „Řekněte mi, co s tím. Co s touhle zpropadenou situací?“

„Dovolte mi vyhlásit stanné právo,“ řekl Nejvyšší soudce. „Jinak tu situaci neuklidníme. Pak musíme najít způsob, jak ty trolly najít.“

„Nesnáším stanné právo,“ řekl Král. „Ale dobře, povoluje se. Ale jak ty trolly můžeme poznat, nemůžeme lidi náhodně řezat, jestli krvácí.“

„To je práce pro Úřad pro výzkum a vývoj, nemýlím se?“ řekla Lady Navalová a otočila se na Nicolase.

„Ano je to tak, pracujeme na to od doby, kdy mi můj bratr poslal zprávu. Zajistili jsme mrtvolu trolla, který byl pravděpodobně jejich vůdce. Řekl bych že ten incident, ke kterému teď došlo byl boj o moc v trollí skupině.“

„Trollí občanská válka,“ řekl král spíše pro sebe.

„Jeho mrtvolu neustále zkoumá tým mých nejlepších odborníků, snažíme se přijít na něco, jak ty trolly rozeznat v lidské kůži,“ pokračoval Nicolas.

„A na co jste přišli?“ zeptal se nejvyšší soudce.

„Tedy, já nevím pánové, jakou máte představu o vědě,“ řekl otráveně Nicolas. „V ideálním případě, kdyby nebyla tahle krize bych vám slíbil výsledky do půl roku. Jedeme neustále bez přestávky, ale i tak mi dejte alespoň pár dní.“

„Máte den,“ řekl král. „Nanejvýš dva, ne že bych vám nechtěl dát víc, ale situace to nedovoluje. Zdrojů dostanete, kolik potřebujete.“

„Naše banka vás plně podpoří,“ kývla Lady Navalová.

„Nejde pouze o zdroje,“ řekl Nicolas. „Pokud nejsou trollové hloupí a já věřím že nejsou, bude můj úřad, i moje rodina jejich hlavním cílem. Chci svou sestru ochránit, potom co prožila.“

„Chápu,“ řekl král. „Poskytneme vám ochranu, vojáků, kolik budete chtít.“

„Nežádám vojáky,“ oponoval Nicolas. „Dokážu se, s vaším dovolením, chránit sám. Žádám dočasné uvolnění všech ochranných protokolů.“

„Vyhovuje se,“ kývl král. „Dokud se situace nevyřeším ochranné protokoly jsou zrušené. Máme mé povolení se s hrozbou vypořádat, jak uznáte za vhodné.“

„Ohledně vaší sestry,“ ozval se Lord Ryz. „Já jako nejvyšší soudce musím trvat na tou, aby časem podstoupila slyšení ohledně zabití lorda Marcuse Brena. Víím, že to není prioritou, ale smrt člena této rady sen smí brát na lehkou váhu.“

„Souhlasím,“ promluvil poprvé starý generál. „Marcus Bren, ať byl jakýkoli byl skvělý voják. Hodil by se nám. Jeho smrt vám jen tak neodpustím. I přes jeho..., řekněme nedostatky si nezasloužil zemřít takhle.“

„Nedostatky?“ řekl Karl rozzlobeně. Jenna raději mlčela. Nebyla si jistá co říct. „Vy nazýváte fakt, že se pokusil znásilnit moji sestru jako nedostatek.“

„To říkáte vy,“ namítl soudce. „Kromě vaší sestry nepřežil nikdo, kdo by řekl, co se přesně stalo, je to přinejmenším podezřelé.“

„Dost,“ řekl král. „Dokud se nevyřeší problém s trolly nechci o tomhle už slyšet.“

Jenna se uklonila, její bratr taky. Král rozdál ještě několik úkolů jednotlivým členům rady. Nicolas se poté omluvil, vzal své sourozence a jako první opustili místo zasedání.

„Co jsou ty speciální ochranné protokoly?“ zeptala se Jenna v kočáře.

„V podstatě mi dal plný přístup ke všem zbraním a pravomoc je použít, jak uznám za vhodné,“ řekl Nicolas a usmál se.

„Co dál?“ zeptal se Karl.

„Oba se dočasně nastěhujete ke mně domů do rodinného sídla, i Everalda. Chci mít celou rodinu pod jednou střechou, tak vás nejlépe ochráním.“

„No popravdě nevím, jestli chci být v jednom domě s tebou i s matkou, to už jsou možná lepší ti trollové,“ řekla Jenna. Její bratři se tiše zasmáli.

Kapitola 6

Když Jenna přijela domů Kaya ještě spala. Dveře do ložnice byly otevřené, v pokoji vedle seděla její matka a pozorovala spící elfku.

„Moc hezká,“ řekla Everalda. „Mohla sis vybrat i hůř.“

„Jak ses sem dostala?“

„Pustila mě tvoje služka, jak asi.“

„Je dobře, že si tady,“ řekla Jenna, pořád trochu zaskočená, a ne tak úplně ráda že matku vidí. „Musíme se rychle sbalit a nastěhovat se k Nicolasovi, je to opravdu nutné, vysvětlím ti to cestou.“

Čekala, že ji matka zahrne stovkou otázek, čekala, že nebude chtít. Jenna čekala dlouhý a velmi nepříjemný rozhovor. Everalda se ale jen usmála.

„To se dalo čekat,“ řekla a vytáhla dlouhou pistoli kterou na Jennu namířila. „Díky za informaci holčičko.“

„Ty jsi...?“ řekla Jenna která v tu chvíli na místě zkameněla. Nedokázala ze sebe dostat větu.

„Jo jsem, do toho sídla půjdu v tvoji kůži a můj parták v kůži té elfky. Sedni si,“ pokynul troll na křeslo. Fakt, že pořád mluvil hlasem její matky byl pro mladou inženýrku mimořádně nepříjemný. Nikdy si s matkou nerozuměla, ale něco takového dokázalo veškeré spory rychle rozpustit. Když Jenna dosedla do křesla stékaly ji po tvářích slzy. Troll se usmál.

„Proč mě nezabiješ,“ pokusila se to říct, s maximálním klidem. „Co ode mě ještě chceš?“

„Klid, jenom klid. Nechceš přece vzbudit tu elfičku co vedle spí, když budeš hodná může zemřít ve spánku a ty celkem bezbolestně.“

„Jsi zrůda, sedíš tu proti mně v kůži mojí mámy, mluvíš na mě jejím, hlasem, to si myslíš že to nebolí?“

„Bylo by pro mě složitější dostat tě takhle dostat, kdybych sem přišel v kůži náhodného tuláka. Ty vaše nové střely není dobré podcenit, takhle si s tebou můžu dělat co chci.“

Jenna skousla rty opravdu ji dostal. Pistoli měla v kabátě pověšeném na věšáku u dveří. Měla po domě pár zbraní schovaných ale žádnou na dosah. Pokusila se odhadnout, jakou by měla šanci, nějak odvést pozornost, utéct z dosahu pistole a běžet třeba do dílny. Bez šance. Jestli chce žít, musí myslet.

„Co teda chceš?“

„Informace, co víte, kolik máte zbraní, co dokážou, jak to ve vašem sídle vypadá a tak.“

„Proč bych ti měla něco říct, když mě stejně chceš zabít?“

„Taky záleží na tom, jak tě zabiju. Nebo chtěla bys třeba vidět, jak si před tebou budu hrát s tou elfkou, donutím ji křičet hodně nahlas.“

„Dobře,“ řekla Jenna. „Mám jednu podmínku, nech mě Kayu zabít, chci to udělat sama, ať netrpí. Něco ti ukážu, prototyp nové zbraně, je v dílně, o patro níž.“

„A jakou mám jistotu, že mě nepodrazíš?“

„Stejnou jako já, ber nebo nech být.“

„Tak běž, ale ať to dlouho netrvá.“

Jenna vstala a přesunula se ke spící elfce. Ta pořád nic netušila. Vzala jeden polštář a už to vypadalo, že ho chce spící dívce položit na obličej, jenže pak se ozval tlumený výstřel. Jenna vždy spala s pistolí pod polštářem, vždy ji měla nabitou. Polštář, který použila místo tlumiče, vybuchl a peří vzlétlo do všech stran snášelo se pak pomalu na zem jako sníh. Troll v těle Everaldy ani netušil co se stalo, do hlavy ho zasáhli tři střely, podobné jako měla Jenna ve své holi. Měl smůlu, dostal zásah do nejzranitelnější části mozku, chvilku se na zemi škubal, ženské šaty i kůže se trhaly. Po pár okamžicích se přestal hýbat.

„Co to bylo,“ vyjekla Kaya kterou výstřely vzbudili, i když byli tlumené.

„Troll, co mi zabil mámu,“ řekla Jenna a z oka ji znovu stekla slza. „Mám toho už sakra dost, jsem inženýrka ne žádná lovkyně trollů. Mám dost monster v lidských kůžích, strachu vražd, krve. Mám toho dost.“ Řekla a několikrát kopl do postele.

„Děje se... co to proboha?“ vykřikla Jennina služka, která zrovna vešla, v moment, co uviděla mrtvého trolla, ze kterého pořád vyseli cáry látky a kůže vyděsila se.

„Zůstaň, kde jsi,“ vykřikla Jenna. Vytáhla ze šuplíku malou krabičku a doplnila si náboje. Pak přešla zpět do pokoje namířila na služku pistolí.

„Ten troll říkal, že si oblíkne moji kůži a jeho parťák Kayu. Nejsi to ty?“

„Co já,“ vyděsila se mladá dívka. „Mě přece znáte.“

„A znáš se i ty sama?“ řekla Jenna. „Jak se jmenuješ?“

„Anna.“

„Jak dlouho tu pracuješ?“

„Dva roky?“

„Jakou mám ráda kávu?“

„Vy přece nepijete kávu skoro vůbec paní Jenno.“

„To by asi šlo,“ Jenna dala pistoli dolů. „Promiň, ale po tom, co jeden vypadl a zněl jako moje vlastní matka si už nejsem jistá. Řekni, když si moji matku pouštěl, byl s ní někdo?“

„Ne paní, byla sama.“

„Fajn, musíme k mému bratrovi, sbal mi věci. Anebo ne, nic tak nutě nepotřebujeme, jdeme tak jak jsme, jen ty Kayo hod' něco na sebe, nechci ztrácet ani minutu.“

„Jak si přejete paní,“ řekla služka a uklonila se.

Jenna se zadívala na kůži svojí matky, asi nikdy nezjistí, kde skončil zbytek jejího těla. Zatímco si elfka oblékala šaty vytáhla ze skříňky láhev a nalila si tmavou tekutinu. Alkohol Jenna nemusela a už vůbec ne tvrdý, tohle tu měla jen pro hosty. Teď však udělal výjimku.

„Mrzí mě to mami, je mi to moc líto. Promiň za všechno,“ a napila se.

Z myšlenek ji vytrhl výkřik. Otočila se a jen koutkem oka zahlédla velkou ruku, jak popadla nebohou Annu a zatáhla ji do vedlejší místnosti, ta se zachytila dveří, ale nebylo jí to nic platné, jen je zabouchla.

„Trollové posraný, dejte mi chvíli pokoj, už vás mám pak plný zuby,“ zařvala do ruda rozpalená inženýrka a vyrazila za ní.

Svou nebohou služku našla roztrženou vejpůl uprostřed jedné dílny. Na stole ležela zkušební verze zbraně, na které pracovala, a která rozstřelila nebohého učence. Tahle nebyla hotová, na velkou dálku by byla nepřesná, což ale nebyl problém, v tak malém prostoru. Byla ale o dost lehčí než finální verze. Jenna si strčila pistoli do kalhot a zvedla pušku. Pořád byla dost těžká, nechápala, proč ji to napadlo dřív. Rychle ji nabila speciálním projektilem. A vrátila se zpět k elfce.

Kaya už byla oblečená a čekala na ni.

„Co se stalo.“

„Chudák Anna,“ řekla Jenna. „Je tu ještě jeden, vezmi si tohle.“ Vytáhla z kalhot pistoli a hodila ji elfce.

„Dobře Jenno,“ kývla elfka. Pak si tak napůl pro sebe řekla: „Nesnáším zbraně.“

Byli ve čtvrtém patře, museli se dostat dolů, na ulici už si Jenna věřila Troll, ale mohl být kdekoli. Ve svém domě se ale vyzнала, tak neváhala. Dostali se až do prvního patra, když zjistili,

že dveře na chodbu se schodištěm jsou zatarasené velkou kovovou skříní, se kterou by žádný člověk neohnul. Možná dva silní muži, ale pro dvě dívky to byla nepřekonatelné překážka.

„Co teď?“ zeptala se elfka.

„Asi oknem.“

„Oknem?“ zděsila se Kaya, jako by ji Jenna chtěla zabít.

„Není to tak vysoko,“ řekla klidně inženýrka. „Spíš mě zajímá, kde je ten ...“

Nedořekla to, troll prorazil stěnu mezi dvěma místnostmi, prach a omítka Jennu na okamžik oslepily. Trefila ji dřevěná nádoba s náradím a srazila na zem. Kaya vystřelila, ale nebyla schopná se trefit, přestože byl troll prakticky u ní jen ho škrábla. Troll vyrazil elfce pistoli z ruky a chytil jí po krkem. Zvedl ji do vzduchu a začal ji škrtit. Elfka se bránila, ale neměla sebemenší šanci, oběma rukama se pokoušela zajet trollovi mezi prsty a povolit stisk, marně. Kopala nohama, ale třefovala jen vzduch.

Jenně chvíli trvalo, než se zapamatovala. Troll k ní byl otočný zády, zřejmě si myslel, že zůstane vyřazena o chvíli déle. Ta chvílka rozhodla, protože Kaye už moc života nezbývalo. Střela trefila trolla do hrudi a exploze ro roztrhla vejpůl. Chudák Kaya odletěla přes celou místnost. Naštěstí se dostala ze smrtícího sevření. Ležela tam v prachu, kašlala a snažila se popadnout dech.

Kapitola 7

„Jsem rád, že žijete,“ řekl Nicolas a objal svou sestru. „Everaldy, je mi líto, i tvé služebné.“

„Ani jedna si to nezasloužila,“ řekla Jenna a posadila se na pohodlnou pohovku. Kaya seděla kousek dál, zabalená do deky a upíjela čaj. Pořád byla v šoku.

„Na Karla taky zaútočili, taky dva, a taky skočili špatně, vážně jdou po nás.“

„Ten, co byl moje mámam po mě chtěl informace,“ řekla Jenna. „O co jim jde, o naše zbraně? Bojí se nás, že je dokážeme zabít. Tak ať na nás neútočí.“

„Nejspíš nejde o to,“ řekl Nicolas a usmál se. „Donutil jsem všechny svoje lidi pracovat bez přestávky. Budu jim to muset vynahradit, ale stálo to za to. Brzo bude hotový plyn proti trollům. Jenže došlo k úniku informací, jeden troll se dostal až do ústavu, a co je horší, dostal se i ven.“

„A to má být co?“ zeptala se Jenna. „Plyn, který zabíjí jen trolly?“

„Ne, měl by být úplně neškodný,“ řekl její bratr. „Nikomu neublíží, ale měl by rozpustit mrtvou lidskou kůži, zrušit tu jejich, takže to odhalí převlečené trolly.“

„S jakou spolehlivostí?“

„Řekl bych tak osmdesát procent, ale těžko říct, na živém trollovi jsme to ještě netestovali. Teoreticky, pokud to vypustíme v celém městě, mělo by to trolly označit.“

„Ti se prozradí a budou masakrovat lidi,“ řekla skepticky Jenna.

„Není to dokonalé, přiznávám, musíme vymyslet co nejúčinnější plán.“

„Co teď,“ zeptala se Jenna, „myslím jako konkrétně, co budeme dělat teď?“

„Sabrina, děti i většina služebnictva se přesunula do sklepa do krytu. Já, Karl a pár našich žoldáků si tu na ty trolly počkáme a jestli přijdou, tak už neodejdou. Máme zbraně a máme nabito.“

„Jste si jistí, že přijdou?“ zeptala se Jenna.

„Už na nás zaútočili, jsme pro ně problém. Věřím, že jejich cílem bude toto sídlo a ústav,“ řekl Nicolas. „Jinak mimochodem, sestro, ta tvoje zbraň je pravdu skvělá, je to asi nejlepší zbraň, co kdy kdo vytvořil. Až se vyladí všechny mouchy, tak tě proslaví. Teď ale potřebuji, aby ses i s Kayou přesunula taky do krytu.“

„Ne,“ přerušila ho Jenna. „Kaya do krytu půjde, ale já tu chci být s vámi. Chvilí jsem myslela, že už mám dost, ale vzpamatovala jsem se. Nejsm bojechtivá ani krvežíznivá, ale ti trollové mi zabili mámu. Nebudu sedět na zadku v krytu, zatímco moji bratři riskují životy. Nebudu.“

„Nezlob, sestřičko,“ řekl Karl, který zrovna vešel do místnosti. Na sobě měl dlouhý kabát a pod ním brnění z tenkých, ale velice pevných plátů. Přes záda měl přehozenou masivní pušku, připnutou na hrudi koženým řemenem a za opaskem dvojici pistolí.

„Nebo co, zase mě uspíš? Vím moc dobře, žes to udělal, jo, věděla jsem to. Občas dělám, že o něčem nevím, že jsem míň všímavá, než jsem, abych vás nachytala. Nechtěla jsem se hádat. Ale teď se hádat budu, do krytu nejdu.“

„Jenny,“ řekl konejšivě Karl. „Buď rozumná, sestřičko, přece nám nemůžeš mít za zlé, že tě chráníme.“

„Ne, má pravdu,“ řekl Nicolas. „Já nechtěl, abys šla do krytu a seděla tam na zadku. Já chci, abys byla hlídač, aby se přes tebe do krytu nikdo nedostal. Kdyby zabili mě a Karla, musíš ochránit moji ženu a děti, rozumíš.“

„Tvoje děti jsou stejně staré jako já,“ namítla Jenna.

„To ano, se zbraněmi to neumí a dobře to víš.“

„Tak ať hlídá v krytu Karl a já půjdu s tebou.“

„Nemůžeš chtít po chlapovi, aby byl v krytu a jeho mladší sestra šla do první linie,“ řekl dotčeně Karl.

„Karl je moc impulzivní,“ řekl Nicolas. „Pochop sestřičko, já po tobě nechci, abys šla do krytu, protože tě chci ochránit, ale proto, že jsi na to nejvhodnější.“

„Tak dobře.“

Kryt byl velice prostorný a dobře vybavený. Byl tam dlouhý stůl a několik židlí. Na jedné straně bylo několik malých, ale pohodlných postelí, na druhé straně zásobu jídla, vody, léků. V rohu byl nouzový záchod. Kaya na tom nebyla pořád dobře a jako jediná si lehla. Jenna seděla u velkých masivních vrat a malým kukátkem pozorovala, co se děje na chodbě venku. Ostatní seděli u stolu.

Krom pár služebných tam byla Sabrina, Nicolasova manželka. Byla jen o rok mladší než Everalda. Byla to drobná rusovláska kypřejší postavy, ale byla velmi půvabná. Obě její děti byly vyšší než ona. Miranda byla rusovláska po matce, ale jinak byla spíše podobná otci, a Henry byla jako mladší veze Nicolase. Henry byl o rok starší a Miranda mladší než Jenna. Když byli malí, všichni je považovali za sourozence, i když byla jejich teta.

„Děje se tam něco?“ zeptal se Henry.

„Neděje,“ řekla Jenny. „Ptáš se mě už po desáté, trochu trpělivosti, prosím.“

„Ptám se sotva po druhé,“ řekl Henry. „Možná potřetí.“

„Ptal ses osmkrát,“ řekla Miranda.

„Buďte v klidu oba,“ řekla jejich matka. „Pro všechny je to těžké.“

„Ať už to skončí,“ řekl Henry.

„Ať už je zticha,“ řekla naštvaně Jenna. „Nechovej se jako malé dítě, laskavě. Mám to tu na povel a nemám dobrou náladu. A ne netuším, jak dlouho to bude trvat, možná pár hodin, možná pár dní. Tak mě raději neprovokuj.“

Henry zbledl, tahle svoji tetu neznal. Miranda se dívala do země.

„Everaldy je mi líto,“ řekla Sabrina. „Kdybys cokoli potřebovala, tak tady jsi vždy vítána. Myslím, až to celé skočí. Víím, že to víš, ale chtěla jsem... Musela jsme to říct.“

„Díky,“ řekla Jenna. „Ale omlouvám, se nechci o tom mluvit, potřebuju se co nejdřív zase zamknout v dílně.“

Pak všichni uslyšeli velkou ránu.

Ve stejnou dobu se na druhém konci sídla se Karl a Nicolas dívali na velkou díru ve zdi. Kolem díry ležela spousta sutě a kamení. Na kamení byl prach a krev, několik roztrhaných těl stráží a jeden mrtvý troll.

„Kolik těch trollů se dostalo dovnitř?“ zeptal se Nicolas.

„Podle jednoho ze stráží, co to tu přežil, minimálně pět,“ řekl Karl, který byl na místě dřív.

„Ať se všechny stráže stáhnou dovnitř, co nejvíc se shlukněte, braňte jen ty nejdůležitější místa,“ řekl nejstarší bratr. „Držte je co nejdál od krytu a dílny IM-63. Nebudu nic riskovat, použiju prototyp. Bude ale trvat, než se rozehřeje. Potřebuju co nejvíc času.“

„Dobře,“ řekl Karl, „nalákám je na sebe a koupím ti čas.“

„Neriskuj, buď opatrný.“

„Co to bylo?“ zeptala se Miranda.

„Netuším,“ řekla Jenna. „Ale asi to začalo.“

Nějakou dobu bylo ticho. Pak bylo slyšet další rány, i přes tlusté kovové stěny krytu. Bylo slyšet i výkřiky, které ale zněly strašně vzdálené, přestože byly vzdušnou čarou jen pár metrů. Nebylo jim rozumět.

Jenna na sobě nechtěla nechat nic znát, ale tahle situace jí štvála. Štválo ji, že nemůže nic udělat, štválo ji, že tam za ni jiní nasazují životy, včetně jejich bratrů. Dál jí štválo, že si Nicolas opět prosadil svoji. I když, a to jí štválo asi nejvíc, měl její nejstarší bratr opět pravdu. Kdyby nebyli v krytu další lidé, otevřela by dveře a šla by se podívat ven. Nechtěla však nikoho ohrozit. Najednou zpozorovala na chodbě pohyb.

„Kdo je tam?“

„Prosím, pusťte nás dovnitř!“ ozval ose z chodby. Jenna viděla muže a ženu, oba v jejím věku v pláštích. Párkrát je zahlédla, pracovali pro jejího bratra.

„Proč vy dva už nejste v krytu?“ zeptala se.

„Zdrželi jsme se, něco jsme řešili,“ řekl ten muž.

„Neslyšeli jsme rozkaz k evakuaci, protože jsme se v pracovní době ulévali, přiznávám,“ řekla dívka. „Jsme snoubenci a užívali jsme si. Víím, že je to trestuhodné, ale netušili jsme, že přijde útok, prosím, pusťte nás dovnitř.“

„*Tohle se nad může stát jenom mně, takováhle blbost,*“ řekla si pro sebe Jenna. „*Dva pitomci, co souloží v pracovní době, a nedostanou se do krytu. Co když jsou to trollové? Nicolas mi o nich neříkal. Možná zapomněl, možná trollové chytli nějaké jeho vědce a zkouší to na mě. Ale pokud ne, měla bych je pustit, ale na druhou stranu má smysl riskovat. Ne, nemůžu je nechat venku.*“

„Tak dobře,“ řekla. „Oba se udělejte pár kroků zpět. Pohnete se rychle nebo divně a zastřelím vás.“ Poslechli a ona otevřela dveře. Dveře byly masivní a šlo to ztuhla a pomalu.

Oba se chtěli hned vrhnou dovnitř, ale Jenna zvedla pušku a zadržela je.

„Ne tak rychle.“

„Prosím, slečno Erichová,“ řekla ta dívka. „Jsou tam trollové, viděli jsme je, tak tak jsme jim utekli.“

„Jak jste jim utekli, tady něco nehraje, ustupte, jděte dál ode mě.“

„Prosím, pusťte nás dovnitř.“

„A já říkám, že ta vaše historka nesedí, musím vás prověřit, zpátky povídám.“

Pak se ozval zvuk z protější chodby. Z poza rohu se vynořila silueta trolla. Dívka zpanikařila a vyrazila do krytu. Jenna se musela rozhodnout. Nemohla ohrozit všechny uvnitř, tak vystřelila. Dívka padla mrtvá k zemi. Muž se na Jennu nevěřícně podíval a pak se na ni vrhl. Druhý výstřel. Kamenná podlaha se zbarvila do ruda. Cesta ke krytu byla v podzemí a nebyla příliš dobře osvětlena, ale i tak nebylo pochyb, že to nebyli trollové. Jenna si s hrůzou uvědomila svoji chybu.

Zařvala. V tom výkřiku byla bolest, vztek i bezmoc. Strach z toho, že kdokoli může být troll, byla jedna věc, ale hrůza z toho, že člověk místo trolla omylem zabije nevinné lidi, byla daleko horší.

„Co se stalo?“ zeptala se Sabrina, která se šla podívat. „Panebože, to jsou?“

„Jo lidi, zvorala jsem to,“ řekla Jenna a znovu se rozplakala. „Běžte zpátky do krytu, musím zavřít dveře.“

Bohužel je zavřít už nestihla. Troll, který toto celé naplánoval, čekal za rohem a celou situaci pozoroval. Schválně nechal ty dva utéct. Věděl, že, když bude mít štěstí, tak se dveře do krytu otevrou. Nečekal, že se Jenna splete a ty dva zastřelí. To mu nahrálo a Jenna si ho nevšimla včas.

Byl rychlý. Skočil na ni a oba vletěli dovnitř do krytu. Ona spadla na zem, on plnou vahou na ni. Puška odletěla stranou.

„Nikdo se ani nehne, nebo jí utrhnu hlavu,“ řekl a oběma rukama chytil Jenninu hlavu, jako by ji chtěl utrhnout. Ostatní to celé jen vyděšeně sledovali.

Jenna se skrčila, vytáhla z levé boty dlouhou dýku a zabodla ji trollovi do krku. Dýka prošla kamennou kůží, ne však moc hluboko.

„Co to má být,“ zachechtal se troll. Zvedl se a přišlápl Jennu k zemi. Popadl dýku. Zjistil ale, že ji není snadné vytáhnout. Dýka měla speciální zpětné háčky. „Zasekla se mrcha, ale i tak myslíš, že mě tímhle zabiješ?“ Trolle nelze probodnout.

„Není to na bodání, takhle hluboko bohatě stačí,“ řekla Jenna a zakryla si obličej rukama. Troll se na ni nechápavě podíval. Pak dýka vybuchla. Výbuch byl akorát dost silný na to, aby mu utrl hlavu, nezranil však nikoho dalšího v bunkru, krom Jenny, která měla pravou ruku silně popálenou.

„Sakra, to pálí,“ zaklela Jenna. „Zavřete ty dveře, rychle.“

Kaya, která se už před tím probrala přispěchala s lékárníčkou, a spolu se Sabrinou, která vystudovala na univerzitě medicínu, Jennu odtáhli dál do bunkru, a tam jí ruku ošetřili.

„Máme problém,“ řekl Henry. „Ten výbuch asi poškodil pant těch dveří nebo co. Nejdou zavřít.“

„Jak jako nejdou?“ zeptala se jeho setra.

„Prostě nejdou zaklapnout,“ řekl a zatlačil na dveře, bušil do nich, ale opravdu nešly úplně dovést. Najednou se prudce znovu otevřely a dovnitř vešel další troll. Henry zvedl pušku, ale byl moc pomalý. Troll chytil hlavěň a zkroutil ji.

„Tak, vypadá to, že jsem narazil na zlato,“ řekl Gorg, vůdce trollů, kterých už moc nezbyvalo. Jemu na tom ale nezáleželo. Nikdy mu nešlo o ostatní trolly, chtěl jen rozpoutat co největší chaos a zabít co nejvíc lidí. Byl to extrémista i na trollí poměry, a to bylo co říct. „Takže kdo z vás chce umřít jako první? Koukám, že slečna už je načatá.“

Všichni se přesunuli na druhou stranu krytu. On se pomalu blížil a vychutnával si svoji převahu.

„Měli jsme vzít víc zbraní,“ zaklela Jenna.

„Potřebovali je ti, co bojovali nahoře,“ řekla Sabrina.

„Těch už moc nezbylo,“ usmál se Gorb.

„Tvých taky ne,“ řekla Jenna. Postavila se a vyrazila proti trollovi. I přesto, že ji čerstvě ošetřená ruka hrozně bolela, sevřela v ní druhou dýku. Gorg se zašklebila a hrábl po ní. Jenna odstrčila Henryho za sebe, vyhnula se trollímu pařátu a dostala se až k němu. Věděla, že má jen jednu šanci a že musí tentokrát bombu odpálit okamžitě, i když ji má v ruce. Byl to jediný způsob, jak ochránit ostatní. Mířila na hlavu. Troll vyrazil čelistmi proti ní a zakousl se. Málem jí ukousl celou ruku pod zápěstím. Jennou projela bolest, jakou ještě nezažila. Z posledních sil stiskla tlačítko na dýce.

Výbuch byl tak silný, že ji odhodil ke stěně bunkru. Její pravá ruka až po loket chyběla, stejně jako Gorbova hlava.

Jenně se pomalu zavíraly oči. Bolest už ani nevnímala.

„Vedla sis dobře,“ řekl Karl, který se objevil ve dveřích a kouřil zapálený doutník. Rychle si klekl ke své sestře, vytáhl z pouzdra na opasku malou lahvičku a dal jí napít. To Jennu otupělo. Přestala úplně cítit tělo, ale byla schopna vnímat okolí, i když jakoby přes šedý závoj.

„Vedla sis moc dobře sestřičko,“ zopakoval Karl.

„Troll,“ řekla Jenna. Mluvilo se jí opravdu těžko. „Jsou tam další.“

Rychle se k nim blížil další troll. Karl ale nevypadal, že by ho to zajímalo.

„Nech to na svých bratrech. Udělala jsi dost, teď je řada na Nicolasovi.“

Chodbou se ozývaly zvuky. Pravidelné dunivé zvuky. Znělo to téměř jak kroky, jako kroky obra.

„Co to je?“ zeptal se jeden troll.

„Experiment IM-63. Není ještě plně vybavený, ale bude stačit.“

Karl ustoupil a do Krytu vešel Nicolas, ovšem nikdo ho nepoznal, protože byl v obřím brnění, vysoký asi dva a půl metru. Musel se sehnout, když vcházel do krytu. Vypadal jak obrovský kovový golem. Z výfuků, co měl na zádech, vycházela pára.

„Co to je za ptákovinu?“ rozchechtal se druhý troll.

„Tvoje smrt,“ řekl Nicolas. „Vypadni od mé rodiny.“

Troll se na něj vrhl, ale ke svému šoku zjistil, že několik tun slitiny oceli a zlata poháněných tajnou směsí nedokáže přetlačit. Nicolas ho několikrát udeřil ohromnou ocelovou pěstí do obličeje, až mu ho zdeformoval. Trollí regenerace by ho zachránila, ale pak se pravá pěst roztáhla a vyjel z ní krátký kanón. Ten vystřelil malou dělovou kouli, která trollovi ustřelila hlavu.

Zbývající troll se rozhodl dát na útěk. Došlo mu, že už je poslední a že to nemá cenu. Nicolas zvedl levou ruku a vystřelil z ní harpunu na dlouhém řetězu. Letěla opravdu rychle, vystřelena velkou silou, a tak ihned prorazila trollovu kůži a zasekla se mu do těla. Nicolas začal trolla přitahovat. Ten se snažil řetěz přetřhnout. Už by se mu to i povedlo, ale to už byl Nicolas u něj a několika ranami ho dorazil.

Pro Jennu to byla jedna z nejkrásnějších věcí, co kdy viděla. Nejen proto, že jim všem zachránil život, ale její vnitřní inženýrka byla dokonale ohromena. Pak se ale ozvala ztráta krve a ona ztratila vědomí.

Epilog

Jenna se probudila v měkké posteli. Byla v rodinném sídle, v pokoji pro hosty. V pravém rameni pořád cítila ohromnou bolest. Odhrnula peřinu a zjistila, že to nebyla noční můra. Pravá paže byla pryč. Rameno měla pečlivě ovázané.

Rozvalila se do peřin a pečlivě zpracovávala události posledních dnů, tedy vše, co se stalo do té cesty kočárem a příjezdu do sídla lorda Marcuse Brena. Řekla si, že o tom možná napíše knížku. Teď ale chtěla mít především klid, pořádně si odpočinout a pak se hned pustit do dalšího výzkumu. Doufala, že jsou všichni ostatní v pořádku.

Chtěla vstát, ale pořád byla moc slabá. Proto ležela. Ani nevěděla, jak dlouho uplynulo, a do pokoje vešel Nicolas. Měl pravou ruku v závěsu, ale jinak vypadal dobře.

„Už ses probudila! Jak je ti, sestřičko?“

„Žiju, o ruku míň, jinak jsem v pohodě,“ řekla Jenna, jenže pak se vynořila ještě jedna vzpomínka a z očí jí začaly kapat slzy. „Teda ne, vlastně vůbec nejsem.“

„Jde o ty dva?“ zeptal se Nicolas.

„Ano,“ řekla smutně Jenna. „Zavraždila jsem dva lidi, co se jen chtěli schovat.“

„To nebyla vražda, udělala jsi chybu, ale tu by na tvém místě udělala většina lidí. Oni také udělali velkou chybu a měli hodně smůly. Mluvil jsem s každým, kdo u toho byl, a všichni se shodli na tom, že za jejich smrt můžou trollové.“

„Nevím,“ řekla Jenna. „Nevím, jestli si to někdy přestanu vyčítat. Pořád budu myslet na to, že jsem to měla udělat jinak, co jsem měla udělat.“

„Tím se asi nemá moc smysl zabývat, sestro.“

„Tys mi řekl sestro? Vždycky jsem byla sestřička.“

„To se ti asi něco zdálo.“

„Možná, co vůbec ti trollové?“

„Nechci to zakřiknout, ale asi jsme se jich zbavili. Většina z nich zemřela při útoku na sídlo. Ten plyn nakonec fungoval perfektně, a s pomocí elitních odstřelovačů se speciálními náboji se povedlo trolly najít a zlikvidovat bez velkých ztrát na životech.“

„Co tvoje ruka? Co se ti stalo?“

„Moje ruka?“ zasmál se Nicolas. „To je z toho prototypu, jak jsem ustřelil tomu parchantovi hlavu, to si ještě pamatuješ, ne? Prostě to dělo má moc velký zpětný ráz, musíme to doladit. Chceš mi s tím pomoci?“

„Moc ráda.“

„Spíš mě trápí tvoje ruka. Bolí mě vidět tě takhle zmrzačenou.“

„Hádám, že asi lepší ruka než hlava,“ usmála se Jenna, ale v jejím úsměvu byla hořkost. „Ale jo, trápí mě to, zatraceně mě to trápí.“

„Zadal jsem svým nejlepším lidem důležitý úkol, výrobu nejlepší protézy.“

„Ráda bych na tom pracovala taky.“

„To půjde zařídit. Vlastně jsem to předpokládal.“

„Co Kaya?“ zeptala se Jenna.

„Je ve tvém domě a uklízí tam, připravuje to tam, abys to tam měla hezké, až se vrátíš. Mám ti od ní vzkázat, že se ti omlouvá, že to zapoměla poděkovat, když jsi jí zachránila život.“

„Těším se domů,“ řekla.

„Je dobře, že ji tam máš,“ řekl Nicolas. „Ta Kaya je hodná holka, šikovaná. Škoda, že ji váže taková nesmyslná smlouva. Když teď máš to zranění, budou se ti další dvě ruce hodit, zvláště potom, co potkalo nebohou Annu. Minimálně, než vyrobíme tu protézu.“

Jenně se začaly zase zavírat oči. Nicolas vstal a nechal ji odpočívat. Když byl na odchodu, tak se ještě otočil.

„Vím, že je toho na tebe hodně, ale mám ještě jednu dobrou správu. Král mě, tebe a Karla vyznamená speciálním řádem. Znamená to mimo jiné to, že jsou nám prominuty všechny zločiny, kterých bychom se teoreticky dopustili, tedy kromě vlastizrady. Znamená to tedy žádné slyšení, nejvyšší soudce ať se staví na hlavu.“

„To je dobře, musím se věnovat novému projektu, nemám čas lítat po soudech,“ řekla Jenna.

„To jsi celá ty,“ usmál se Nicolas. „Moje malá sestřička. Jsme na tebe moc hrdý, stala se z tebe skvělá inženýrka.“

Jenna to poslední už ale neslyšela. Už znovu spala.

Konec